

A

TRIBUNA

TOVARIŠI!
NE POZABITE
NA
LSUĐEZEN

ŠTUDENTSKI LIST ŠT. 23 - 24
LETNIK XXI
LJUBLJANA 26. MAJA 1972
CENA 2 DIN
ZADNJA ŠTEVILKA TEGA LETNIKA

SVOBODA
JE SVOBODA
TISTI
KI MISLIJO
DRUGAČE

Pavle Goga
(JE ŠE AKTUALNO)

beograjski trockisti pred sodiščem

POLITIKA 26. aprila poročala, da je proti beograjskim študentom Milanu Nikoliću, Pavlu Imširoviću in Jelki Kljajić postavljena obtožnica, ki jih obremenjuje kaznivoga dejanja v obliki „sovažnega zadrževanja...“ in „vršitve sovražne propagande“. Beograjski popis ne pokaže tančnejše, kakšni sovražniki so to; ove le so tvorili jedro trockistične organizacije, ki je poskušala delovati med študenti na beograjski fakulteti.

Upamo, da jih ne bo zadela tako huda kazen, kot je Trockega - s kratkim po glavi. In to v imenu proletarskega internacionalizma.

Seminar o zamejnih v bohinju

V Bohinju je bil 22. aprila sumin, večer pred naših narodnoosvobodilnih vojsk in Avstriji. Namen seminarja je sklicalo predsedstvo ZMS, je bil, da se spoznajo s pridi mejnih mladimi iz bistih občinskih organizacij, ki z njimi sredi edn... da se tako tudi mladi vključijo v to sod... on je.

Casopise

5. aprila je po dolgem premoru izšlo glasilo študentov MERJA. V domu FSPN izdaja neformalna skupina svoj list TEŽKA SAPANA, katerega se baje zanima študentstva. Zanimivo branje je izšlo v štirih številkah. V aprilu je izšel tudi PALETO - glasilo di... prednje oblikovalne študentov, o zanimivejšega... najnejšega branja, kot... teril: naših glasilic.

Še izhaja? Na Ekonomski fakulteti glasilo ČE, Filozofski je pripravljena za četrta številka FIEAKA, ki je spet namenjen promanki reforme študija, na arhitekturi AA, na FNT... INF BMALOB; med matematičnimi fiziki pa tudi nekaj informator; sero ga se dobil in vam več ne vem povedati. Odlomke iz teh časov boste kot doslej lahko brali v Tribuni tudi odslej.

Skupščina študentov v Zagrebu

25. aprila je bila v dvorani gledališča ITD v Zagrebu študentov zagrebškega vseučilišča, ki jo je pr... SS Zbor... z željo po „čimprejšnjem konstituiranju“... teme ječim na Pgro... programom, temelječim na Programu... kot je zapisano v poročilu Inicijativnega odbora... pristostovala večina študentskih delegatov, med katerimi... r 80 % članov ZK, uradni predstavniki in vseučilišč... edstavniki iz republik in republik s svojimi... upščno počastil tudi predsednik ZSJ Dražan Kalinić, ki je sk... pa prisostvovanje ni bilo dovoljeno; na vrata smo se komaj... li skozi kontrolo, ki je predelovala dokumente vstopajočih. Če pa je koga, ki ni bil vabljen na skupščino, vse stvar... zanimala, je lahko sedel v bližini pred vstopom in poslušal dogajanje v dvorani p... zvočniku. Med študenti smo vsi skupaj po istem... tu lahko poslušali p... NČU.

Konferenca... gela z izvajanjem jugoslovanske in hrvaške himne, na... gva dvignana vstala. S tem pa je bila tudi že nek... azar... v kateri... skupščina krenila. Sem ter tja je bilo videti, la prisostvovanje... kitajske partije: delegati so z dviganjem... neč... glasno sprejemali organe skupščine.

in... bro, p... h material... za št... študenti. Po... kaj in nacionalistič... intern... tr... tega je treba... Ponovno iskanje... politična... alog... z ZM; zblíževanje Save... z ZK in... vskih... poskus vspostavitve... ne... v... sme se dovoliti, da bi se v študent... listu vzpo... politika, ki ni politika vseh študentov; razvij... misel na vseučilišču in pri tem paziti na strujanje znotraj... to so... postavke, ki so se skupaj z nenehno kritiko naciona... lizma in pozdravljanju partije pojavljali v vseh... raju.

Predstavniki ZK na vseučilišču je dal Inicijativni... boru, ki je s to skupščino po štirinamesečnem delu prenehal obstajati in ga je zam... enjalo izvoljena vodstvo, vse priznanje... „da študentom... pravo resnico: veliko študentov je bilo a... peljanih.“ Pozdravlja pa je, da SS ne sme postati transmisija ZK.

Skupščina je izvolila novo vodstvo... stal s 59 glasovi Zoran Malenić, študent... je predsednik... nosti in 2. letnika... drugi... niško mesto Dušan... znan kot... vo usmerjenih študentov... vnovembarskih... pa je do... il le 20 glasov. Vmes je bila... predvolil... bja, ki... lako napredala novega... Mar... se... veče kritičen in premalo lin... jat.

Novo vodstvo želi razvijati... kontrolirati... misel zagrebških študentov. T... kar pa se... del na skupščini... zaenkrat pomeni... se dejansko... zel... in... ksnost, da... svoje ga očeta v partiji, pa če... želi ali ne. Skupščina je... da zagrebško vodstvo... goji na sklop... XXI... in... s teh stališč lahko premakne... na...

Amerika umira

Partizani osvobajajo v Vietnamu mesto... američani se umikajo; američni študentje so zavezniški... američnih partizanov v samem... zve... sam 1. maj je umrl šef FBI gospod Hoover Navidezna zvezdica na čednje boji črni ameriški zastavi je bil pol et Appola 16; toda kdo ve, če ni bila to le priprava za umik ameriške imperialistične mornarske kljke na... uno. Toda tam jih bo zan... doletel/popoln polom. TAM NI Z... A!!!

V DELU lahko zadnje čase vidimo (za jugoslovansko časopisje) nevsakdanji oglasi sekretariata časopisne enote ČGP DELO, ki je ob enem anketa (a la TT, Nedeljski ipd.), ki vam pove (po vsaj osmih pozitivnih odgovorih od desetih), da ste prvovrstni sodelavec v biroju za marketing in propagando.

- 1. Vas veseli delo v propagandi? - Ne. Propaganda je širjenje določenega modela sveta za vsako ceno, in ta cena zahteva eli minacijo spraševanja po tem modelu samem. Daleč tam v zgo dovini je še Sonice krožilo okrog Zemlje, in še danes bi, ko bi bili poznali totalno propagando.
2. Ste imeli kdaj literarne ambicije? - Imel. Zagrenjen eksisten cialist sem bil, ki je svoj gnus in prezir do takšnega sveta izlival v pesmice, ki sem jih moral objavljati v privatnem časopisu, da so zagledale luč sveta. Mislim, da so vam potrebni ljudje, ki so bili bolj pogumni pesniki in pisatelji.
3. Se vam zdi, da bi mnoge propagandne tekste, ki jih berete v časopisih ali slišate na radiu in televiziji, znali napisati bolje? - Ne morem odgovoriti, ker se me tako postavljeno vprašanje ne tiče. Vprašanje ste zgradili na dveh predpostavkah: 1. da so propagandni teksti taki, kot so dobri ali vsaj deloma dobri, in 2. da je reklama nekaj normalnega, nujnega, lepega in korist nega. Naredite iz predpostavk vrednostni sodbi in po njih sestavite vite propagandno vprašanje, ki predestinira odgovor in positi ve deluje na osebo. Šele tišči, ki vam bo odgovoril, da je propa ganda nekaj normalnega, nujnega, lepega in koristnega, vam bo pravi mož.
4. Ali veste, kaj je to: synopsis, full service, copy strategy, slogan, media plan? - Angleščino obvladam, torej besede poznam, ne vem pa, v kak kontekst jih postavljate. Ali hočete reklame čim bolj očističene slovensčini tako nepotrebnih tujk, in je to ves za klad konvertibilnega jezika, ki ga bo vaš sodelavec smel upo rabljati?
5. Menite, da bi pri kreativnem in zahtevnem delu v mladem in ambicioznem kolektivu z dobrimi medsebojnimi odnosi in urejenimi delovnimi pogoji lahko razvili in dokazali svoje zmo žnosti? - To vprašanje ste zastavili že bolje. Propaganda išče spermo, ki bi se sama oplajala. "Saj kupujete pivo Streap-teas, ki vam edino podaljša penis za 12,7%" ipd. Odgovor mora biti "Seveda", kajti vrednostna sodba je: "Kdor ima dolg penis (oz. daljši za 12,7%), je boljši (pravičnejši, naprednejši, pri vlačnejši...)".
6. Znete zagovarjati svoja stališča? - Pravkar poskušam nekaj takega početi, pa ne vem, če bi vam tak koristil.
7. Cenite teamsko delo? - Of course. Zanima me le, kakšno delo mislite. Teamsko delo je lahko zelo uspešna metoda tudi pri delu, ki mu pravimo klanje ali pa manipulacija...
8. Ali vam zanimivo in kreativno delo, uspešnost in pripadnost hiši pomenijo več kot nadure, točen odhod iz službe ali lepa pisalna miza? - Ja, vsi že vemo, kako je s temi naduricami in pisalnimi mizicami. Ja, vse to pelje v malomeščanstvo, pehanje denarjem (ki ga lahko lažje in več zaslužite v biroju za marke ting in propagando), dolgčas in muka, znojne nogavice. Kateri mlad človek bi zamenjal športni avtomobil, razgibano življe nje s coca colo, s tegobami moderne dobe in bi potem moral piti cinar?
9. Ali menite, da ste za svoje sposobnosti premalo plačani? - Pozitiven odgovor (zahtevate jih vsaj osem) torej pomeni, da bo plača pri vas višja?
10. Ali ste stari več kot 25 in manj kot 35 let? - To je starost idealnega Slovenca: lahko se poroči na Kmečki ohceti, lahko je predsednik ZMS, lahko igra pri NK Olimpija, ne kadži trave in nima krčnih žil. Če odgovarja zahtevam od 1 do 9, je to res idealen nosilec bodočnosti. Za idealnega Slovenca sem vsaj štiri leta premrad.

Uklapljamo se v svetovni meščanski red. In da bi se vanj uklap ljali čudovitejšje, je seveda treba iskati mlade, mbciozne, enor gične ljudi, ki imajo ali so imeli literarne ambicije, ki so kritič ni do obstoječega (neefektivnega meščanskega reda), ker je to obstoječe še premalo to, kar že je; ljudi torej, ki bi nam pomaga li, da bi se z bolj literarno oblikovano propagando lažje in brez travm (ki nam jih je zadal pojav maximarketa) vklopili: bodoči podaljšek obstoječega. Ki bi nam mogoče nekoč tik pred pri hodom v svetovni komunizem tudi pojasnili pomen pojma CO PY STRATEGY ali FULL SERVICE in njuno vlogo v svetovni revoluciji. Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva vas potrebuje, da boste odprli novo stran v herojski človeški zgodovini, stran re volucionarne propagande, ki je edino orožje in edina metoda za združitev (ZVEZA) vseh ljudi (DELOVNO LJUDSTVO) v naro čje enega; blagega očeta Forda (SOCIALIZEM). Ki prinese re snično enakost, saj bodo VSI ljudje pili pivo Streap-tease, vsi bodo živeli v istem zastrpljenem zraku, vsi se bodo kopali v onesnaženih morjih, vsi bodo enako izpostavljeni propagandi. Vsi bomo en sam velik biro za marketing in propagando.

Prijavite se čimprej, da vas kdaj kasneje ne prijavijo drugi!!!

VIGRED ZELENA

Sonček sije, dežek gre. spet pomlad je tu! Ljuba domovina je pre plavljena z blagodatno lučjo, medvedek Pooh se je prebudil in širo ko zazegal. Popraskal se je po glavi in se odpravil na Universitas Al ternativa Labiacensis. Da se ne bi izneveril ekološkemu tednu, je iz ropotarnice privlekel zaprašenega Ponyja, ga skrbno obrisal in namu zal z oljem, se anarhoidno zasmeljal in oddrvel s svetlega, zal z oljem, se anarhoidno zasmeljal in oddrvel s svetlega Cankarjeve ga vrha v temačno Ljubljano.

Piš zelene zastave je zbudil nado v srcih potrošnikov, sočutje je pre plavilo njih oči ob pogledu na brezobličjen gumijast obraz. Vsak mu je hotel ppo je hotel podržati roko, se dotakniti njegovega dihala. Gospodinje so pustile svoje lonce, uradniki sodne akte, učitelji so privedli svoje ma malčke, nato so družno objokovali svojo bodočnost. Zavihrale so zastave, potok se je prelevil v reko. Poyorka se je razlila po cvetu I ljubljanskih ulic, dolgo prikrivani srd nad neumno tehnološko civi lizacijo je razgrel glave, klic žejno željnih življenja je dosegel ušesa pravičnih. Skesani politiki, ekonomisti, načrtovalci so se pridružili li volji ljudstva. Združeni delovni živelj je končno začel zasipavati svoj lastni grob.

Evolucionalni pohod je doživel edini incident pri hiši št. 1 na Trgu revolucije. Večni sovražniki delovnega ljudstva, ptički tribunčki, so s svojega izvišenega položaja pljuvali strupene besede, kot: "V a rest z njimi!" "Pokličite policijo! Udri!" Nikakor se niso hoteli vda ti volji ljudstva in zamenjati svoje rdeče cote za upanja poln zeleni prapor. Vendar globoki zavesti nekaj kapljic strupa ni moglo do ži vega (Bog, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!), in slavje je doseglo svoj misterij orgazma.

Medvedek Pooh se je ustrašil svoje pomembnosti ter je pobral šifa in kopita proti Universitas Alternativa, postavil svojega Ponyja v n najbližji kot, ga zaklenil (za urico ali pa dve!) V predavalnici št. 15 si je oddahnil, pomirjen poslušal predavanje o onesnaženju okolja n puhali kolobarčke dima iz cigarete Astor (taste of lifel)?

Množica je ostala brez vodje, popila kozarec Radenske, zadovoljna da je lahko pokazala moč nezadovoljstva. Ekonomisti so šli ustvar jat novo gospodarsko reformo, učitelji vliivat znanje v glave malčko v, sovražniki ljudstva pa so ostali sovražniki ljudstva.

Otok Krk, samostan Košljun

uredniku literature Milanu Jesihu!

Kakšen obup je napael človeka, da brani naravo in si oben em potiska prst v gola noca! Z desnim stopalom se inenil stopiti na zeleniko, z u ugo trga življenje brata! Na molbi stoji v hamletov i lahki, žvižga oparoto iz dna jeter svojega bližnjega. Na videzed n, a tudi najlažji boj, Boj s ščiti, na pojenimi z škrlatnimi izročili!

Verjeti ali ne dnevu, črnemu madežu na biljardni mizi last ne urejenosti in ubogljivosti prasledi? V znoju tavajoči pla neti s studenci in drevoredi, maske svitanja, vroč glas v one dlevici spojitve, mesnati simboli, prašni molitveniki v dlesn ih mediteranskih ovac, ritem, udarec in protjudarec, ponav ltanje utrujenih znakov.

O bog koliko sluzi izloči človeško telo! Brez strahu, todap o znanih notah.

Hočejo mi priti v žile. Goljufi poskušajo z bataljoni prepa atorjev in trojanskim konjem priti v moje ožilje. Najeli sop pisanista v začetku naše erice in mu podtaknili izmučeno telo in dvignjeno desnico. Podarili so mi domače ognjišče, b rate in sestre, mi izoblikovali vid v štirih barvah itd. Brezob lični arhitekti mojega telesa in soseske! Bič, odtrgan z veje vja, nam grozi, bič - spominska knjiga, jamskih risb polna in in zariplo bolščava v temo odvrženega telesa.

Tu in tam kakšen naježen spermatozoid, zavržen ali podko

- je: 1. drugorazredna oseba
2. oseba, katere pravice so omejene na dolžnosti
3. oseba, katere možnost vplivajo na kolektiv ne odločit ve limitira proti nič
4. oseba, katere edino dovoljeno stanje je soglasnost
5. oseba, katere stanovanjske pravice so omejene na souporabo stranišča in (odprt eventualno) kopalnice
6. oseba, ki jo enkrat dnevno nakrmijo s toplim obrokom
7. oseba, ki naj ne moti.

Vse osebe, ki se počutijo pse po zgornjem kanonu, poziva m, naj se včlanijo v Ligo psov. Konjederci ne morejo postati člani Lige. Osebe, ki sicer ne ustrezajo vsem zahtevkom zgornjega ka nona, pa se počutijo pse, lahko postanejo dopisni člani Li ge. Konjederci ne morejo postati dopisni člani Lige. Liga nima političnih ciljev. Liga nima kulturno-umetniških ali literarno-zgodovinskih pretenzij. Liga se ne bori za varstvo okolja. Liga se ne bori za onesnaževanje okolja.

Edini namen Lige je združevanje velikega števila psov v ma jhno število legel. 1. Člani Lige se ob pristopu obvežejo nositi specialne ovratn ice, ki bodo na voljo v 4 barvah. Za premožnejše bodo na voljo pozlačene ovratnice. Za državne praznike in pomembnejše osebne jubileje se Lig a obveže oskrbeti ovratnice v nacionalnih barvah z napisom SVOBODA JE SVOBODA TISTEGA, KI LAJA. Cena ovratnic bo sporočena naknadno. Vse informacije v zvezi z Ligo dobite pri Ustanovnem odbo ru, v imenu katerega deluje Neje Satler

1) Po jugoslovanskih zakonih se leglo ne tretira kot skupro gospodinjstvo in ni obdavčeno.

upljen, gove, ihtavo ponuja svoje usluge na stojnicah lakira na moškosti. Gorovja so premagane božje poti z ostanki vatiranih turistė tičnih postojank, topče se v smeri izgubljene, zahazardira ne maternice vesolja.

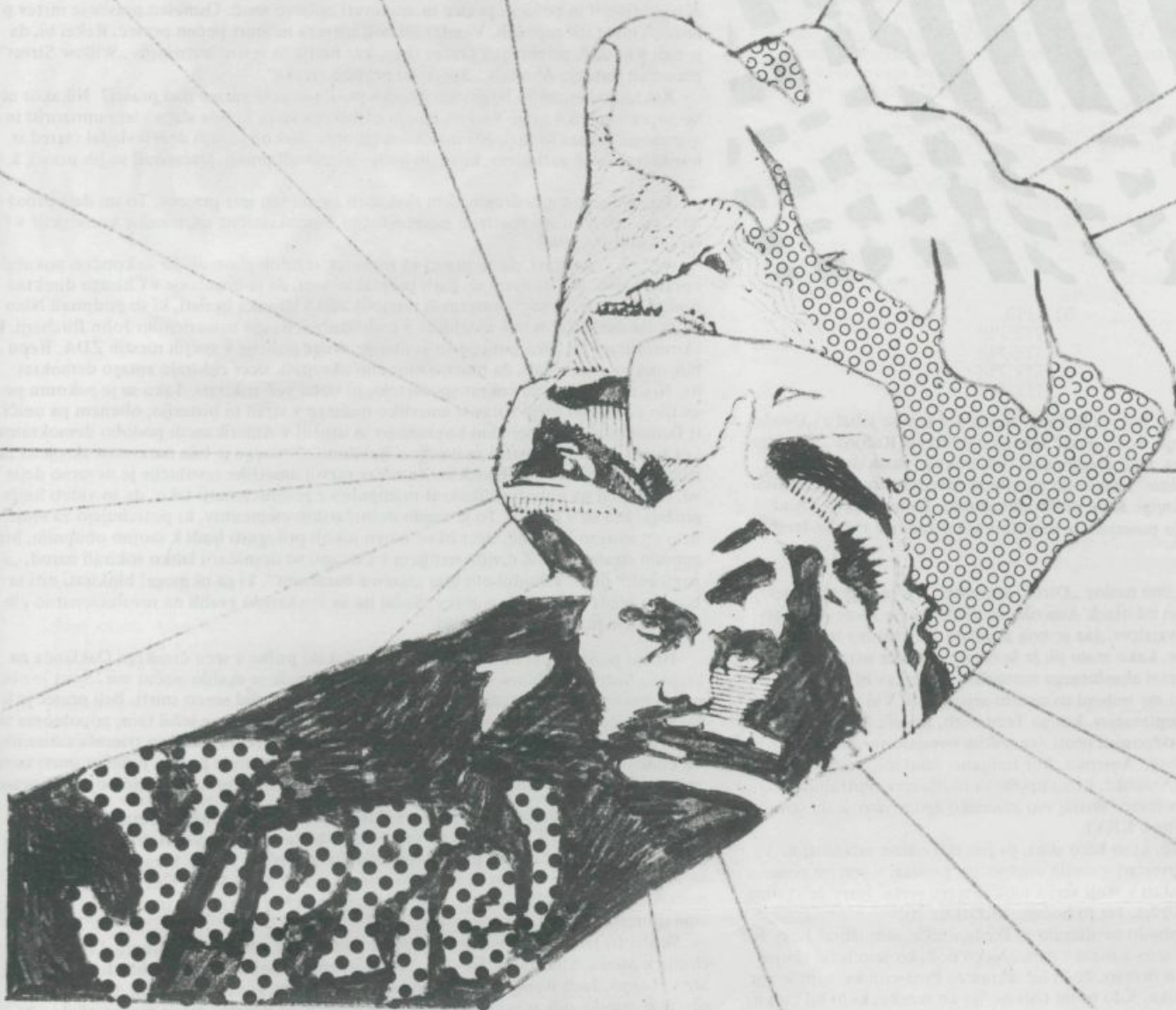
Čudež človeške nespretnosti je koncert kožnatih tolkal, pa danje brisač izza ledij časčenega pisanista in njegovih plo ščatoglavih violinistov. Ubranost tolpe vaških godbenikov se duši v kolektivni proizvodnji violinistov. Ubranost tolpe vaških godbenikov se duši v kolektivni proizvodnji toče. Na sedajo vranci sumljivih dimenzij, tlijo golenice, medica v st rdkih, svetloba v obratih, pesem v mesnatih tapetah.

No, in kakšna je vremenska napoved? Ojnat dež, mojster balzamiranja prši prek mesnatih tilnikov plemenskih dvigal cev uteži. Neznosen pritisk v celicah prestreza trezan spor očila mišicam in gradi pomožne šole. Visoke vojaške šole za metalce nožev. Hostije pečejo v železarnah. In ko ti jez ik okusi sveže meso lastnega splava zabrenčiš v jeziku muh Pesem večnega zvenenja, slast neskončnega, spolzkega. Ne kje v zemlji tiči bodalo, nekje blizu ekvatorja, kjer je zem lja najbolj rejena. TAm pečejo kruh in stiskajo vino v čast mojega odhoda.

Pozdrav od Matjaža Kocbeka

DO IT!

DO IT! (Scenariji za revolucijo)

JERRY RUBIN

Uvod Eldridge Cleaver

Yippiii—ral Jim Retherford

Buum—irala Nancy Kurshan

Nancy,drogam,barvni TV

in nasilni revoluciji!

Jerry Rubin je vodja 850 milijonov Yippiejev.

V prejšnjem življenju je bil Jerry športni novinar in poštirkan študent. Pustil je to, obiskal Kubo in se preselil v Berkeley, kjer je postal znan kot P.T. Barnum revolucije. Organiziral je spektakularne dogodke, kot na primer maratonske marše ob dnevu Viet nama, diskusijska zborovanja in mednarodne dneve protesta.

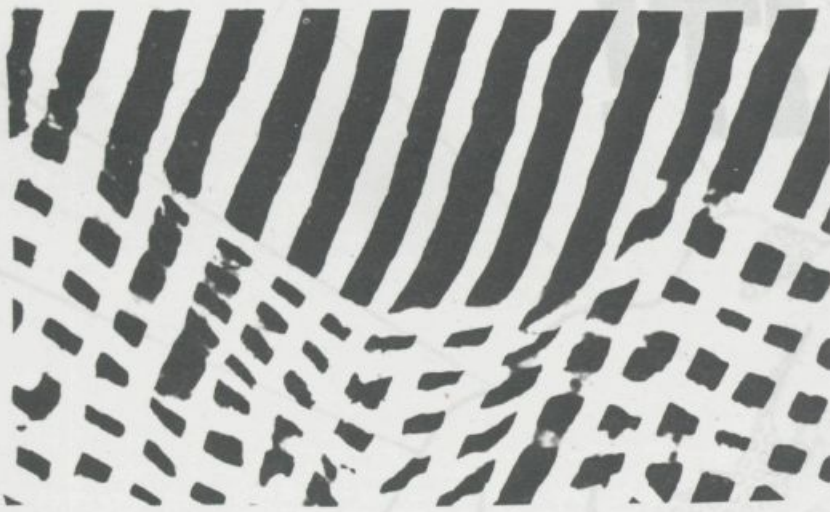
Jerry je živel tri leta blizu Kalifornijske univerze in deloval kot zunanji agitator za uničenje univerze. Kandidiral je za župana mesta Berkeley in skoraj ga je kap, tako za mišji kurac je bil blizu zmagi v tej tekmi štirih kandidatov.

Oktober 1967 se je preselil v New York, kjer je postal vodja projekta Pohod na Pentagon. Poklicali so ga pred komiteje za „lov na čarovnice“ (HUAC – House Committee on Un-American Activities) v ameriškem parlamentu. Pojavljaj se je v uniformi ameriške revolucionarne vojske, kot goloprsi oboroženi gverilec in kot dedek Mrz. Skupaj z Abbiejem Hoffmanom sta ustvarila Yippieje (YIP – Youth International Party) kot združitev Nove levice in hippijev in pomagala mobilizirati demonstracije med Demokratično nacionalno konvencijo v Chicagu avgusta 1968.

Vlada ZDA je obtožila Jerryja in sedem drugih revolucionarjev zarote za uničenje Demokratične konvencije, kar se je končalo s tako imenovano „Zaroto“, verjetno najpomembnejšim političnim sojenjem v zgodovini ZDA.

Jerry hoče slišati TVOJO reakcijo na to knjigo. Če mu hočeš pisati o tem ali čemu rkoli drugem, piši na naslov: Jerry Rubin, c/o Brandt Brandt, 101 Park Avenue, New York, N.Y. 10017

TO KNJIGO BERI DROGIRAN!

Začel sem pisati „Uvod“ k tej knjigi Jerryja Rubina. Nekaj dni sem se jebal z „Uvodom“, pa mi ni ratalo. Pisal sem sranje, kot: „Prvič sem srečal Jerryja Rubina...“ Potem pa se je dogodilo nekaj pozitivnega, med drugim sem tudi pokadil malo dobre trave. Zopet sem se začel jebati z „Uvodom“, naenkrat pa sem se zavedel napake: poizkušal sem napisati „Uvod“ k Jerryjevi knjigi. Kurc gleda tako sranje. To ni noben „Uvod“. Vesel sem prilike, da ga lahko malo poserjem in osvetlim nekaj zadev v zvezi z Jerryjem. Dobro, začnem.

Prvo poglavje Jerryjeve knjige ima naslov „Otrok Amerike“. To je zopet ena Jerryjevih zadev. Nemogoče je, da bi on bil otrok Amerike ne glede na vse njegove trditve. Jerry ni Indijanec. Je potomec osvajalcev. Jaz se bolj strinjam z diktaturo Indijancev. To je njihova zemlja. Vseeno mi je, kako malo jih je še ostalo: tudi če ostane en sam Indijanec, sem za to, da se ga napravi absolutnega monarha, pa čeprav bi bil idiot. To je pravica Indijancev. Ne zanimajo me nobeni nasprotni argumenti. Vse argumente so Indijanci, pod vodstvom velikih poglavarjev, kot so Tecumseh, Sedeči Bik in Geronimo, popolnoma odbili s heroičnim odporom proti evropskim osvajalcem. Toda Jerry je vendarle otrok nečesa. On to imenuje Amerika. Kar Indijanci sami mislijo o tem, ni u poštevano. Dobro. Jerry je otrok Amerike, ki ne upošteva Indijancev. Potrebujemo jezik, ki bi kondenziral ves ta drek v fraze. Skoraj vso ameriško zgodovino se da strniti v eno samo besedo: KRI. Jerry je otrok KRVI.

Kakšen otrok! Zaničuje starejše, ki so tako stari, da jim niti eliksir mladosti ne bi več pomagal. Prestari v navadah, prestari v svojih vrednotah, prestari v svojem ponosu in prestari v svoji skoposti. In prestari v svoji veri v moč svojega sveta. Jerry želi poma kniti letnico zaupanja starim do 40 let. Jaz jo hočem znižati na 20.

Ko me je Stranka za mir in svobodo predlagala za Predsednika, sem izbral Jerry Rubina za Podpredsednika. Pogledal sem si malo v dušo. Neko noč, ko sem ležal zbujen in mislil kaj bi lahko storil za svojo državo, če bi bil izbran za Predsednika, sem se vprašal, koga bi želel za Podpredsednika. Kdo bi bil tisti moški ali ženska, ki bi bil moj naslednik v primeru, da sam ne bi mogel opravljati dolžnosti Predsedstva? Odgovor je prišel kot strela z jasnega: Jerry. Če bi vsakdo storil točno tisto, kar Jerry svetuje v tej knjigi, če bi vsakdo izpeljal Jerryjev program, bi na svetu takoj nastopil mir. Ameriki a bi predvsem nehala krvaveti.

Ne verjamem, da bo vsakdo upošteval Jerryjev program. Žalosten sem, kajti to po meni, da moramo misliti v duhu alternativ. Pa to ni nič posebnega. Zmeraj mislim v duhu alternativ, ob vseh programih, predlogih, namigovanjih itd. Nekaj je narobe z vsemi programi. Vse bi se dalo izboljšati. Zmeraj poizkušam podpirati najboljšega izmed programov, ki jih poznam.

Poleg programa, ki ga sam podpiram, mi najbolj ustreza Jerryjev program. Ker moramo imeti pri roki alternativo, sedaj, torej, podpiram Jerryjev program. Humanost si ne sme privoščiti vkljenosti v katerikoli program, in vendarle Humanost vedno funkcionalna na bazi nekega programa. Program z velikimi vlogami, vsaka majhna skupina igralcev sledeč vlogi, prek katere so povezani.

Ujamem se z Jerry Rubinom, ko kadiva cigareto marijuane, ob dobri glasbi, ko sva glavna, v globokem sovraštvu do prascem in v potrebi, da bi spremenila svet, v katerem živimo. Ujamem se lahko z Jerryjem v sovraštvu do prascem sodnikov, v sovraštvu do kapitalizma, v totalnem hrepenenju, da bi razfukala to, kar se sedaj imenuje socialni red Združenih držav Amerike. V sanji, da bi na ruševinah zgradili nekaj novega in svobodnega.

Kljub temu da nisem v sorodu z dedkom Mrazom, me ne moti, da se je Jerry prikazal (izhajajoč iz ameriške more!) na zasliševanjih HUAC oblečen v Dedka Mraza. Ve set sem bil in odlično sem se počutil, ko je Jerry zajebal te prasce in je vse skupaj poslal v rit. Elijah Muhammad pravi: „Hudiči poizkušajo krasti zaslišanje.“ Ti prasci morajo krasti za svoja zasliševanja. Popolnoma so odvisni od špijonov, agentov, informatorjev, podkupovalcev, zahrbtnožev, strahopetnih izdajalcev in njihovih informacij, kajti sami nimajo blage veze. Cenenci, proti katerim se bori Jerry, proti katerim se bori Jerry, proti katerim se borimo mi, so kulturno, intelektualno, politično, ekonomsko in emocionalno nesposobni, da bi se lahko vključili v akcijo. Potrebujemo oporo tu jih možganov. Imajo mnogo opor. Zatirani, izkoriščani in kolonizirani ljudje so kolonizirani, zatirani in izkoriščani na vseh nivojih. Smo intelektualno, politično, ekonomsko, emocionalno, seksualno in spiritualno zatirani, izkoriščani in kolonizirani. Nekaj nas dela za prasce. Nekaj nas je prascem. Nekaj nas ubija prasce. Vsi pa smo zajebani. Zatirani so zajebani, ker se ne borijo odločno, da bi onemogočili zatiranje, tisti, ki zatirajo, pa so zajebani, ker se upirajo spremembam. Jerry Rubin se trdno bori proti prascem in njihovem svetu krvi.

Huey je izjavil, da bo imela stranka Črni panterjev zelo kmalu na milijone članov. Jerry pravi, da so otroci otroških vrtcev naraščajoč val Yippiejev. In če presojam glede na nekatere vzgojitelje v otroških vrtcih, ki jih osebno poznam, lahko rečem, da ima Jerry prav. Vem, da ima Huey prav.

Če imata Huey in Jerry prav, kar tiče prihodnosti, potem je lahko razumeti, zakaj grabežljivi prasci potrebujejo vsa zasliševanja, ki so mogoča. Lahko je razumeti zakaj za jebani prasec čuti svojo prašičjo potrebo po prisluškovanju telefonom, po zahrbtnosti in zasačenju kot kakšen lovec. Samo predstavljal si nemarnega prasca, kako prisluškuje telefonu, da bi nakradel evidenco za zasliševanje. Jebemti, kaj si pa misli! Kurac, kaj si pa misli, da je, s svojimi velikimi ušesi! Jerry nas pripravi do tega, da se smejemo t em prascem ob njihovi komični izpostavljenosti, kajti zaveda se, da se v trenutku, ko se ljudje smejejo kralju, svojim vodjem, ko jih zagledajo kot bedaste šale in goljufije, začnejo upirati in pobijati prasce in uničevati njihovo moč. Osmešen prasec je mrtev prasec, Yippie stil zapečen. Vendar mi bolj ustreza na smrt pečen prasec. Rekel bi, da je moj najljubše pripravljen prasec tisto, kar bratje in sestre imenujejo „Willow Street“ prasec ali kuharja Ahmeda „Specialni prašičji zrezki“.

Kakšno ceremonijo bomo uprizarili s proslavo naše zmage nad prasci? Nikakor ne bo zopet kakšen 4. julij! Vsaj na nivoju otroškega vrtca bi bila slaba ideja uprizariti in avguracijo Pegaza in razložiti malčkom takole: „Nekoč je naši deželi vladal razred iz koriščevalcev in zatiralcev, ki so jih ljudje imenovali prasci. Imenovali so jih prasci, ker...“

Jaz, poleg mnogih drugih, sem razkačen zaradi teh iger prascem. To mi daje prilžnost, da razložim alternativno interpretacijo Demokratične nacionalne konvencije v Chicagu avgusta 1968.

Večina rada pravi, da so prasci za trenutek izgubili glavo ali da so končno pokazali pravo barvo. Ne strinjam se, kajti prepričan sem, da je dogajanje v Chicagu direktna posledica zarot, ki so jih pripravili republikanska stranka in tisti, ki so podpirali Nixona za Predsednika, tesno sodelujoč z rasističnimi, desno usmerjenimi John Birchery, ki i kontrolirajo čikaško policijo in še mnoge druge policije v večjih mestih ZDA. Republikanici so se zavedali, da morajo odločno ukrepati, sicer riskirajo zmago demokratov. Nixon, ki mu je že enkrat spodletelo, ni hotel več riskirati. Tako se je nekomu posvetilo pohlepno idejo spraviti ameriško ljudstvo v stran in histerijo, obenem pa uničiti Demokratično nacionalno konvencijo in utrditi v Amerikancih podobo demokratov, kot tistih, ki so odgovorni za nasilje v Babilonu. Situacija je bila naravnost skrojena za namene prascem. In res je uspelo. Za zdrav razvoj ameriške revolucije je nevarno dejstvo, da razred na oblasti velikokrat manipulira z revolucionarji tako, da so videti hujša grožnja, kot so v resnici. To je maslo desničarskih elementov, ki potrebujejo za svoje delo atmosfero histerije: sicer bi ne mogli nikoli pritegniti ljudi k svojim obupnim, brezupnim strategijam. Z divjim nasiljem v Chicagu so desničarji lahko šokirali narod, „s panicirali“ ljudi, vzbudili občutje „stran z barabami“, ki ga ni mogel blokirati niti ta bedasta pizda Hubert Humphrey. Sedaj pa so vso krivdo zvalili na revolucionarno gibanje. Nixon je varno na položaju.

Pozno ponoči, 27. oktobra 1967, so zapokale puške v sruču črnškega Oaklanda na križišču Sedme in Willow ceste. Manjše grmenje pušk je skalilo nočni mir. Smrt je obkročala bojevnike in ognjeni žar iz puškine cevi je ustvarjal senco smrti. Beli prasec je ležal mrtev, pečen v masti lastnega sranja. In še en bel prasec je ležal tam, popolnoma tukot kot mrtvi, le da ni umrl. To je bil redek trenutek smrti zatiralca in trumfa zatiranih. Ta čudovita iskra slave na temnih ulicah Babilona osvetljuje pot do junaške smrti vsem prihodnjim bojevnikom. Daje luč tudi tistim, ki ostanejo in nadaljujejo boj proti prascu.

Minister za obrambo (Črni panter) Huey P. Newton je vprašal: „Jetnišnica, kje je tvoja zmaga?“ Črnsko ljudstvo ne priznava, trdo zavrača in se bori proti rasističnemu zatiranju znotraj države ter proti imperialistični agresiji v tujini. V zaporu, na cestah, na sodiščih, na tujem, povsod je odgovor enak: DOL S PRASCI. Čas je, da začnejo otroci Amerike ubijati in umirati zase in nehajo izvažati revolucijo in smrti, ki jih moramo umreti.

Skoraj tri leta je od tega, ko sem proti koncu decembra 1966 spremljal Beverly Axelroda k Stewu Albertu v Berkeley. Bilo je pozno popoldan. Tam so bili Jerry z Nancy, Stew, Joann, Jack Weinberg in morda še kdo drug, pa se ne spominjam. Samo nekaj tednov je minilo, odkar sem bil izpuščen iz zapora, in Beverly me je predstavljala ostalim. O aktivnosti teh ljudi v FSM in komiteju za dan Vietnamu (VDC) sembral že v zaporu. Veselil sem se dneva, ko bom svoboden in bom lahko spoznal te ljudi in moral tudi delati z njimi. To je bilo naše prvo srečanje. Pokadili smo malo trave in se pogovarjali o prihodnosti. Nihče ni natančno vedel, kako bo deloval. Izraz Yippie je bil še nepoznan in jaz še nisem naletel na Črne panterje. Seveda smo se sporazumeli o našem najosnovnejšem delu, toda jasno nam je bilo, da bo treba ustvariti še marsikaj, preden bomo lahko uresničili naše sanje.

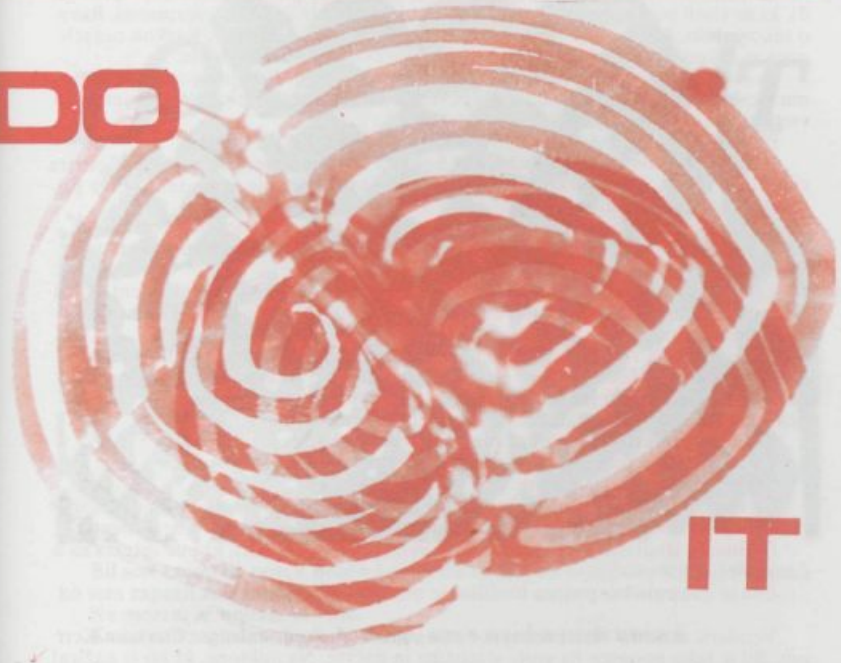
V tistem času črnsko in belsko gibanje še nista komunicirala med seboj. Stokeley Carmichael je bil vodja SNCC in na vrhuncu avtoritete. Sedaj ko to pišem, sta Stew Albert in njegova desna roka Gumbo moja gosta tu v Alžiru. Jerryju sodijo v Chicagu skupaj s predsednikom Črni panterjev Bobbyjem Sealom, Tom Haydenom, Dave Dellingerjem, Abbiejem Hoffmanom, Rennie Davisom, Lee Weinerjem in Johnom Francesom. Če se spominjam tistega večera pri Stewu v Berkeleyu, še vedno vidim ogromen W.C. Fieldsov plakat na stropu in drugi plakat s Chejem na steni – Če s svojimi pametnimi očmi, ko zre ponosno in neustrašeno v revolucionarno prihodnost in v smrt, ki jo je presenetil s svojim heroičnim sprejemom. Tisto noč nihče od nas ni vedel, kakšna bo prihodnost, vsi pa smo vedeli, da bomo poizkušali. In res smo poizkušali. In še naprej bomo poizkušali. In doživeli bomo uspeh, ki bo presenetil celo nas same. V tej knjigi je Jerry na razumljiv način razložil bistvo svojih naporov. Pove nam marsikaj, kar ve o Ameriki. In to so zadeve, ki jih moramo vsi poznati.

Ni še dolgo tega, kar sem ponoči govoril z Jerryjem po telefonu – Alžir – Babilon – in zažigal je v slušalko, tako kot zažiga v tej knjigi... tako kot zažiga v življenju. Z objavo te knjige gre otrok Amerike na sojenje pred Ameriko. Ob branju pa bo Amerika presenečena, ko bo spoznala, da je Amerika na sojenju pred otrokom, pred vsemi svojimi otroki. In kot kazni otroci kriče zahtevajo smrt Amerike. Naprej!

VSO MOČ LJUDEM
Eldridge Cleaver

Alžir, Alžirija
4. nov. 1969

DO

IT

1.: OTROK AMERIKE

Sem otrok Amerike.
 Če bom kdaj zaradi svojih revolucionarnih „zločinov“ obsojen na smrt, si bom zaželel za zadnji obrok hamburger, pommes frites in coca colo.
 Ustrezajo mi velika mesta.
 Rad prebiram športne novice, stolpiče z družabnimi obrekovanji, rad poslušam radio in gledam barvno TV.
 Ustrezajo mi veleblagovnice, ogromni supermarketi in letališča. Kadar vidim restavracijo Howarda Johnsona ob avtomobilski cesti, se počutim varen (ne pa tu di nujno lačen).
 Uživam v hollywoodskih filmih – tudi slabih.
 Znam samo en jezik – angleščino.
 Ljubim rock'n'roll.
 Ko sem bil še otrok, sem zbiral slikice baseball igralcev in želel postati druga baza Cincinnati Redsov, kluba iz našega mesta.
 Š šestnajstimi leti sem dobil avto pa tudi odletel na šoferskem izpitu. Nato sem prejel ves teden in komaj čakal, da grem drugič na izpit.
 Hodil sem v tako vrsto gimnazije, kjer je treba opraviti izpit, da si sprejet.
 Po uspehu pri maturi sem bil med slabšo polovico.
 Sošolci so me izbrali za „najbolj delavnega“ maturanta na šoli.
 Imel sem kratke kratke kratke lase.
 Utrgala mi je „Igra v rži“.
 Nisem imel mozoljev.
 Postal sem „ena a“ mlad novinar pri Cincinnati Postu in Times–Staru. „Sink o“, mi je dejal glavni urednik, „nekega dne boš postal hudičevo dober novinar, mogoče najboljši, kar jih je videlo to mesto“.
 Ljubil sem Adlai Stevensona.
 Moj oče je s tovarnjakom dovažal kruh, kasneje pa je postal organizator v Zvezi pekovskih sindikatov. Navdušen je bil nad Jimmy Hoffo (jaz tudi). Srce mu je odpevalo pri 52 letih.
 Moja mati je imela visoko izobrazbo in znala je igrati na klavir. Umrla je za rakom pri 51 letih.
 Skrbel sem za brata Gila od njegovega trinajstega leta naprej.
 Zmazal sem se vojske.
 Eno leto sem hodil na Oberlin College, diplomiral sem na University of Cincinnati, preživel leto in pol v Izraelu in začel s postdiplomskim študijem v Berkeleyu.
 Izključil sem se.
 Izključil sem se iz bele rase in iz ameriškega naroda.
 Ustreza mi biti svoboden.
 Rad se drogiram.
 Nimam niti obleke niti kravate.
 Živim za revolucijo.
 Sem yippie!
 Sem sirota Amerike.

2.: ELVIS PRESLEY JE U BIL IKA EISENHOWERJA

Nova levica je vzbrstela, usojen, razpizden otrok, iz Elvisovih krožočih bokov, da ti nekaj povem brat našel sem nov kraj za živet tam doli na koncu Ceste osamljenosti je Hotel polomljenih sre
 Na površini je bil ves svet 50–ih let eisenhowersko miren. Površinsko zadovoljstvo nad „ljubim Ika“ in njegovo očetovsko pojavo.
 Pod površino pa so tihi ljudje besneli izpada zaradi verig, v katere so bile vkle njene njihove duše. Latentna drama represije in nezadovoljstva.
 Amerika se je ujela v past svojih kontradikcij.
 Očka je pogledoval svojo hišo in svoj avto in svojo lično obdelano tratico in bil je ponosen. Vsa ta materialna posest mu je opravičevala obstoj.
 Poizkušal je učiti svoje otroke; zabičeval nam je, naj ja ne storimo ničesar, kar bi nas zapeljalo s poti k Uspehu.
 DELAJ ne igray se
 UČI SE ne zabušavaj
 UBOGAJ ne sprašuj
 USTREZAJ ne izstopaj
 BODI TREZEN ne uživaj drog
 SLUŽI DENAR ne gobčaj

Trenirani smo bili v samozatajevanju:
 Naučeni smo bili, da je fuk slaba stvar, ker je nemoralen. V teh časih pred „t ablet“ je punca, ki je po nesreči zanosila, pomenila zapreko na poti k Spoštovanju in Uspehu.
 Opozorjeni smo bili, da masturbacija povzroča blaznost in mozolje.
 In bili smo zmedeni. Nismo kapirali, zakaj moramo delati: da bi imeli večje h iše? večje avtomobile? večje lično obdelane trattice?
 Ponoreli smo. Nismo se mogli več zadrževati.
 Z vrtenjem naših mladih, napetih, prebujajočih se teles, je Elvis Presley zdrib lal Ika Eisenhowerja s scene. Zivalsko trd energijski ritem rocka je v vročem valu plal skozi nas, silen ritem, ki je razvnel zatrite strasti.
 Glasba, ki osvobaja duha.
 Glasba, ki nas ZDRUŽUJE.
 Buddy Holly, The Coasters, Bo Diddley, Chuck Berry, Everly Brothers, Jerry Lee Lewis, Fats Domino, Little Richard, Ray Charles, Bill Haley in The Comets, Fabian, Bobby Darin, Frankie Avalon: vsi so nam dali življenjski pulz in nas osvo bodili.
 Elvis nam je povedal, da SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!
 SPUSTI!

Obilna kultura je dala Elvisu podlago za rekrutacijo s tem, da je producirala z a vsako srednjerazredno družino avto in avto radio.
 Med tem, ko je radio na sprednjem sedežu šibal „Osvobodi me“ (Turn me Loose), so se otroci na zadnjem sedežu zares osvobajali. Marsikatero noč smo preži veli na temnih in samotnih cestah in fukali v drdem ritmu rocka.
 Zadnji sedež je ustvaril seksualno revolucijo in avto–radio je bil medij za pod talno dejavnost.
 Obupani starši so se posluževali dovoljenja za uporabo avtomobila kot orožja za doseg avtoritete v hiši: „Če ne boš ubogal, v soboto zvečer ne boš dobil avto mobila.“
 Bilo je kruto orožje, ki je prizadelo naše gonade in možnost, da se dobivamo.
 Zadnji sedež je postal prvo bojno polje v vojni med generacijami.
 ROCK'N'ROLL JE NAZNANIL ZACETEK REVOLUCIJE!

3.: V SRCU ZVERI

Che je stal pred nami v avditoriju Ministrstva za delo. Bil je manjši, kot smo p ričakovali, le kakih meter oseminsedemdeset je imel. Oblečen je bil v olivno zele no vojaško uniformo, s pištolo ob boku. Objel nas je z njemu lastno intenzivnost jo in radostjo.
 Bilo nas je 84 ameriških študentov, ki smo 1964. ilegalno obiskali Kubo. Prep otovati smo morali 14000 milj, prek Češkoslovaške, da smo prispeli na Kubo, ki je samo 90 milj od Floride.
 Med štiriurnim Chejevim govorom smo začeli fantazirati o puškah. O bradah. O gveriljskih pohodih v hribe. O tem, da bi se pridružili Cheju in ustvarjali revolu cijo po vsej Latinski Ameriki. Nihče si ni želel nazaj v politično sranje v Združeni h Državah.
 Potem pa nas je Che vrgel iz sanjarjenja o Sierra Madri. Dejal je:
 VI IZ SEVERNE AMERIKE IMATE SREČO! ŽIVITE V SRCU ZVERI.
 BOJUJETE NAJPOMEMBNEJŠI BOJ, V SAMEM CENTRU BORBE.
 ČE BI SE MI IZPOLNILA ŽELJA, BI ŠEL Z VAMI V SEVERNO AMERIK O DA BI SE TAM BORIL.
 ZAVIDAM VAM.

4.: FSM: ZAPRITE TEGA ZAJEBANCA!

Vse se je začelo s 14–besedno odredbo, ki jo je izdal dekan univerze v Berkel eyu. Prepovedala je politične debate in letake, ki so bili namenjeni organiziranju demonstracij izven univerzitetnega teritorija.
 Bili smo frapirani. Sigurno gre za problem „komunikacije“. Vendar je vsak de kan, s katerim smo govorili, dejal: „Jaz ne morem nič. Jaz nisem odgovoren. Tod a morali se boste ravnati po pravilih.“
 In predsednik univerze Clark Kerr? Nihče ni vedel niti, kako ta izgleda.
 Nato pa smo zvedeli prikrito plat te zadeve: prejšnje leto smo na teritoriju, ki pripada univerzi, organizirali masovne demonstracije za človeške pravice. Demon strirali smo proti hotelskim in avtomobilskim industrijam v San Franciscu. Popol noma isti rasisti, ki so kontrolirali poslovni svet, so kontrolirali tudi univerzo! In poizkušali so zavarovati svoje posle s tem, da so nas napadli v samem temelju, na univerzi. Bili so Vodstvo univerze.
 Vodstvo je posedalo po svojih klubih, in prej bi se posrlo na študenta, kot g ovorilo z njim.
 Sredi univerze smo začeli z debatnimi zborovanji o človeških pravicah.
 Odločili smo se, da bomo namerno kršili nova pravila.
 Policijski avto se je priplazil na Sproul Plaza. Ko so kifeljci vodili nekega areti ranega aktivista v svoj avto, je nekdo zatulil: „Vsedimo se!“
 V sekundni je nekaj sto ljudi obkrožilo avto. Že čez nekaj minut nas je bilo ok oli 2000.
 V policijskem avtu je bil Jack Weinberg, jetnik prascev. Toda obkrožili smo p rase, in tako so oni postali naši jetniki.
 V zameno za njihovo smo zahtevali njegovo osvoboditev. Samo čez naša trup la bi kifeljci lahko odpeljali našega brata v zapor.
 Splezali smo na streho policijskega avtomobila, da bi govorili o dogajanju. V naslednjih 10 urah se je 5000 ljudi nabilo na univerzitetni trg in se v najštevilnejši množici, kar pomnimo, zbralo k predavanju.
 Ko smo obkolili avto, smo se začeli zavedati, da smo nova skupnost, ki ima d ovolj moči in ljubezni za konfrontacijo s starimi institucijami.
 Naša moč je bila v naši enotnosti, naši pripravljenosti, da skupaj umremo.
 Ustvarili smo svojo lastno, spontano vlado. Ljudje so formirali komune, ki so pripravljale sendviče za tiste okoli avtomobila. Komiteji so obvestili javna občila, in vzpostavili stike s študenti po vsej državi. Sestavili smo skupino za pogajanja z univerzo, če bi bila ta slučajno za to zainteresirana.
 Čez dvaintrideset ur smo za sabo zaslili zoprnó brenje oaklonskih policij skih motorjev. Globoko sem vdihnil. „V redu, ta kraj ni nič slabši za umret kot d rugi.“
 Ravno ko smo se pripravljali na srečanje s težkimi pendreki roke postave, je u univerza nenadoma umaknila obtožbo proti našemu aretiranemu bratu in se odl očila za pogajanja.

Prvič v Ameriki so bili dekani pritisnjeni ob zid. Ni jim ravno ustrezalo. Čez dva meseca smo spoznali težko birokratsko finto: zafukani dekani so up orabili pogajanja kot sredstvo, da smo se utrudili in umirili. Pregovarjanje, pregov arjanje, pregovarjanje, pravila proti politični aktivnosti pa so ostala trdna kot pre j.

Pobesneli smo.
KURC GLEDA TAKO SRANJE!

In tako je neko lepo sončno opoldne pela Joan Baez in Mario Savio je govoril in tisoč ljudi je vkorakalo v poslopje za administracijo, da bi zaprlo tega zajebanc a.

Ob štirih zjutraj je guverner, liberalni demokrat, ukazal oaklandskim kiteljco m „počistiti“ v poslopju: 800 ljudi so aretirali; največja, enkratna racija v zgodovini Amerike. Ze sam pogled na kifeljce na univerzitetnem teritoriju je pognal vse mlačne o pazovalce, med njimi tudi profesorje, naravnost v naročje ekstremistov.

Studenti so povrnili s štrajkom, ki je univerzo popolnoma onemogočil. Uničil i smo moralno avtoriteto univerze.

Edina preostala avtoriteta na tem teritoriju je bilo Gibanje za svobodo govora (FSM). Vodstvo in dekani niso imeli nobene moči. Študenti smo lahko počeli, k ar smo hoteli.

Študenti so postali najpomembnejša politična moč v državi, univerza pa naše gverilsko zaledje.

Na tem teritoriju smo imeli moč, ker smo bili v večini. Zunaj pa so politiki, s odišča in kifeljci tulili v želji po naših jajcih.

**TAKO SO OTROCI SREDNJIH SLOJEV
ZAČELI
V ŠOLAH
IN NA CESTAH
VOJNO PROTI AMERIKI.**

5.: POSTANI 100-METRSKI NEŠTUDENT

Gibanje za svobodo govora je povabilo mularijo v Berkeley na dogajanje. Tak o se je zbralo na tisoče pribežnikov iz New Yorka in Srednjega zahoda, da bi žive li na ulicah Berkeleyja.

Življenje je bilo lahko. Vreme je bilo toplo in ker se letni časi skoraj niso spre minjali, ni bilo treba kupovati zimskih oblačil. Shajal si lahko s prodajanjem dro g. Lahko pa si tudi čez konec tedna prodajal časopis „Barb“ in s tem zaslužil do volj denarja za ves naslednji teden. In vedno je bilo dovolj profesorjev v slabo ves tjo, ki se jih je dalo žicati. In nekateri so začeli z ročnim delom – prodajali so na kit, sveče in druge zadeve, ki so jih naredili – kar na sami aveniji.

Nihče ni stradal na ulicah Berkeleyja.

Popolnoma nova kultura je vzcvetela v neposredni bližini največje univerze n a svetu. Velik del Telegraph avenije je bil poln knjigarnic, cafejev, trgovin za plak ate in underground kinematografov.

Predstavljal si poštrkanega študenta, ki je prišel iz predmestja Los Angelesa p o izobrazbo v Berkeley. Po težkem dnevu v šoli, na poti v svoje stanovanje ali v š tudentski dom koraka po Telegraph aveniji: kot da bi na poti domov hodil skozi revolucijo.

Gre mimo prodajalne za plošče in ugame nekaj zvokov Dy lana. Fant iz predmestnega srednjega sloja, ravno tak kot on, razen da izgleda kot b osi Jezus Kristus, stopi k njemu in ga zaprosi: „Daš kaj drobiža?“

Postopoma je prihajala študentu v zavest misel:

„Tu sem, obtežen z nalogami, odgovornostmi, krivdami, in brez časa zase. In tu so hipiji po cestah; lahko počnejo karkoli hočejo. Lahko se cel dan drogirajo. Lahko so cel dan na soncu, med tem ko moram jaz preživljati dan v zatohli učilni ici. Poslušati moram dolgočasne profesorje in opravljati izpite, ki me delajo nerv ožno razvalino.“

UNIVERZA JE TISKI KRAJ, KJER SE ZAČNE USPEH, PASJA DIRKA PO D VISOKIM PRITISKOM, KOMPETICJA ZA OCENE, DIPLOME, KNJIGE, P RIPOROČILA, KONKURENCA ZA MOŽNOST ŠTUDIJA NA TRETJI STOPN I IN KONČNO ZA DOBRO SLUŽBO

AKADEMSKI SVET JE HIERARHIJA, KJER VSAK LEZE V RIT TIPU, KI JE NAD NJIM.

Toda vsi študenti so imeli pred očmi živi primer tisočih otrok, ki so pustili p oštirkani svet in postali svobodni, čeprav še niso bili dovolj stari za v pokoj. Bili so resnični študenti, v klasičnem pomenu vzgoje kot samo-rasti. In ker so bili m nogi hipiji bivši študentje, so bili kot spreobrnjeni grešniki toliko bolj vneti za sv ojo misijo.

Študenti so začeli viseti okoli neštudentskih omizij in pozabljati na predavanj a.

Čim bolj so jim rasli lasje, tem manjše je bilo njihovo zanimanje za študij. Čim več trave so pokadili, tem bolj absurdni so se jim zdeli izpiti in seminars ke naloge. Začeli so množično zapuščati univerzo.

Najbolj divji profesor na University of California je bil Stew Albert. Stew je s edel za mizo komiteja za dan Vietnamu in privabljal ogromne množice, kajti bil j e prvi revolucionar z valujočimi plavimi lasmi in peklenskimi modrimi očmi. V t renutku, ko si ga pogledal, te je Stew že zahakljal v divje prerekanje o travi, Viet namu, Bogu, univerzi, seksu in komunizmu.

To je moralo globoko razžaliti univerzitetne profesorje. Morali so SILITI ljud i, da so hodili na NJIHOVA predavanja, in sicer z grožnjami, nagradami in kazni mi.

Tu pa je bil Stew, in vsa pozornost je bila obrnjena vanj samo zato, ker je znal prosto govoriti.

Stew je učil pod soncem namesto v kaki zasmrajeni učilnici. Toda NI IMEL pravice učiti. Ni šel skozi tovarno za poverilnice kot vsakdo drug. Bil je odpadnik.

Univerza je postala trdnjava, obkrožena z našo tujo kulturo, dolgasimi, zak ajeno drogiranimi, bosimi samovoljnimi čudaki, ki so uporabljali državno univer zitetno lastnino kot otroško igrišče. To je ogrozilo integriteto univerze. In vzbur ilo je kalifornijske politike.

Politiki so nas imeli za IZDAJALCE – in res smo bili izdajalci, ko smo za naš e izdajstvo uporabljali denar od davkov.

Konservativne sile v državi so pritiskale na univerzo, naj počisti s TUJIM IZM ECKOM.

Univerza se je takoj strinjala, kajti odkrila je golazen, ki jo je uničevala tako o d znotraj kot od zunaj.

Univerza je začela z „Operacijo Pomiritev“: ločiti „ljudi“ od gverilcev. Združ ene Države v Vietnamu izkoreninajo kmete z njihove zemlje na ta način, da jih z apirajo v posebne, strateško nameščene vasice, ki so obdane z bodečo žico, da jih „varujejo pred Viet-Kongovci“.

Administracija univerze se je odločila, da bo spremenila celo univerzo v eno samo veliko strateško vas.

Izmislili so si kategorijo „neštudent“. S tem, da so postavili tisti „ne“ pred lju di, ki so viseli po Telegraph Avenue, so nas izključili iz človeške skupnosti. Ravn o tako je bilo, kot ko si je Nemčija izmislila pojem „ne-Arijec“. Karkoli negativ nega se je zgodilo v Berkeleyju, so sedaj lahko zvalili na „neštudenta“.

In seveda je bilo nam, neštudentom, ime precej všeč. Bilo je ravno tisto, kar s mo vseskozi poizkušali povedati. Odpovedali smo se vsem diplomam, karieram in vsem zunanjim simbolom ameriške družbe.

PONOSNI SMO, DA SMO ZNANI KOT NEKAJ, KAR NISMO.

Da bi izgnali svobodnega duha, kot Sokrata Stewa, je univerzitetna administra cija izdala odlok, ki na svojem teritoriju prepoveduje gibanje neštudentu brez pri sotnosti pravega študenta.

Univerza je na svojem ozemlju prepovedala neštudentske lepake in odločila, da ne sme nobena organizacija, ki ima tudi neštudentske člane, uporabljati unive rzitetnih prostorov.

Zakonodajna države Kalifornije je odobrila Mulfordov zakon: Neštudent, ki na zahtevo uradne osebe ne zapusti univerzitetnega teritorija, je lahko aretirana zara di grobega motenja posesti.

Da bi izpeljala vso to pacifikacijo, je univerza najela kifeljca v civilu s polnim delovnim časom. Hodil je po univerzitetnem ozemlju, iskal neštudente, špioniral za politično aktivnimi študenti, pazil na kršenje pravil, zbiral dosijeje in tesno so deloval z Red Squad (organizacija, ki vohlja za komunisti), FBI in CIA.

Stew ga je odkril in zatulil za njim: „Živijo, Dekanov Policajček!“

To ime se ga je prijelo.

Cilj je bil kastrirati študente.

Če so postali študenti politično aktivni, so jih vrgli z univerze in jih označili za neštudente. Mario Savio, pravzor študentskega vodje, je postal „neštudent“.

Definicija študenta je postal nekdo z indeksom, ne pa tisti, ki ima interes za u čenje.

Bila je dvosmiselna poteza totalitarne države.

Vendarle si moral imeti nekaj sočutja s predsednikom univerze Clarkom Kerr om. Bil je tako ponosen na svoje statistike in načrte. Na milijone, ki jih je nazical pri vladi in velikih industrijalcih. Na število Nobelovih nagrajencev na svoji unive rzi. Na desetine hiš, ki jih bo treba zgraditi. Na orožje, ki so ga odkril. Na nove o ddelke. Na rugby moštvo.

Toda kjerkoži po deželi, kamor je potoval, Kerra nihče ni povprašal po Nob elovih nagrajencih ali ekspanzivnih načrtih. „Kako pa kaj tiste študentske dem onstracije na univerzi?“ “ so znova in znova spraševali.

Ubogi Kerr. Izpred nosa smo mu ukradli univerzo.

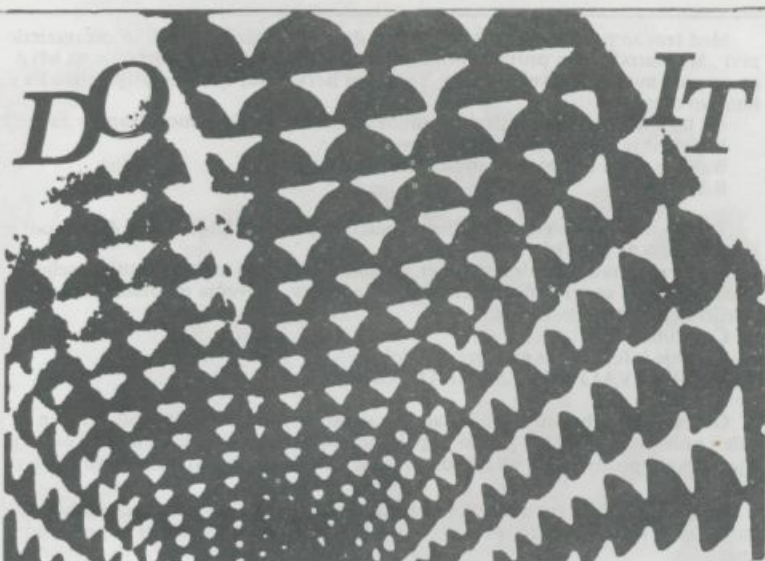

AMERIKA!
samo
AMERIKO?

Obveščamo svoje bralce, da bo Tribuna odslej do konca leta izhajala na 10 st raneh. V vsaki številki bomo na dveh straneh v nadaljevanjih objavili celoten pre vod knjige Jerryja Rubina DO IT! (Scenarij za revolucijo) (Slovenski prevod bi b il recimo OPAAA!)

Lahko se vam čedijo sline! Konec leta boste lahko iz listov naredili skripta.

Bil sem ravno na poti v Bear's Lair restavracijo, da bi si privoščil hamburger, ko sem zapazil zborovanje (sit-in). Ne morem se upirati sit-inu. Kadarkoli zagledam ljudi, ki sedijo, sem v trenutku zelo utrujen.

Ne glede na temo – Biafra, nižje plače za kifeljce, modro nebo, višji davki – če zborujete in delate zmešnjavo, bom tudi jaz tam.

Ko sem posedel že kako uro, sem vprašal tipa ob sebi: „Zakaj pa smo pravzaprav tukaj?“

Šlo je za protest proti nekaterim neštudentom, ki so postavili pred Bear's Lair mizo in razdajali literaturo – dejanje, ki so ga nova pravila absolutno prepovedovala.

Študenti so menili, da je nepošteno od TEH neštudentov, da razdajajo literaturo.

Sam neštudent, sem se upravičeno strinjal. Z neštudentske mize sem pobral list papirja: PRIDRUŽI SE MORNARICI IN VIDI SVET

Nekateri neštudenti so manj „ne“ kot drugi, zlasti tisti, ki nabirajo vojaške rekrute.

Cel sit-in sem presedel, ne da bi zinil eno samo besedo, in se stalno pripravlj al, da odidem na tisti hamburger.

Končno so prišli kifjelci in obkolili vseh 1000 ljudi na zborovanju. Berkeley's ki izvršilni vice-kanceler Earl F. Cheit, ki se je ravnokar vrnil s šesttedenskega osveževalnega tečaja v Sovjetski zvezi, je dal izjavo, ki je za sit-in krivila šest neštudentov. Kifjelci so imeli nalogo za aretacijo teh šestih: Maria Savia, Stewa Alberta, Steva Hamiltona, Mika Smitha, Billa Millerja in mene. Ignorirali so Karen Wald, tudi neštudenta, ki je sedela prav sredi skupine. Besna je zatulila: „Vi zajebani moški absolutisti, aretirajte tudi mene!“

Nas šest so odpeljali in nas obtožili grobega motenja posesti in kršitve javnega reda in miru.

Toda pogled na kifeljce na univerzitetnem teritoriju je mlačne študente zopet razbesnel. Naslednji dan se je privarilo na univerzitetni trg 8000 ljudi: v znak od obravnavanja neštudentskega poziva Maria Savia na štrajk.

To mi je res ustrezalo. Poskus univerze, da nas opredeli kot gverilce, študente pa kot „prevarane“ je pripomogel, da se je „mit neštudenta“ razrasel do velikanskih proporcij. To je grobo žalilo študente in samo pripomoglo k njihovi želji, da se izključijo.

KO POSTANEŠ NEŠTUDENT, JE TUDI SEKS BOLJŠI IN BOLJ POPOLN, POKADIŠ VEČ TRAVE, SI BOLJ ZDRAV IN BOLJ SREČEN IN ZRASTEŠ S TO METROV VISOKO.

Melvin Belli, ki je pred kratkim branil Jacka Rubya, je hotel zastopnik prevzeti naš primer. Želel sem se sestati z Bellijem.

Vsi skupaj smo šli v njegovo pisarno v San Francisco. Tu nam je Belli povedal, da se strinja z vojno v Vietnamu.

In vendar je bil Belli dober liberal. Dejal je, da so bile svoboščine, za katere se borimo v Vietnamu, izgubljene na univerzi. V tistem trenutku, ko so nas aretirali. Menil je, da mora univerza dovoljevati vsako politično aktivnost, pa naj bo študentska ali neštudentska.

Belli je imel kavbojske škornje in vsak dan obravnave drugo obleko. Ob make-upa, ki ga je imel za TV kamere, je bil njegov obraz oranžen.

Njegov šarm je obvladoval sodno dvorano. Enkrat, ko je nagovoril sodnika, je sredi nagovora teatralično izvlekel robec, in si, med tem ko so porotniki, nabasa na dvorano, tožilec in sodnik nestrpnost čakali, vzel 40 sekund časa, da se je usekn il. Poslušali smo v popolni tišini.

Belli je končal in dejal: „Sodnik oprostite.“

Kifjelci so pričali, da nisem imel vodilne vloge na sit-inu.

Dekanov Policajček je dejal: „Mislim, da Jerry Rubin ves dan ni nič govoril, TODA SMEJAL SE JE PRECEJ.“

Belli je dal nato poklicati dekana Cheita. Vprašal ga je: „Pravite, da so ti ljudje ovirali normalni potek dela na univerzi, gospod dekan?“

Dobri dekan je odgovoril: „Da, menim, da so.“

Belli: „Ali je Jerry Rubin oviral normalen potek dela na univerzi, ker se je smejal?“

Mravljinci so nam šli po hrbtu, ko je Belli začel s svojim končnim nagovorom poroti. Dejal je: „Jaz znam braniti kapitalizem bolje kot kdorkoli v tej dvorani.“ Nagovarjal je poroto, naj potrdi ameriško demokracijo. „To so dobri mladi ljudje; če jih obsodite in bodo morali v zapor, boste s tem samo dokazali, da imajo prav, ko trdijo, da je njihova vlada hudobna.“

Slučajno se je med porotniki znašel neki tip, ki je pred kratkim pribežal z Madžarske. Med obravnavo si je stalno nekaj zapisoval in postal glavni porotnik in rabelj.

Po desetih urah premisleka so se porotniki odločili. Vsi smo bili spoznani za krive zaradi kršitve javnega reda in miru.

Mario je dobil 90 dni.

Stew jih je dobil 60.

In jaz sem dobil najmanj, 45 dni.

6: VOJAŠKI VLAKI PRIHAJAJO SKOZI NAŠE MESTO, TRALALA, TRALALA

„PRIHAJAJO! PRIHAJAJO VOJAŠKI VLADI! ČU-ČU! ČU! ČUUUH-ČU! Slišal sem profesorja Steva Smaleja in Moa Hirscha, kako sta vsa zadihana za dan Vietnamu tulila po poslopju komiteja. Razburjeno sta kazala stavek na zadnjih straneh Berkeley Gazette: „Mestni svet je odobril prošnjo Santa Feja, da na poti v Oakland Army Terminal vojaški vlaki peljejo skozi Berkeley.“

Vlaki, ki so vozili vojaške za Vietnam, so šli ravno skozi stanovanjsko četrt našega mesta! Preveč! In samo tristo metrov od pisarne VDC (Vietnam Day Committee)!

Dva komandos VDC sta skočila v avto in šla kot izvidnica okrog dvesto milj na sever. Takoj ko bi zagledala vlak, bi nam telefonirala. Potem bi stopil v akcijo VDC.

Imeli smo široko razpredeno telefonsko mrežo. Klicali bi 10 ljudi, ki bi zopet klicali vsak po 10 ljudi. Tako bi v eni sami uri lahko po telefoni mobilizirali 1000 ljudi.

Natiskali smo letake „Ustavite vlak“ in napisali transparente. Naša soba na univerzi je bila v stanju stalne pripravljenosti.

Prvi dan. Nič!

Drugi dan: Zopet nobenega glasu od onih dveh na severu.

In potem: „Tu je, tu je, vlak – poln vojakov proti Berkeleyu!“

Rdeče luči VDC so se zablskale. Vse sile v akcijo. V času dveh ur okoli tristo demonstrantov na progi. Čez progo razpet transparent: USTAVITE VOJNI STROJ.

Nikjer nobenega kifjelca. Pričakovali smo, da bodo strojevodje ustavili vlak, ko nas bodo zagledali. Kaj drugega pa jim preostane? Pričakovali smo, da bomo ustavili vojni stroj.

Tračnice so se začele tresti. In tam, ogromen kurčev vlak se vali proti nam. V se bliže in bliže. Držimo položaj.

Vlak sploh ni zmanjšal hitrosti.

„NE BO SE USTAVIL!“

„PAZI!“

Vrgli smo se v stran, vlak pa je brzel mimo in raztrgal transparent.

Naslednji dan nov poziv: „nov vlak je na poti.“ Alarmirali smo tisk.

Tokrat nas je bilo na stotine na tračnicah. Trideset kifjelcev je naredilo neke vrste klin, da bi nas pregnali. Prestavili smo se na drugo mesto in posedli po prog i.

Gotovo bo vlak prej USTAVIL kot POVOZIL človeka. Toda vlak z vojniki se je zaletel med nas. Spremljali so ga kifjelci, formirani v klin.

Stali smo vzdolž proge in preklinjali. Neki vojak na vlaku nam je hitro pokaz al V znamenje.

„Si videl?“

Drugi vojniki so skož okna moleli na brzino napisane transparente:

„SREČNI CIVILISTI!“

„NOČEM ITI; NADALJUJTE!“

Postopoma smo se zavedeli vseh implikacij. Santa Fe železnica in Združene države so nas pripravljene prej pobiti, kot ustaviti svoje kurčeve vlake. Začeli smo razumevati, kaj pomeni VOJNI STROJ.

Ne smemo pozabiti na transparente, ki so jih držali vojniki. Naša odločnost je rasla. Ustavili bomo ta zajebani vlak!

Kaj bi naredili?

Nekateri so predlagali dinamit. Drugi je predlagal avto čez progo.

Odločili smo se pripeljati še več ljudi na progo. Prisilili bomo vlak, da se bo ustavljal – naredili bomo še večjo predstavo, konfrontacijo med Vojsko in Človeški m življenjem.

Preplavili smo Berkeley s tisoči letakom „USTAVI VLAK!“

USTAVI

VOJAŠKI VLAK!

Tisk se je spraševal o VDC neverjetni obveščevalni službi. Še preden je policija vedela, kdaj pridejo vlaki, smo mi že imeli potrebne podatke. Obvestili smo tisk, da vlaki prihajajo. Kako in kje smo izvedeli?

Samo zmigali smo z rameni in jih pustili, naj ugibajo. Medtem pa so VDC komandos nepretrgano budno čakali na vlak.

Poziv je prišel ob treh zjutraj. Hoteli so nas prevarati s tako zgodnjim prihodom vlaka. Toda bili smo pripravljeni.

Ob šestih zjutraj je bilo na progi okrog 1000 ljudi, ki so debatirali in pili kavo, da bi se ogreli. Približno 50 berkeleyjskih kifjelcev in ducati policajev v civilu so naredili klin, da bi nas imeli pod kontrolo. Bili smo ujeti v policijsko zagozdo.

IDEJA: lahko zdirjamo po tračnicah in prestrežemo vlak.

Vsi smo tekli, v vrsti.

Kifjelci za nami.

TV snemalce smo popolnoma presenetili, vendar so se z vso težko opremo pog nali za nami.

Za celo miljo demonstrantov, kifjelcev in TV snemalcev se je zgrnilo po progi, vlaku, ki bi prej ubijal, kot se ustavljal, naproti.

Vedno več je bilo možnosti, da bo kdo ubit.

Potem se je pojavil vlak.

Strojevodja je spustil oblak pare 10 metrov pred vlak, da bi tako pregnal ljudi s tračnic. To je pomenilo, da ne more videti nikogar na tračnicah.

Para je oslepila vse tiste, ki so opazovali prihajajoči vlak.

Civilni policajci so hodili pred vlakom in pretepali ljudi, da bi jih spravili s tračnic.

Človek je ležal na tračnicah, obrnjen z obrazom k tlom.

Ljudje so klečali ob njem in ga zaklinjali, naj se umakne.

Ni odgovarjal.

Nekdo ga je poskusil odvreči.

Nemogoče.

Dobil je pomoč, in dva sta ga poskušila zvreči s tračnic.

VLAK SE JE VSE BOLJ IN BOLJ BLIŽAL.

Zadnjo sekundo so ga odvrekli, ravno ko je vlak zahrumel mimo.

Vzdolž vse proge so se demonstranti in policaji pričeli pretepati. Neki VDC gverilec je skočil na stopnico zadnjega vagona in potegnil zračno z avoro. Še trideset jih je planilo na vlak, nekaj pa splezalo na streho. Trije so skočili v zadnji vagon, pa jih je vojaška policija pometala na tla. Šele ko so demonstranti zavzeli vlak, je pričel zmanjševati hitrost. Nato se je le še počasi plazil naprej. Med tem ko so nas kifeljci še vedno poskušali prepočiti, smo naredili nove vrste čez progo.

VLAK SE JE USTAVIL!!!
Kifeljci so poskušali vjeti tiste, ki so splezali na vlak. Ko so prišli, smo se razpršili – dobili so samo tri ali štiri.

Tekli smo, tulili in skakali, stran od tračnic, po ulicah, kot kaka banda norih pizdunov.
Bili smo bojevnik zmagovalci.
Bili smo v ekstazi.
Ustavili smo vojaški vlak.

USTAVILI SMO VOJNI STROJ, DOKONČNO SMO GA ZAJEBALI.

7: V REVOLUCIJI MORA BITI BOLJ ZABAVNO KOT ZUNAJ

Naša prva odločitev je bila, da mora biti hladilnik stalno poln piva. Če si bil osamljen, si vedno lahko skočil v poslopje komiteja za dan Vietnama in tam dobil nekoga, s katerim si se lahko pogovoril.

Če si imel načrt, da bi odrešil ta svet, je bil tam vedno nekdo, da te je poslušal.

Vsak norec s ceste je lahko napisal letak in ga razmnožil, ga podpisal z „Vietnam Day Committee“ in ga začel deliti naokrog.

Popotniki so v Berkeleyu navadno končali na VDC, precej jih nikoli več ni o dšlo.

Študenti so se mimogrede ustavljali, pa se niso nikoli več vrnili v šolo.

Mularija je bežala od doma in se skrivala v VDC.

Telefon je stalno zvonil; včasih vseh pet naenkrat. Samo odgovoriti na vse je bil že štos.

Karkoli je kdorkoli hotel vedeti – od tega, kako se speče potico, pa do tega, kako se znebiš spolnih bolezní – je moral samo poklicati VDC. Naši telefonski računi so zrastle na 2000 dolarjev na mesec, ker smo klicali na vse konce sveta, da bi mobilizirali ljudi proti vojni v Vietnamu.

VDC se je rodil, ko smo organizirali dan Vietnama, največje diskusijsko zborovanje (teach-in) v zgodovini. To je bil 36-urni happening s 50000 različnimi udeleženci. Ta izkušnja nas je naučila verjeti v APOKALIPTIČNO AKCIJO.

Zgodovino bi lahko spremenili v enem samem dnevu. V eni uri. V sekundi. S pravo akcijo v pravem trenutku.

Naša taktika je bilo pretiravanje. Vse je bilo „največje“, „najbolj masovno“.

Naš cilj je bil ustvarjati krize, ki bi vsakogar zgrabile, in prisilile ljudi, da čez noč spremenijo svoja življenja.

VDC izvidnica, ki je preiskovala travnate hribe berkeleyjskega Tilden parka, je odkrila tajne pesjake, kjer je Armada trenirala moriške vojne pse.

VDC komandos / umetniki so postavili opozorila:

POZOR: VOJAŠKI PSI NA TEM PODROČJU. PAZI NA OTROKE IN DOMAČE ŽIVALCE. ČE SE PRIBLIŽA PES, SE NE PREMİKAJ

–U.S. ARMY, Official

Materi in majhni otroci so, ko so zagledali opozorila, pometali piknik košare na tla in bežali. Panika in blaznost.

Vojska je trdno zanikala, da bi bila postavila opozorila, in zatrjevala, da so psi pod strogim nadzorstvom in dobro zagrajeni. Vendarle so čez tri tedne pesjaki s psi vred izginili. Zmaga!

Izdajali smo tedenski časopis in organizirali diskusije o Vietnamu po stanova njih in ulicah v črnem getu Oaklanda. Pošiljali smo govornike na vse konce in kraje, zasipali vojake na letališčih z letaki in jih nagovarjali, naj dezertirajo, mladi ni smo dajali nasvete, kako se rešijo vojske, zraven pa smo še koordinirali raziska ve, nabiranja podpisov za razne peticije ter maksí in mini demonstracije. Noben državni uradnik ni mogel priti v Bay Area, ne da bi ga strašil team psihičnih teroristov. To je bila skupina, ki jo je imel VDC posebej za sprejemanje.

V petih sobah je bilo stalno na stotine ljudi; povsod sestanki komiteja, nori aktivisti, ki so naravnost hrepeneli po težavah, ko so po zadnjih sobah načrtovali super tajne projekte. V eni sobi so divji planirali, da bodo najeli letala, leteli nad Rose Bowl in metali na množico letake. V drugi sobi so še bolj divji načrtovali direktni napad na Oakland Army Terminal.

V VDC je stalno vrelo, konstanten orgazem. To ni bil kraj za meditacijo.

VDC je postal legenda, znana po celem svetu.

Če nisi bil Z NAMI, si bil PROTI nam.

Vedeli smo, da ni daleč dan, ko bodo nurenberški procesi v Ameriki; sodniki bomo mi.

Bili smo prekleto gnusni – in uživali smo vsak trenutek.

8: „GIBANJE, KI NI PRIPRAVLJENO TVEGATI POŠKODBE, CELO SMRTI, JE EN DREK VREDNO“

NA TISOČE ŠTUDENTOV IN DRUGIH BO BLOKIRALO VHODE OAKLAND ARMY TERMINALA IN GA ZAPRLO!

Politiki so našo grožnjo vzeli resno. Proglasili so izredno stanje in mobilizirali nacionalno gardo. To nam je organiziralo našo demonstracijo! Vsi so prišli v Berkeley na dogajanje.

Steve Smale, eden od predsednikov VDC, je na televiziji razodel načrte. Koli ko živcev je izgubila univerza zaradi Smalea! Eden svetovno znanih matematikov in eden najbolj renomiranih profesorjev na univerzi – sedaj pa kuje zarote in sod eluje z neštudentskimi divjaki!

Smale je izjavil, da bo VDC napadel Terminal iz zraka (trosili bomo letake iz letal), z morja (na tisoče veslačev v čolničkih) in z zemlje (1000 ljudi bo korakal o od univerze skozi Oakland do Terminala).

Guverner je odgovoril, da bodo imeli pripravljene policijske pse, solzilni plin in 3600 vojakov, da bodo odbili napadalce.

Med tem so protivojne skupine po vsej deželi mobilizirale ljudi in organizirale prvi „Mednarodni dan protesta proti vojni v Vietnamu“. Demonstracije na isti dan po vseh mestih države! Od New Yorka do Berkeleya, vsi so se pripravljali na simultani orgazem.

Ali bo vojska streljala s streh na množico berkeleyjskih demonstrantov za mir?

Napetost je vladala na Telegraph avenuji.

Watts je gorel komaj pred dvema mesecema.

RAZPLET!

Teach-in je bil dolgočasen. Preveč besed in premalo ljudi. Samo 4000 ljudi jih je prišlo, nas pa je bolelo srce.

Toda naenkrat, do sedmih zvečer, so ljudje preplavili univerzitetno naselje. Tisoči mladih so se zgrinjali iz vseh koncev in krajev. Največja množica za demonstracijo v zgodovini Berkeleya!

Cez 20000 ljudi!

Grožnje kifeljcev nas niso prestrašile!

NAMERAVALI SMO KONČATI VOJNO!

Govori na teach-inu so se še nadaljevali, ko so množice preplavile ulice in začele s pohodom. Vodstvo je bilo popolnoma presenečeno; nekaj članov komiteja je zažrtkalo po stranskih ulicah, da bi prišli na čelo demonstrantov in prevzeli vodstvo.

Pred njimi je bilo predmestje Oaklanda pa tudi oaklandski kifeljci, ki so z ramami ob rami stali čez cesto, oboroženi s solzilnim plinom, pendreki in policijskimi psi.

Ko je bil pohod samo še par sto metrov od vojne cone, zadnji del vrste sploh še ni zapustil univerze. Masovna vrsta človeštva, dolga 1,5 milje, od univerze do Oaklanda!

Bili smo najpogumnejši ljudje na svetu, držali smo se za roke, peli in bili veseli.

Začele so se širiti govornice:

„Kifeljci imajo plin. Spustili bodo solzilni plin na nas!“

„Še nihče ni tega doživel.“

Vodstvo komiteja je začelo razpravljati: kaj storiti? na levo v Oakland? naj posedemo? naj napademo policijske linije? na desno nazaj v Berkeley?

Za nami so ljudje kričali: „LEVO! NA LEVO! Oakland! OAKLAND!“

„NE MOREMO NAZAJ, sem dejal. „TO JE NAJVEČJA NOČ V ZGODOVINI AMERIKE!“

„Če ne bomo šli nazaj, bodo ljudje umirali. To bo dokončno uničilo naše gibanje!“ je dejal eden od vodij.

„ČE GREMO NAZAJ, bo to uničilo gibanje!“ je zaklical Smale.

„Jaz ne prevzamem odgovornosti za smrti drugih. Vse nas bodo aretirali. Iz zapore se ne da voditi gibanja,“ je dejal drugi član komiteja.

Za nami je postajalo glasnejše in glasnejše ponavljanje:

„LEVO! LEVO!“

„To so tisti kurčevi aktivisti spredaj. Briga jih, kaj se zgodi z ljudmi za njimi.“

„PREPUSTIMO ODLOČITEV MNOŽICI“, JE DEJAL NEKI AKTIVIST.

„NAS DEVET NE MORE ODLOČATI ZA 20000 LJUDI! USTAVIMO POHOD, POSTAVIMO MIKROFON IN LJUDJE NAJ SE SAMI POGOVORIMO, KAJ NAJ STORIMO.“

„To je popolnoma demagoško. Kako imaš lahko demokracijo na cestah z 20000 ljudmi, ko te vsako minuto lahko napadejo s solzilnim plinom? Tisti, ki najbolj tulijo, bodo imeli besede,“ je odgovoril predstavnik konservativcev.

Kričanje je postajalo vedno bolj zahtevno: „NA LEVO! NA LEVO! NA LEVO!“

„Lahko bo nekaj mrtvih. Nočem prevzeti odgovornosti.“

„GIBANJE, KI NI PRIPRAVLJENO TVEGATI POŠKODBE, CELO SMRTI, JE EN DREK VREDNO. NE MOREMO NAZAJ, SAMO ZATO, KER SE BOJIMO DA BO KDO UBIT.“

Izglasovali smo 5:4, da gremo nazaj v Berkeley.

Zastava je šla na desno.

Pomešal sem se med množico; oči sem imel polne solz.

Šok in zmešnjava sta šla kot val skozi množico. „Kaj se je zgodilo? Ta pot ne pelje v Oakland! Zakaj gremo nazaj v Berkeley?“

Veselje in ekstaza, ki sta zorela od duše do duše, ko smo korakali proti Oaklandu, sta izginila.

Spremenilo se je v pogrebni pohod.

Zalosten in slovesen.

Kurc gleda „vodje“. Kurc gleda „komiteje“

„GIBANJE, KI NI PRIPRAVLJENO TVEGATI POŠKODBE, CELO SMRTI, JE EN DREK VREDNO.“

DOP

Naslednji dan se je prikazalo 8000 ljudi, da bi se enkrat poizkusili, tokrat popoldne. Ko smo se približali strjeni vrsti oaklandskih kifelijcev, je nekdo zasepetal „Hell's Angels ob kifelijcih.“

Allen Ginsberg, ki je žvenketal s cimbalami in pel Hare Krišno na kamionu pred sprevidom, je bil zaskrbljen. „Upam, da ne bo težav“, je dejal. „Tam so najbrž zato, da se bodo topli s policijo.“

„AMERIKA JE PRVA! AMERIKA ZA AMERIKANCE! NAZAJ V RUSIJO, VI ZAJEBANI KOMUNISTI!“

En črnooblečeni angel je zagrabil zastavo s špice pohoda in jo raztrgal na dva kosa.

Angelsi so se vse vprek začeli pretepati z reditelji. Panika. Reditelji so klicali množici: „Ne bežite. Posedite se.“

Vihateč pendreke so se vmešali berkeleyjski policaji. En policaj je z zamahom z leve razčesnil glavo 150 kilokemu, dvometrskemu Angelu. Kri je špincila.

Nek drugi Angel je skočil na policaj in mu prelomil nogo. Toda Angelsov je bilo premalo in nazadnje so jih polovili. Drugega za drugim so naložili v marice, demonstrantje za mir pa so vzklicali berkeleyjskemu policaju z zlomljeno nogo, ki so ga odnesli na nosilih.

Zaobljubili smo se, da bomo čez tri tedne ponovno korakali na Army Terminal. Toda poglobljeno vprašanje je bilo: „Kaj, če Angelsi zopet napadejo?“

Neko noč so se marksistični levičarji natrpali na VDC sestanek in sprejeli odločitev, da se oborožimo in se branimo s koli in obrambno stražo.

Naslednjo noč pa so se na sestanek natrpali pacifisti in sprejeli odločitev, češ: „Če nas bodo napadli, bomo krvaveli.“

Ginsberg je prišel na sestanek s svojimi idejami: ZE VNAPREJ BI MORALI RAZGLASITI, DA BODO PSIHOLOŠKO MANJ RANLJIVE SKUPINE, KOT „ŽENSKA ZA MIR“, STARE MAME, GOLA DE KLETA, MATERE, DRUŽINE IN DOJENČKI, NA ŠPICE POHODA. CE BI ANGELSI NAPADLI, BI MORALI VSI ZAČETI Z MASOVNO TELOVADBO. TAKOJ BI MORALI VSI SKUPAJ ZAČETI PREPEVATI „RINGA RINGA RAJA“ ALI „NA PLANINCAH SONČECE SIJE“.

OB PRVEM ZNAKU NEMIRA, BI MORALI PO ZVOČNIKI Prenašati „I WANNA HOLD YOUR HAND“.

VSAK DEMONSTRANT BI MORAL PRINESTI S SEBOJ CVETJE IN GA DELITI MED ANGELE, POLICAJE, POLITIKE IN NOVINARJE.

V POHODU NAJ BI BILA POMEŠANA TUDI PARADNA VOZILA, NA KATERIH NAJ BI BILE POSTAVLJENE SCENE: KRISTUS S SVETIM SRCEM IN KRIŽEM, THOREAU V KLETKI, HELL'S ANGELSI S SVETNIŠKIM SIJEM.

„Demonstracija je teaterska produkcija,“ je dejal Ginsberg. „Življenjski stil, energija in veselost demonstracij lahko postanejo eksemplarni prizor, kako obvladovati situacije napetosti in strahu, grožnje.“

Ali bi lahko dobili Dylana, da bi prišel in pel na pohodu? Ginsberg je za trenutek pomišljal in dejal: „Dylan bi morda prišel, a bi ne smelo biti govora o vojni. Kot če bi, na primer, vsakdo nosil transparent s sliko raznih vrst sadja.“

Nihče ni vedel, kaj početi z Ginsbergovimi predhipijevskimi LDS („kislina“) idejami.

Oakland je znova odklonil dovoljenje za pohod. Vendar si je nek zvezni sodnik zamislil kompromis: ne bi sicer smeli zapreti Oakland Army Terminala, lahko pa bi krenili v nek oaklandski park, kjer bi imeli množično zborovanje.

Hell's Angelsi so sklicali tiskovno konferenco. Izjavili so, da bodo ves dan raj popivali.

Tako je pohod bil, in ga ni bilo.

Dvajset tisoč ljudi je vkorakalo s piknik-košarami v Oakland, da bi poslušali nedeljske govornike. Varovali so jih, dovolj ironično, sami oaklandski kifelijci. Zupan Oaklanda je na koncu pohvalil reditelje za „odgovorno delo“.

Nato so se vsi lepo razšli, vsak na svojo stran.

Vsa energija protivojnega gibanja je bila izčrpana. Poslopje VDC je rožljalo kot staro okostje.

Nekega dne je bomba odnesla pol hiše. Duh, ki je bil nekoč naš, se je vrnil v Mater Zemljo.

Naslednji dve leti smo se šponali, ljubili, se spoznavali in pripravljali na naslednje, na življenje ali smrt resne borbe proti vojni, in sicer na „Oaklandski teden proti vpoklicem v vojsko“ in proti Pentagonu.

VOJNA PA SE JE MED TEM SE VEDNO NADALJEVALA.

9: VSAK BEDAK LAHKO KANDIDIRA ZA ŽUPANA

Vsak bedak, ki zbere 25 podpisov in 25 dolarjev, lahko kandidira za župana mesta Berkeley.

Tako sem se odločil, da bom kandidiral tudi jaz.

Ali je sploh še kakšen boljši način za norčevanje iz političnega sistema, kakor da kandidiraš za tako mesto?

IMELI BOMO MARIHUANA TEACH-IN PRED POLICIJSKO POSTAJO IN NAŠA NAJPOMEMBNEJŠA AKCIJA BO TO, DA BOMO DELILI JOINTE POLICAJEM.

VODILI BOMO POHOD 10-LETNIKOV NA VOLIŠČA IN ZAHTEVALI VOLILNO PRAVICO.

ČE BOM IZVOLJEN, NE BOM OPRAVLJAL SLUŽBE. IMELI BOMO ROTACIJSKI SISTEM, VSAK BO ŽUPAN PO EN DAN.

ZAVZELI BOMO MAGISTRAT TAKO, KOT JE CASTRO ZAVZEL HAVANSKI HILTON.

Dirkal sem po Telegraph Avenue in spraševal ljudi za mnenje o moji ideji.

„Ti župan? Ha-ha-ha!“ Vseč se je začel smejati.

To je bila točno tista reakcija, ki sem si jo želel.

Prod kratkim so me aretirali ravno zaradi kršitve javnega reda in miru, sedaj pa sem javno oznanil, da bom, če bom izvoljen, med javnim praznovanjem podelil sebe – in vse druge.

Berkeley je majhno ameriško mesto, ki ima na paklju revolucijo. Župan je plešast republikanski businessman, ki je nekega dne začel z majhnim podjetjem, nato pa delal, delal, delal in delal, dokler ni dobil uslužbencev, in delal, delal, delal, dokler ni postal uspešen.

Župan Wallace Johnson predstavlja „tisti drugi Berkeley“ – Berkeley bankirjev, upokojenih oficirjev in tisočev starih mam v tenis copatah. Berkeley s trgovsko zbornico, Ameriško Legijo in s taborniki.

Berkeley, ki je bil vsa ta leta uspešen in zadovoljen. Dokler ni kar naenkrat v svoji sredini odkril anarhijo, norost, seks, droge in upor. To mesto je postalo center svetovne revolucije.

Naša kampanja je napadla filistrski Berkeley. Začeli smo infiltrirati njegovo majhno tovarno za gradbeni material. Eden izmed naših je v tej tovarni zaprosil za delo. Dobil je delovno mesto. Prva dva dni je porabil, da si je ogledal delavce – vsi so bili belci. Naslednji dan smo sokirali mesto z demonstracijami pred županovo tovarno; obtoževali smo ga, da je rasist, ker vodi tak posej – sredi Črnega Berkeleyja.

Župan, ves v zadregi, ga je še bolj polomil, ko je odgovoril na naše vprašanje o rasizmu v njegovi tovarni: „To je moja privatna zadeva. To ni nobena javna in formacija.“

Prijetna stran kandidiranja za župana je dejstvo, da govoriš pred cerkvenimi skupinami, pred ITA, trgovskimi združenji in patriotskimi skupinami – na istem odru kot tvoj nasprotnik.

Vsakokrat ko sem se pojavil skupaj z Johnsonom, sem sprožil nanj oster osebni napad. Imenoval sem ga rasistični pes.

KAPITALISTIČNI PRASEC.

REVA.

POSCAN POLITIK.

USRANEC.

Johnson je sredi enega teh napadov vstal, rekoč: „Ne bom več poslušal teh nesramnosti,“ in dostojanstveno odkorakal iz sobe. V tistem trenutku, ko je zalo putnil vrata, sem se obrnil k publiku v ženskem klubu:

„Glejte, ali želite, da se vaš župan tako obnaša?“

„Vsi so me spraševali: „Si resen? Si resen?“

V volilni politiki pomeni izraz „resen“ le eno: Imaš šanso, da zmagas?

Mogoče bom pa zmagal!

Samo še dva kandidata sta tekmovala: en trockist in eden od John Birchlerjev. Demokrati so podpirali Johnsona.

Začel sem sestavljati načrte za zmago – kombinacija, ki bi bila zmagovita: dobil bi glasove študentov in neštudentov, če bi volili. Glasove črncev – zaradi opozicije rasizmu v Johnsonovi tovarni. In navsezadnje še glasove tistih liberalcev srednjega staja iz berkeleyjskih gričev, ki se šponajo. Ti hočejo konec vojne v Vietnamu, hočejo pa si tudi ohraniti svoj prijetni pogled na svet. Za koga naj gla sujejo – za businessmana, ki hoče vojno, ali za „javno nadlego“, ki je proti vojni?

Naš odbor je začel pošiljati ljudi od vrat do vrat, po vsem tem zajebanem mestu, da so govorili z ljudmi o volitvah novega župana.

Spoznali smo presenetljivo resnico.

Večina sploh ni vedela, da IMAJO župana.

Malo jih je, ki so ga poznali po imenu.

Nihče ni vedel, kako izgleda.

Mi, radikalci, smo morali po vsem mestu prepričevati ljudi, da obstaja razlika med dobrim in slabim županom, da glasovi in volitve nekaj pomenijo, da demokracija obstaja zares lahko.

S Stewom sva teden dni garala, da sva napisala program, ki je obsegal predloge za rešitev vseh važnejših problemov. Sprskali smo skupaj 5000 dolarjev in natiskali 40000 lepih, psihedeličnih knjižic po 25 strani – verjetno najbolj izdelan politični program v zgodovini kandidature za župana v Ameriki.

Cele dneve sem preživljal v supermarketih, kjer sem razdajal te knjižice in govoril: „Moje ime je Jerry Rubin. Kandidiram za župana tega mesta. Upam, da boste glasovali zame.“

Na enem od sestankov odbora te kampanje smo z glasovanjem spodbili idejo o rotacijskem županstvu, kajti „nihče ne bo glasoval za kandidata, ki pravi, da ne bo opravljal službe, če bo izbran.“

Opustili smo misel na marihuana teach-in.

Kupil sem telovnik in zlato obleko.

Ostrigel sem se in sčedal oblikovati brke.

Cele noči sem ležal zburjen in se spraševal, če sem resen.

MOJE IME JE JERRY RUBIN. KANDIDIRAM ZA ŽUPANA. UPAM, DA BOSTE GLASOVALI ZAME.

MOJE IME JE JERRY RUBIN. KANDIDIRAM ZA ŽUPANA. UPAM, DA BOSTE GLASOVALI ZAME.

MOJE IME JE JERRY RUBIN. KANDIDIRAM ZA ŽUPANA. UPAM, DA BOSTE GLASOVALI ZAME.

Te besede so mi postale skoraj pesmica.

Nikoli ne bom pozabil izraza totalnega razočaranja in zasmeha na Stewovem obrazu, ko me je prvič zagledal v obleki, tri tedne pred volitvami. Zmečkal je kos papirja in ga z gnusom vrzel vame.

Odnosi med Stewom in menoj so postali prisiljeni.

Z Nancy sva se skoraj razšla, ker sem stalno priganjal ljudi k trdemu delu.

„VSAKA IZGUBLJENA MINUTA JE EN IZGUBLJEN GLAS.“

Vstajal sem ob šestih zjutraj in delal do dveh ponoči. In hotel sem, da tudi ostali tako delajo. Imel sem relaksacijo za osebni napad na kampanjo.

Začel sem govoriti ljudem: „Ti nisi resen.“

Začel sem poljubljal otročičke in stresati vsako roko, ki sem jo ujel. Nisem

se imel časa drogirat.

Začel sem gledati na ljudi kot na „glasove“.

Tisti, ki so glasovali zame, so bili najboljši ljudje, ki so kdaj koli hodili po zemlji.

Tisti, ki niso glasovali zame, so bili sovražniki.

Ljudje so bili samo za—Rubin ali proti—Rubin.

Nikoli nisem bil brez bele srajce, dolge kravate in nove obleke.

Na večer volitev sem imel superzaupanje v uspeh. Nato so začeli prihajati glasovi:

JOHNSON JOHNSON JOHNSON!

Potrlo me je. **JOHNSON RUBIN JOHNSON JOHNSON.**

Še bolj me je potrla.

Sem in tja je prišel kakšen „Rubin“. Popolnoma me je zmazal.

Končal sem kot drugi, s 7385 glasovi, 22% in zmagal v štirih okrajih, vse na univerzitetnem področju. Razmesarili so me na področju gričev, v črnem prede lu pa sem dobil le nekaj glasov.

Na najtežji način me je izučilo, da se ne da zgraditi nove družbe tako, da pro sjačiš za glasove na volitvah.

Poizkušal sem dobiti glasove staršev tistih otrok, katerim sem prigrivarjal, naj pustijo šole, naj kadijo travo in se fukajo.

Ce hočeš uspeti v volilni politiki, moraš biti nepošten. Naša nova družba je poštena.

Volitve so zgrajene okoli posameznih kandidatov. Naša nova družba je kolektivna.

Zatajil sem svoj življenjski stil, da bi dobil glasove poštirkancev.

Nikoli več ne bom oblekel zlate obleke in telovnika.

Kurc gleda volilno politiko.

ZIVIMO revolucijo.

10: VSI SMO ČLOVEŠKI „BE-INS“

Nekega dne so San Francisco hipiji povabili nekaj berkeleyjskih radikalcev v svoj budistični tempelj. Bili smo razbiti in sklenili smo, da se bodo plemena Hai ght—Ashburya in Berkeleya dobila.

ZBOROVANJE PLEMEN. Golden Gate park. Zastoj glasba — vse rock gru pe iz mesta.

Hipiji so vse skupaj imenovali človeški „Be—in“ (biti.v bistvu zadeve)

Nihče ni imel pojma, kaj, za vruga, je „Be—in“.

Prišponali smo se s prečleto dobro travo. Nek berkeleyjski radikalec je vpraševal: „Kakšne zahteve bomo postavili na teh demonstracijah?“

Hipiji so mu potrpežljivo razložili, da to sploh niso „demonstracije“ in da je treba samo BITI.

„Ljudje bodo drug drugega šponali.“

„Samo dobre vibracije.“

„Ampak nič zahtev.“

Berkeleyjski radikalec je še kar naprej terjal zahteve. Tako mu je nekdo dal pa pir in svinčnik in mu naročil, naj napiše nekaj zahtev.

Postal je tako moreče, da je nek S.F. hipi skočil na noge in rekel: „**TA SO BA POTREBUJE VEČ LJUBEZNI. ZVIJMO SE NEKAJ JOINTOV.**“

Ljudje po cestah so vedeli, da se nekaj dogaja. Izgleda, da so takoj ušaltali. Če bi šlo za politične demonstracije, bi spraševali: „Kakšni so problemi? Kakšne so zahteve? Za kaj bi šli demonstrirati?“

Vendar so tokrat vsi vedeli.

Namen je bil samo **BITI.**

Golden Gate park:

Rock glasba.

Trava.

Sonce. Lepa telesa.

Barve.

Ekstaza. Mavrice. Brez tujcev!

Vsi se smejejo. **NOBENIH TRANSPARENTOV IN POLITIČNIH ZASTAVIC.**

Naša golota je bila naš transparent.

Od igrali smo naše fantazije kot otroci. Bili smo otroci, ki „so se šli odrasle“.

Ko si otrok, si lahko, karkoli hočeš.

Bili smo kavboji in INdijanci, pirati, kralji, cigani in Grki. Vse skupaj je bila pa norama zgodovine.

Roch grupe so ustvarile plemensko, živalsko energijo.

Bili smo religija, družina, kultura, s svojo lastno glasbo, z lastnim oblačenjem, z lastnimi človeškimi medsebojnimi odnosi, z lastnimi stimulacijami in lastnimi mediji.

In verjeli smo, da bo naša energija **ZAŠPONALA SVET.**

Vsa ta energija in enem samem kraju, ob istem času je bila atomska eksplozi ja mlade kulture.

Be—in: nov medij človeških odnosov. Magnet, ki privlačuje skupaj vse čuda še ke, hipijevske, nesrečne, mlade, srečne, radovedne, zločinske, nežne, od tujene, nore, frustrirane, oddaljene, umetniške, osamljene, lepe ljudi na isti kraj v istem času. Lahko smo gledali drug drugega, lahko smo se dotikali drug drugega, in se zavedali, da **NISMO BILI SAML.**

Vse naše uporništv o je bilo znova potrjeno.

Bila je nova zavest.

Namesto da bi govorili o komunizmu, so ljudje začeli **ZIVETI** komuni zem.

Fragmentarno življenje kapitalistične Amerike — delitev v delo in igro, šolo in veselje, v imetje in svobodo — smo v veselem praznovanju strmili v eno.

Niti gibanje za človeške pravice niti gibanje za svobodo govora ali protivojno gibanje ni doseglo ciljev, ki so si jih zastavili. To je vodilo do globljih odkritij — in sicer, da revolucija ne pomeni konec vojne ali konec rasizma. Revolucija pome ni kreacijo novega Moškega in nove Ženske.

Revolucija pomeni novo življenje.

Na zemlji.

Danes.

ZIVLJENJE POMENI ŽIVETI.

REVOLUCIJA POMENI ŽIVETI REVOLUCIJO.

Vsi smo človeški be—ins.

11: HUAC USTVARI ZAVIST ZARADI POZIVNIC IN SREČA THOMASA JEFFERSONA.

„HUAC deli pozivnice k zaslišanju! HUAC deli pozivnice k zaslišanju!“

Ta vest je šla naokoli kot veter.

„HUAC preiskuje komite za dan Vietnam!“

„Ti, me zanima če bom dobil kakšno.“

„Ali si ti dobil?“

„Da vidim tvojo.“

„**MOJA JE PA VEČJA KOT TVOJA!**“

„Uuh!“

Tisti, ki so dobili pozivnice k zaslišanju, so postali heroji. Tisti, ki niso dobili pozivnic, **SO POSTALI ZAVISTNI.** Bilo je skoraj seksualno.

„Cigav je večji?“

„Jaz bi tudi enega.“

„Daj pokaži mi tvojega!“

Sel sem v telefonsko celico v berkeleyjsko Zvezo študentov, da bi pri Red Sq uadu proizvedel, če sem tudi jaz dobil pozivnico k zaslišanju. V trenutku, ko sem spustil kovance v aparat, sem začutil roko na rami. Bil je Chic Harrison iz berkeleyjskega Red Squada.

„Jerry Rubin“, je dejal. „To je za vas. POzivnica k zaslišanju, ki jo je izdal HUAC (House Committee on Un—Amerikan Activities).“

Potegnil sem mu jo iz roke in tekel skozi Zvezo študentov, poskakoval gor in dol in od veselja delal akrobacije. Bila je največja, najlepša pozivnica k zaslišanju na svetu!

Cez dve uri sem bil že na stopnicah magistrata v San Franciscu, pred štirimi TV kamerami, petimi fotografi, štirimi novinarji in sedmimi radijskimi poročevalci, kjer sem HUAC naznanil kot komite za „lov na čarovnice“.

Besnel sem: „Vlada poskuša zadušiti protivojno opozicijo.“

Tisk je požiral vsako besedo. Igral sem Jeznega radikalca, v sebi pa sem se smel in prevračal kozolce.

HUAC ni dušil opozicijo, ampak jo je le stimuliral — da je bolj in bolj rasla.

Tisti, ki niso dobili pozivnic k zaslišanju, so bili v skrbeh, da niso dovolj storili proti vojni. Slišal sem nekoga zastokati: „Ali nisem poslal dovolj krvi v Viet Kong? Ali nisem požgal dovolj vpoklicev v vojsko? Ali nisem organiziral dovolj velikih demonstracij?“

Ce si radikalec, so stranska korist tudi občasna potovanja v Washington, kjer si ogledaš svojo vlado v akciji. Se spominjaš osnovnošolskih izletov, ko so nas vo dili v Washington? Kurc gleda take izlete z vodiči. Postani prevratnež in oglej si vlado od znotraj. Uredi si tako, da boš šel na državne stroške.

HUAC plačuje sedem centov na miljo. Ce prihajaš iz Kalifornije, je to dvakrat več kot voznja za mladinskim popustom. Kar pomeni, da lahko dva meseca živš na račun HUAC. HUAC finansira revolucijo!

Velik zbor prič s pozivnicami, advokatov in drugih, na katerem naj bi se po govorili o strategiji, se je sprevergal v boj generacij med tistimi nad 30 in tistimi pod 30. Vsi nad 30 so nas tlačili z besedami: „Ce boste pred HUAC kaj poskušali, vas bodo obtožili preziranja Kongresa in vas poslali v zapor za eno leto, brez možnosti pritožbe.“

Člani Komunistične partije in člani Nacionalnega komiteja za odpravitvev HUAC so nam svetovali, naj cel problem baziramo na Prvi amandma in na pravo co do opozicije, na borbo za človeške pravice. Hoteli so, naj odklonimo priča nje.

„**KURC VAS GLEDA!**“ sem zatulil. „Ne bom zamudil prilike, da lahko vse mu svetu povem, kaj je res.“

Itak nikoli nisem čutil, da bi bili Amerikanci zelo zavzeti za Prvi amandma. Povprečni baseball in rugby navijačem se ne da dolgočasiti z legalističnim ustavnim sranjem. Biti bi morali vsaj tako razburljiv kot rugby moštvo Mets.

„HUAC je čez noč uničila ljudem ugled in je kriva, da so mnogi izgubili slu zbe,“ je dejal neki član Komunistične partije.

Ugled? **NISMO IMELI** ugleda. Službe? **NISMO IMELI** služb. Kako nas lahko imenujejo? Komunisti? Anarhisti? Izdajalci? Zajebranci? Cim huje, tem bolje.

Druge prič e s pozivnicami so bili člani Progressivne delovne partije (PLP) in to so bili njihovi vražedičiji, pustolovski dnevi. Računali so, da bodo HUAC dejali: „Smo komunisti in ponosni smo na to.“

HUAC je samo stanje psihe. Je samo tako močan, kot tvoja paranoia. Če se ga bojiš, je 100 metrov velik. Če se mu „meješ, se ves svet smeje s tabo.“

Kaj bi člani HUAC storili, če bi se znašli ob največjih osvajalcih medijev in največjih poželjivcih po publiciteti v zgodovini po Jezusu Kristusu?

Začel sem misliti o HUAC kot o teatru: vedel sem, da ne bi mogel igrati na njihovem odru, ker predsednikovo kladivce nosi v sebi vso moč. Moral bom ustvariti svoj lasten teater, da bi HUAC zajebal v mozeg in s tem pritegnil pozornost naroda. Ampak kako?

Razložil sem Ronnieju Davisu iz San Francisco Mime Troupe idejo, da bi pri šel na zasliševanja s klobukom vojaka iz Ameriške revolucionarne vojne.

„Zakaj pa samo klobuk?“ je vprašal Ronnie. „Zakaj pa ne cela uniforma?“

OPREMA MORA OSTATI ISTA!!!

Strela!

HUAC kot maškerada.

Priča s pozivnico, ki se oblečena v nor kostum pojavi pred Kongresom, bi tuk radla pozornost Joeju Poolu in njegovim kozmičnim morilcem komunistov. Ne navadno in ostudno je povod za pogovore, obrekovanje, mit. In kaj, če me prisiljo, da slečem svoj kostum? !!!

Večina ljudi, s katerimi sem se pogovarjal, mi je odsvetovala, da bi se pojavil v takem norem kostumu pred Kongresom. Namen zasliševanje je bil, da Kongres sprejme „Poole Bill“, ki bi zadeve, ki smo jih delali v Berkeleyu označil kot hu dobne zločine izdajstva, ki se jih kaznuje z dvajsetimi leti zapora. „Osmešil se boš,“ sem znova in znova poslušal. „Bedak. Bedak. Bedak.“

jerry rubin:

do it

Kje bi dobil kostum? Telefoniral sem v najbližjo izposojevalnico kostumov, nekaj sto metrov od mojega stanovanja v Berkeleyu. „Seveda imamo uniforme a meriške revolucionarne vojske.“ Dal sem si trikotni klobuk na glavo. Uuuh! Cela moja osebnost se je spremenila. Če spremeniš obleko, se spremeni tudi obnašanje človeka.

„Koliko?“ sem vprašal.
„25 dolarjev na teden.“
„Velja.“

Hotel sem dati vsakemu članu HUAC DEKLARACIJO NEODVISNOSTI na pergamentu. Si predstavljate kje na področju San Francisco–Berkeley je mogoče najti DEKLARACIJE NEODVISNOSTI? V John Birch Society – v knjigarni, oddelku za ameriško javno mnenje. S Stewom sva osvobodila zadnjih nekaj kopij.

Dan pred začetkom zaslisevanj so naši advokati Bill Kunstler, Arthur Kinoy in Beverly Axelrod z zelo neteatsko potezo spravili nekega naivnega Washington D.C. sodnika do tega, da je ustavil postopek zaradi nekih ustavnih določil, ki jih nisem razumel.

Toda že čez šest ur je neko višje sodišče priložilo na nižjega sodnika in spremeni odločitev. Tako so se igralci, kritiki in gledalci spravili na slavnostno broadwajsko otvoritev.

V Kongres sem prisel od glave do pete oblečen v svoj kostum. Tako sem bil prišponan, da sem v svoji volneni uniformi popolnoma pozabil na avgustovsko vročino. Obtežen in naložen z letaki in propagando sem hodil skozi dvorane Kongresa, mimo žarčih TV kamer, zbadljivih kifeljev, radovednih sekretark in stotih gledalcev, dokler nisem prišel do vrat HUAC sobe za zaslisevanja, kjer me je glavni kifelje ustavil.

„DEliti tiskan material v dvoranih Kongresa je protizakonito,“ je dejal in pihal in besnel.

Poskušal je zgrabiti moje letake.

„Toda to je moje pričanje,“ sem zakričal. Pulila sva vsak s svoje strani.

Moja lepa advokatka Beverly Axelrod je zakričala: „Na pomoč! Jaz sem advokat te priče, policija pa nas ne pusti noter. Na pomoč!“

Ženskemu kričanju se ne more nihče zoperstavljati. Sodnik Poole je v sobi u daril s svojim kladivcem in ukazal, naj vstopimo: literatura, kostumi in vse ostalo. Reflektorji so zasijali in kamere so zabrnele. Bili smo na odru.

Začel sem korakati po sobi, da bi dobil občutek prostora: bil sem edina ustreznica oblečena oseba v dvoranih Kongresa.

Naši advokati so se odločili, da bodo stopili v akcijo. Kinoy je s svojim zlatim očarajočim glasom neprestano prekinjal in dajal Poolu osnovne lekcije iz prava in življenja. Poolov vrat je postajal vsako uro bolj rdeč.

„Ti, tih bod!“ je zatulil Poole.

Arthur pa kar naprej.

Poole je ukazal trem paznikom, naj Kinoya odstranijo iz sobe in ga aretirajo. S tem je zagrešil dejanje, ki je postavilo Kongres Združenih držav za 100 let naza v preteklost.

Kakšen štos je gledat tri paznike, ogromne kurbe, kako zgrabijo meter in pol velikega Arthurja Kinoya in ga zvlečejo iz dvorane Kongresa Združenih držav. „Ti o je bilo prvič, kar pomnim, da so prijeli advokata in ga obtožili neprimerne obnašanja, ko je branil svojega klijenta,“ je kasneje povedal Arthur.

Takrat so vsi advokati po vrsti imeli svoj govor, nato pa so odkorakali ven. Ta ko smo klijenti ostali brez advokatov.

Naši prekleti advokati so nas zrinili z odra.

Glavna priča za vlado je bil Phillip Abbot Luce. Nagnil sem se čez stol: hotel sem ga dobro videti. Lucea sem videl že enkrat prej, in sicer pred dvema letoma na tiskovni konferenci o HUAC načrtih o zaslisevanju tistih, ki so šli na Kubo. S košatimi, zavihanimi brki pod nosom je Luce takrat vzkričnil: „Po dvoranih Kongresa bo tekla kri, in to ne bo naša kri.“ Luce: pesnik Progresivne delovne parti je (PLP).

Luce je menjal strani. Razumi. Luce, ki je pomagal organizirati potovanje na Kubo in ki se je objemal s Fidelom, se je priključil FBI in izdal vse svoje prijate lje.

To je bilo edino DEZERTERSTVO v zgodovini našega gibanja. V 40-ih in 50-ih letih so se člani Komunistične partije večkrat izkazali za agente FBI. Vsak dan postajajo desničarji in liberalci levičarji, radikaleci pa postajajo hipiji. Toda N ova levica je imela samo enega Phillipa Abbota Lucea.

Njegova čudna psihologija me je fascinirala. Phillip Abbot Luce je dejal, da je bil heroin–narkoman, ki ga je država izsiljevala z grožnjo obtožbe. Ampak želel sem si ga videti na lastne oči.

Vstopil je iz stranske sobe; mi, „neprijateljske“ priče, smo vstopili skozi glavni vhod. Za zaslisevanja si je kupil novo, FBI–tip modro obleko. Pri sebi je imel diplomatski kovček s svojimi začetnicami. Bil je sveže obrit. Super poštirkan. Iz gledal je kakor vsak FBI agent iz filmov.

Takoj ko je začel pričati, so igralci Progresivne delovne partije po vsaj sobi za čeli tuliti: „Končajmo pričanje te izdajalske kurbe! Izdajalec je! Kurba! Izdajalec!“ Pazniki so hoteli sprazniti sobo. Začelo se je vsesplošno rukanje. Kri, za katero je pred dvema letoma Luce obljubil, da bo tekla, je končno res tekla, le da je bil on na drugi strani.

Pretepanje se je umirilo, dvajset ljudi so aretirali, Luce pa je izgovoril prve besede: „Ti ljudje ne želijo demokratičnega dialoga.“

Luce nas je uspaval. Njegova rutina je bila brezkrvna, neseksualna, mehanična in moreča, da je bila že kar podla. Njegov govor bi lahko napisal J. Edgar Hoover. KOT LEVIČAR JE BIL TOLIKO BOLJ INTERESANTEN.

Desnica in FBI mu verjetno plačujeta precej denarja kot najbolj priljubljenemu u nedeljskemu govorniku stranke Mladih Amerikancev za svobodo. Toda probleme v Ameriki je v tem, da moraš preživljati čas z ljudmi, ki te plačujejo. In desni čarški in FBI agenti so precej dolgočasna družba.

Ko je napočil čas, da smo mi, zmešanci, začeli pričati, se je teater spremenil v visoko komedijo. Anatole Anton se je identificiral za James Bonda. Poole je imenoval „Jo–jo“, advokata, ki mu je postavljala vprašanja, pa „gospod Lakaj“. Ste ve Cherkoss je prisegel, kakor je to opisal New York Times z „dvignjeno pestjo z iztegnjenim sredincem“. Stuart McCrae je, ko je prišel na oder, salutiral kot nacist. Začel je, da mu je zaradi zaslisevanja postalo tako slabo, da bo morda pokozlal celo mizo. Jeff Gordon je zatulil Pooleu: „Mi smo tovariši ameriških vojakov. Ti in Johnson sta njihova sovražnika, ker sta jih obsodila na smrt!“ Ko so ga vprašali, kjer je rojen, kih je Steve Hamilton imenoval „kurbe nagnusne, reve rasistične“ in začel z zgodovino rasistično–fašistične Amerike. Začel je namerno zavlačevati. Ni hotel zapreti gobca. Končno so ga morali zvleči z odra za priče. Ko sem čakal, da pridem na vrsto, sem delal ogromne balone z žvečilnim, žvižgal patriotične pesmice, dajal sarkastične pripombe, skakal gor in dol.

Poole je vsaki dve minuti tolkel s kladivcem. Bil je cirkus, in on je bil cirkus–direktor.

Po štirih dneh divjanja sem prišel na vrsto. Vstal sem.

Šel sem proti govorniškemu odru.

Poole me je ustavil.

Končal je z zaslisevanji.

Pazniki so me zgrabili za roke in noge in me začeli vleči iz sobe.

„Hočem pričati! Hočem pričati!“ sem tulil.

Med rvanjem sem izgubil moj trikotni klobuk in obtožili so me neprimerne vedenja. Joe McCarthy se je obrnil v grobu.

Ubegi liberalci so bili tako osramočeni. Zaslisevanja so oblatila „dostojanstvo Kongresa“.

„Poole Bill“ je kot zakon umrl že tu.

Stari Poole je šel nazaj v Dallas, kjer ga je pričakala pozdravljajoča in vzklikajoča sodrga.

Mi smo šli nazaj v Berkeley, kjer nas je pričakala pozdravljajoča in vzklikajoča sodrga.

Divjaki na desni in divjaki na levi so se odlično zabavali.

12: HOLLYWOOD DAJE VLOGE GIBANJU ZA MIR ZA „BITKO ZA PENTAGON“

Vojna med generacijami je 15. aprila 1967 izbruhnila med Gibanjem za mir in n San Franciscum. Na govorniškem odru so stali profesorji brez življenja, duhovniki, „Reform–demokrati“, vodje sindikatov in nizali dolgočasni govori za govorom. Na cestah pa so stali samovoljni čudaki, dolgolasci, beatniki, študenti, mularija, neumiti. Zakaj smo MI stali naokoli in poslušali NJIH?

Country Joe and the Fish so prekinili, da bi s tem pridobili čas za še več govorov. To nas je razpizdilo.

Gibanje za mir si je poskušalo nadeti ugledno fasado, da bi se tem prepričalo poštirkani svet, da ni treba imeti dolgih las, da si proti vojni. Gibanje za mir je še vedno uporabljalo slike napalm–otrok, da bi s tem spravilo publiko v sramovanje, kljub dejstvu, da je CBS–TV to že počenjalo, celo bolje – v barvah! – na programu Walterja Cronkitea.

Gibanje za mir je bilo prekleto preveč vladno. Martin Luther King je bil le toliko močan, kakor tisti črnci, ki je stal za njim z molotovim cocktailom. „Če me ne boste poslušali, boste imeli opraviti z nekaterimi hudo zlobnimi zamorci.“ Protivojni pacifisti so samo tako močni kot nori revolucionarji, ki so pripravljene požgati vso pizdarijo.

Po pohodu sem preživljal eno svojih redkih „identitetnih kriz“ kot odpadnik. Z Nancy sva se pripravljala, da bova štopala okoli sveta kot dopisnika za Berkeley y Barb. Ravno ko sva pokala, je poklical Dave Dellinger iz New Yorka: ali bi hotel biti vodja projekta za protivojne demonstracije, ki jih bo organizirala „National a mobilizacija“ (MOB) oktobra v Washingtonu?

Šel sem v New York.

„Ljudje v Berkeleyu so mnenja, da bi, to je sen, morali poskusiti zapreti Pentagon, in sicer z masovnim civilnim neredom“, sem povedal Daveu. Zasmejal se je in iskra se je vžgala v njegovem očesu. Dave je star že nekaj čez 50 let, to da pri sreju je še otrok, rojena zgaga je. Če bi bilo milijon Dave Dellingerjev, ne bi bilo spora med generacijami.

„Mi smo že razmišljali o tem,“ je dejal Dave, „toda Pentagon je v Virginiji, n a drugi strani mostov iz Washingtona. Vse kar je vladi treba storiti, je to, da blok ira mostove, pa nikoli ne pridemo do Pentagona.“

Pička! Na zahodni obali nismo nikoli upoštevali geografskih problemov. Vse kar smo videli, je bil hollywoodski spektakel GIBANJE ZA MIR JE NAPADLO PENTAGON.

Detalji ti res lahko zajebajo dober scenarij. „Ne dopustimo, da nam detajli ovirajo mit,“ sem rekel. „Izbrati si moramo tako hudoben simbol, da lahko izpelje mo karkoli hočemo in z zadevo opravimo.“

Pet se nas je peljalo v Washington, da bi pregledali situacijo v Pentagonu. Preveč!

Naš turistični vodič se je bahal, da je Pentagon največje poslovno poslopje na svetu: 17 1/2 milj hodnikov! PODJETJE ZA GENOCID. In kot je to navada v vseh podjetjih, vsak opravlja svoj mali posel.

Posvetili smo se prenosu posledic njihovega posla tik pod njihov nos:

K – R – I.

NAŠ SCENARIJ: Grozimo, da bomo zaprli kurčevi Pentagon. To sproži para noj ameriške vlade: vodstvo nam potem organizira naše vojake s tem, da nam ne da dovoljenja za kraj zborovanja in marša. Tako postane brezvezna, „samo ena iz med demonstracij“ dramatična konfrontacija med Svobodo in Represijo, oder pa je cel svet. Potem, ko so naši ljudje organizirani, omehčamo našo retoričnost, in naše mase prisilijo vlado, da popusti. KONČAMO S TEM, DA ZASEDI MO PENTAGON!

Potrebovali smo spektakularno tiskovno konferenco, da bi zagrabili imaginacijo sveta in igrali ustrezne paranoje. Za to smo potrebovali takrat najslabšega, naj bolj zlobnega, najbolj nasilnega zamorca v Ameriki – H. Rap Browna. Rapova prisotnost na tiskovni konferenci bi, če bi se pojavil pri Pentagonu ali ne, ustvaril a vizije OGNJA. Rap je obljubil, da pride.

Morali smo izpolniti scenarij še z drugimi ustreznimi karakternimi igralci: vietnamski veteran, duhovnik, gospodinja iz „Ženskega udara za mir“, profesor, vođa SDS (Students for Democratic Society) in taki tipi kot komediant Dick Gregory. Dave Dellinger je bil vodja; kombiniral je presunljivo gverilsko retoriko s prijazno, blago pojavo; lahko je bil tvoj stric Dave. Bob Greenblatt, nacionalni koordinator MOB in takrat profesor na Cornell univerzi, je nudil prestiž akademskoga. In moji divji lasje in hudi brki so nakazovali anarhističnega metaleca bomb, ki je VSEGA zmožen.

Odgovoril je: „Ne bi bil pameten, če bi povedal, da bom prinesel s seboj pišto olo, ker ste mi jo zadnjikrat vzeli. MOGOČE BOM PRINESEL BOMBO, USRA NEC.“

Polkovnik Jerome Z. Wilson iz poveljstva zračnih enot, ki je igral Abbieja Hoffmanna, je obljubil, da bo množica svetili mož „obkrožila Pentagon, prepevala duhovne pesmi, udarjala po bobnih in Pentagon se bo dvignil v zrak. Ko bo 100 metrov visoko, bodo vsi zli duhovi popadali ven. „Polkovnik Wilson, ki je pred kratkim zapustil SAC zaradi „slabih vibracij“, je razodel tudi, da bo že nasajena marširala na trati pred Pentagonom 21. oktobra zrela za žetev. „Oskubili bomo Washingtonske češnje in obarvali reko Potomac v vijolično,“ je dodal.

„Tisoči se bodo nabili v hodnike in zablokirali vhode v Pentagon,“ sem rekel. Vselili bomo družbo veselja v prostore, kateri edini posel je umor. Nato bomo razvivali in onemogočili vse glavne institucije ameriške družbe.“

Tisk je bil odličen.

Oprjeli so se postranske Davove pripombe, da nobeno državno poslopje ne bo ostalo nenapadeno, in s tem je pacifist Dave bil videti kot terorist.

AP (Associated Press) je poročal: „Ko smo ga vprašali, če bodo njegovi pripadniki izvajali v Washingtonu nenasilje, se je Rap Brown obrnil stran, ne da bi odgovoril.“

Dodali so: „Predstavnik ministra za obrambo Mc Namare ni imel pripomb.“ Pentagon je bil že skoraj v naših rokah!

Toda, kot po navadi, nista bila Pentagon ali vlada tista, ki sta vso zadevo zajela. Gibanje za mir jo je.

Berkeleyški divjaki – Nancy, Stew, Karen Wald in jaz – smo izdali prvo številko MOBILIZERja v imenu Komiteja za nacionalno mobilizacijo; bil je interni časopis, ki se ga pošilja skupinam, ki delujejo za mir, po vsej državi. Vključili smo Keitha Lampeova članek „Kako narediti perfektno zgago,“ ki je dajal nasvete kot t: ko se TV kamera približna klasični, vedno prisotni proti-demonstracijam, je treba obrniti transparente, ki kažejo BOMBARDIRAJMO PEKING, na drugo stran, da se prikažejo napisi kot ALI NI JOHNSON ZAJEBAN? Osem tisoč hipijev žica po ambasadah, da ustvarijo določeno mednarodno zadrego. Med zabavami pri red Belo hišo devetletni fantek spleza na ograjo in ščije, ščije, ščije.“

Nastalo je sranje.

Predstavnice „Ženskega udara za mir“ v koaliciji z Nacionalno mobilizacijo, so se spremenile v majne stare gospe v tenis copatah in kričale o „obsedenosti“. „Kako lahko delimo literaturo z izrazi kot ‚zajeban‘, ‚scati‘? “ so rjovele na odločilnih sestankih.

Neki vplivni član MOB je bil obenem pomembna osebnost v trgovski zbornici. Razpizdil se je ob Keithovem predlogu, da bo „tisoč otrok uprizorilo krajo v v leblagovnicah, da bi s tem zadali udarec lastninskemu fetišu, ki je osnova za genocidno vojno.“ Vstal je s stola, kričal in blaznel: „Kako naj nagovorim svoje ljudi, naj pridejo na te demonstracije, ko boste kradli po veleblagovnicah, v katerih o ni delajo?“

Našo številko MOBILIZERja so zaplenili, kljub temu da smo natiskali že 5000 izvodov. Ena kopija je na črni borci Gibanja za mir stala do 50 dolarjev.

Nov MOBILIZER se je prikazal z vidnim člankom „Sid Peck odgovarja na vprašanja gospodinje o demonstracijah 21. oktobra“. (Zatrdil jim je, da lahko vzamejo s seboj otroke in da bodo do večerje doma.)

Bil sem besen na cenzuro v samem Gibanju za mir. Vsi čez 40, so planirali demonstracije za 15 - 25 letno mularijo, ki bi prelivala svojo kri in šla v zapor – zopet ena tistih scen, kjer so stare pizde na platformi, mularija pa na odru.

Nacrte za zapiranje Pentagona so potihem umaknili in poudarili miroljubni, z akoniti pohod. Stari v MOB so me hoteli zajebati.

Nameraval sem storiti tisto, kar sem učil druge – izobčiti se iz vsega tega birokratskega sranja. Nancy se je že, pridružila se je Abbieju kot Digger (altruistična organizacija hipijev, ki jim pomaga s hrano, obleko in pri organizaciji) na Lower East Side New Yorka. Toda sredi enega naših najtrpkejših preprirov v MOB, nas je združil naš najboljši prijatelj. Vlada Združenih držav!

Poštirkanec Harry Van Cleve, advokat vlade, ki sta ga Pentagon in policija izbrala za pogajanja z nami, je dejal, da vlada, če nameravamo „zapreti Pentagon“, ne bo izdala dovoljenja za zborovanje ali pohod.

To so bili Beatlesi za naša ušesa! VLADA JE SLEDILA VLOGI V SCENARIJU, kljub temu da Gibanje za mir tega ni storilo.

Domenjeno je bilo, da bodo v dveh dneh prišli Martin Luther King, Benjamin Spock in SDS. Do tedaj so bili vsi mirni: King se je ukvarjal z lastnim gibanjem, Spocka je skrbelo možnost nasilja, SDS pa je razumel nacionalne demonstracije kot odziranje energije lokalnim dejavnostim. Vlada se je odločila. Kdo je lahko miren v odnosu do demonstracije, ki jih vlada poskuša prepovedati?

Vlada je morala dobiti drisko, ko so prisluškovali našim telefonskim pogovorom. Van Cleve je telefoniral Dellingerju in ga prosil še za en sestanek. In v naslednjih dveh tednih, na šestih sestankih, so se kriminalci pogajali z vlado o zločinih, ki smo jih nameravali storiti. Van Cleve nas je poskušal premagati s prijaznostjo in toploto, vsak problem je obravnaval tehnično. Človek bi si misli, da smo se pogovarjali o združitvi dveh podjetij.

Vlada je preizkušala novo strategijo za kontrolo nad demonstracijami. Možno st direktne prepovedi je odpadla, tako je Van Cleve sedaj igral vlogo spretnega kirurga, ki reže iz telesa bolan organ. Njegova strategija je bila v tem, da demonstracijam vzame vso dramatičnost, in sicer s pomočjo tisoč majhnih detajlov v pogajanjih.

Rezal nam je čas začetka in odhoda, nam dal samo en most do Virginije nam isto dveh, prepovedal ozvočenje pri Pentagonu in nam onemogočil, da bi prispeli do Vojnega Stroja pred 16.30 popoldne.

Pogajanja so se nadaljevala do dneva pred začetkom, en problem pa je ostal neresen – pot od mosta v Virginiji do Pentagona. Hoteli smo Washington-Jefferson avtomobilsko cesto, ker je od tam ves čas videti Pentagon. Emocionalnost nam ožice bi naraščala, ko bi se približevali. Zaradi „prometa“ nam je Van Cleve žrtvoval samo enostransko, vijugasto cesto, ki je s strani pripeljala do Pentagona.

Zavzemal sem se za to, da prekinemo pogajanja. Dave je precej pametno pripomnil: „Kako naj razložimo ljudem, da jih bodo preteпали in aretirali pri mostovih samo zato, ker nam ni bila všeč pot, ki smo jo dobili?“

Dellinger je za nas sklenil dogovor – vnaprej določeno kršitev zakona! Demonstracija z začetkom, sredino in koncem. Ljudje iz Gibanja za mir so prihajali z vseh koncev Amerike s povratno karto za avtobus! Upor za uradničke srednjega sloja?

Idealno vreme za nogometne tekme je prineslo skupaj na desettisoče ljudi, ki so se zgrinjali v mesto na Veliko Igro. Dan pred tem se je na tisoče berkeleyških otrok uprlo in zaprlo oaklandski vojaški urad. Prvi upor belcev!

Tisk je govoril o pentagonskih demonstracijah z vojno terminologijo: mobilizacija, izredno stanje, premiki čet, konfrontacija sil! Johnson je ukazal 82. letalski kili, veteranom iz drugih domačih uporov (Detroit, Newark, Dominikanska republika), naj zaščitijo Pentagon.

Zborovanje: Dolgočasni govori. Ozvočenje preslabo. Srečanja s starimi prijatelji. Nacionalne demonstracije so ponovno združitve starih prijateljev.

Parada: Smo v akciji! Dostojanstveniki na špiči. Bolj počasi! Bolj počasi!

SUPER JOEL Dr. SPOCKU: „HEJ, TA POHOD JE PREPOČASEN ZA NAS BRZINARJE!“

Naokoli gre: Vojaki ob Pentagonu imajo bajonete.

Prekoračimo most. Naš „dogovor“ določa, da moramo zborovati in poslušati še več govorov na Severnem parkirnem prostoru, prav do 16.30, toda nihče med demonstranti tega ne ve. Približujemo se Pentagonu.

OBLEGANJE!

Podpiramo ograjo med prostorom zborovanja in osovraženim poslopjem. Na pad se zgrinja proti Pentagonu s treh različnih strani.

NAPAD!

Vojna med dolgotrajnimi demonstranti za mir in med vojaki s čeladami in bajonetami se je razvečala vsenaokrog. Demonstranti so si poskušali utreti pot skozi vojaške vrste, da bi prišli do poslopja. Metali so kamne, konzerve od piva in smeri in vojaki so nas tolkli s kopiti pušk. Prva kri je tekla ob Pentagonu.

Dvesto najbolj pogumnih mladih možkih in žensk v tej deželi, ki so uporabljali količke severnovietnamskih zastav kot bojno orožje, se je prebilo skozi eno vrsto vojakov in se vrnilo v samo poslopje, V NOTRANJOST PENTAGONA. Ameriška vojska ni mogla zadržati demonstrantov zunaj Pentagona! Pentagon ni bil ne premagljiv!

Kopita pušk so nas odbila nazaj, dvajset lobanj je počilo, in kri je tekla.

Demonstranti so se prijeli za roke, med tem ko so nas čete poskušale odgnati s pendreki. „Držimo položaj! Držimo položaj!“ Držali smo in vojska je odnehala. Vojska se je umaknila in s tem sprejela položaj, ki smo ga zavzeli.

ZMAGA!

Zastave Viet Konga, ta lepa rumena zvezda na rdečem in modrem polju, so vihrale visoko pred pročeljem Pentagona!

Demonstranti so zgrabili čelade vojakov in zbežali nazaj na osvobodene cone in kričali: „Spominek! En spominek!“

Lepe gole punce so šle k vojakom in jim predlagale, naj odložijo uniforme in grejo z njimi domov.

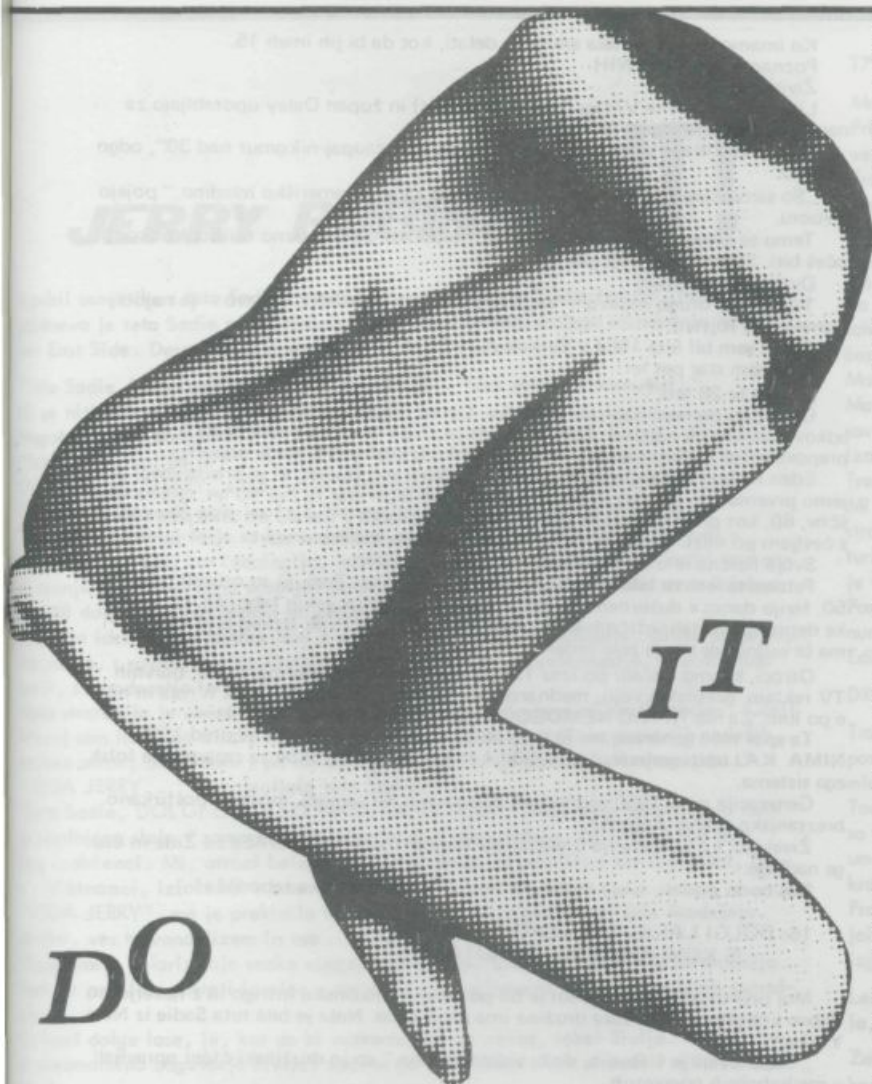
Super Joel je vtaknil rožo v cev vojakove puške.

Zaslišali smo avtobuse, ki so ogrevali motorje. Srednji sloj Gibanja za mir je odhajal domov. Pustili so nam na tone hrane; bili smo njihova vojska. Vsidrali smo se pred Pentagon za dolg obisk.

Vsakih nekaj minut je prišlo do manjših pretepev. TV kamere so brnele ob vsaki bitki. Bilteni so vsako uro osvetljevali svetu potek pentagonske vojne.

Od daleč so goreče pozivnice za k vojakom bile videti kot kresnice okoli Pentagona.

Zvečerilo se je.

Tu smo bili, smrdeče, gole, kosmate zverine, nasproti vrstam nepremičnih vojakov, pred teatskimi fekalijami ameriškega vojnega stroja.

Cela scena je bila pobeljena z nadzemske belim sijem reflektorjev (BILA JE ZGODBA O AMERIKI, PRIPOVEDOVANA Z BIBLIJSKIMI SIMBOLI).

Kadili smo travo, si podajali jointe od enega do drugega, grizljali sendviče in jabolka in jih podajali naprej. Stiskali smo se skupaj, da nam je bilo toplo.

Vojakom je bilo ukazano, da ne smejo premakniti nobene mišice oziroma ne smejo pokazati nobenega izraza na obrazu.

Kričali smo vojakom: „Pridružite se nam! Pridružite se nam!“ Verjeli smo, da bi lahko odvrgli čelade in prišli na našo stran. Mi smo imeli ženske, travo, hran o, toplino skupnosti in nismo sprejemali nobenih ukazov. Oni pa so bili vsi postrojeni in kontrolirani. Šlo je za psihedelično proti linearnemu, svobodno proti do ločenemu, za spontano proti okorelemu.

V soboto ponoči in v nedeljo so se demonstranti menjavali ob megafonih in govorili vojakom. Petnajst ur je mladina lumpen-srednjega sloja Amerike izlivala svoja srca ameriškim vojakom, ki so varovali Pentagon. Neki tip se je zlomil in zajokal: „Moj oče je oficir v vojski, in oni ga delajo morilca. Ne zdržim!!!“

Začelo se je govoriti, da so trije vojaki zares odvrgli čelade in se pridružili naši strani. Novice smo pozdravili. Če bi ostali pri Pentagonu še en teden, bi cela 82. letalska dezertirala!

Stew je govoril po megafonu v nedeljo popoldne. V eni minuti je že pritegnil pozornost vojakov:

„ZRASLI SMO V ISTI DEŽELI, SMO PRIBLIŽNO ISTIH LET. SMO BRTJE ŽE ZATO, KER SMO, KO SMO RASLI, POSLUŠALI ISTE PROGRAME NA RADIU IN TV. IMAMO ISTE IDEALE. SAMO TA KURČEV SISTEM NAS LOČUJE.“

JAZ MOJH IDEJE NISEM POBRAL PRI MAU, LENINU ALI HO ŠI MINH U. DOBIL SEM JIH PRI LONE RANGERJU. SAJ VESTE, DA SE JE LONE RANGER VEDNO BORIL NA STRANI DOBREGA IN PROTI SILAM ZLA IN NEPRAVIČNOSTI. NIKOLI NI STRELJAL Z NAMENOM UBIJATI!!!

HODIL SEM V OSNOVNO ŠOLO št. 206 V BROOKLYNU, IN KO SEM BIL V ŠOLI, NIHČE NI MARAL STROGIH UČITELJEV. VEDNO SMO UPALI, DA BOMO DOBILI UČITELJE, KI NE BODO STROGI. VLADA JE POSTALA SUPER STROGA UČITELJICA. NISMO JIH MARALI, KO SMO BILI MAJH NI, ZAKAJ BI JIH SEDAJ? REDITELJE SMO VEDNO IMELI ZA IZDAJALCE, VI, FANTJE, PA SEDAJ POČENJATE ISTO KOT REDITELJI. PRIDRUŽITE SE NAMI!“

Posebni US-prasci so vsakih nekaj minut segli skozi vrste, zgrabili enega od nas in ga stolkli s pendreki. Pretepanje je izbruhnulo večkrat, in se zopet umirilo. Začelo se je govoriti, da bodo čez pol ure vojaki napadli in nas razmesarili na sto picah Pentagona. Vsaki govornici smo verjeli. Ponoči, ko so TV skupine odšle, so nas res enkrat napadli, aretirali in pretepli so nekaj sto naših.

Razgledali smo se naokoli in ugotovili, kdo smo: ostanki 100 000 demonstrantov za mir. Bili smo izmeček, klapa razcapancev, dolgočascev, beli zamorci ameriške družbe in beli zamorci Gibanja za mir.

Bali smo se, ampak imeli smo drug drugega. V nedeljo opolnoči, trideset ur po našem prihodu je mehanični glas Velikega Brata iz Pentagona zahrumel, da bodo aretirani vsi, ki ne bodo odšli. Ogromne marice so se priplazile.

Zakleli smo se, da se iz principa ne bomo nikoli več pustili aretirati, toda tokrat smo morali končati pentagonsko demonstracijo teatralično.

V petnajstih minutah so nas, 500 komadov, prasci in vojaki nametali v marice.

Aretili so me, ko sem bil ravno vključen v religiozno dejanje — scal sem na pentagonski zid. To je zadovoljilo mojo nujno potrebo, obenem pa je to bila izp

oved globoko moralne izjave. Zahteval sem, da me obtožijo za „uriniranje na Pentagon“, za politično-seksualni zločin. Namesto tega so me obtožili postopaštva in dobil sem 30 dni zapora.

Potem ko so odstranili nas, so pripeljali enote za čiščenje, da bi odstranile os tale smeti. Poskušali so počistiti tako lepo, da prva izmena v ponedeljek ob petih zjutraj ne bi imela pojma, da se je medtem kaj godilo. Toda napisi CHE ŽIVI so se tako globoko zajedli v zidove, da so bili neuničljivi.

VSI PRAŠČEVI STROJI
IN VSI PRAŠČEVI LJUDJE
NISO MOGLI V PRAVEM ČASU
IZMITI KRVI
13: KAKO BITI YIPPIE

Precej smo se zakadili, in tako smo lahko LOGIČNO razumeli problem. Gre za revolucijo MLADIH (YOUTH)

Vzemi „Y“.

Je INTERNACIONALNA revolucija.

Vzemi „I“.

Ljudje, ki hočejo v svojem življenju pomen, veselje, ekstazo — ZABAVO (PARTY).

Vzemi torej „P“.

Kaj imamo?

YOUTH INTERNATIONAL PARTY.

Paul Kressner je skočil na noge in zaklical: „YIPPIE! SMO YIPPIEJI!“

Rodilo se je gibanje.

Na tisti novoletni večer smo, ko smo slišali ime, vsi v sobi vedeli, da bo čez nekaj mesecev „yippie“ postala popolnoma vsakdanja, domača beseda.

Abbie, Anita, Paul, Nancy in jaz smo začeli poskakovati po sobi in yippirati. ALI SE BODO LJUDJE RES IMENOVALI YIPPIEJI?

Nekaj mesecev pred tem je prišel v mesto Dean Rusk; dirkali smo po mestu in netili ognje v posodah za smeti, škropili mimovozeče limuzine s krvjo in ovirali promet. Ko smo dirkali, smo kričali nekaj, kar se je slišalo podobno kot „yippie“: YIPPIE JE ZVOK VALOVANJA PO CESTAH.

Yippieji — ime neorganizacije, nepolitične stranke — Youth International Party. Tudi igralec v stranki: yippie! In bojni krik: YIPPIE!

Miti nudijo mulariji model za identifikacijo.

Miti Amerike — od Georga Washingtona, preko Supermana, Tarzana do John Waynea — so mrtvi. Ameriška mladina si mora ustvariti svoje lastne mite.

Rodil se je nov mož — kadil je travo, med tem ko je oblegal Pentagon, toda ni bilo mita, ki bi ga opisal. Ni bilo podob, ki bi opisale vse štirinajstletne divjake v Kansasu, ki jemljejo kislino (LSD), si puščali rasti las, zapuščali domove in šole. Ni bilo podob, s katerimi bi se dalo opisati vse umetnike, ki zapuščajo ječo sr ednjerazredne Amerike, da živijo in ustvarjajo umetnost na ulicah.

Marksistični LSD — tip, psihedelični boljševik. Ni se počutil doma v SDS (Students for Democratic Society), ni bil hipi — otrok cvetja niti študent — intelektualec. Zašponan politik. Hibrid Nove levice in hipija, kar se je spreverglo v nekaj drugačnega.

Pocestni divjak, odpadnik s puško ob boku. Tako grd, da se srednji sloj boji njegove pojave.

Dolgotas, bradat, kosmat, nor zajebanec, katerega življenje je teater; vsak tre nutek ustvarja novo družbo, s tem ko uničuje staro.

Realnost je obstajala. Potreben je bil mit, da bi strnil energijo.

Yippieji smo skovali ta mit in inspirirali potencialne yippieje v vseh manjših in večjih mestih po celi deželi, da so zavrgli šolske knjige in postali svobodni.

Yippieji smo uporabili demokratsko stranko in čikaški teater, da bi zgradili svoj oder in si ustvarili mit; prevzeli smo pozornost medijev, ki je prej veljala dem okratom in ustvarili spekter „yippiejev“, ki uničujejo Ameriko.

Mit je realen, če gradi oder, na katerem ljudje lahko odigramo svoje sanje in fantazije.

Mit je vedno večji kot človek. Mit Che Guevara je močnejši kot sam Che. Mit SDS je močnejši kot SDS.

Mit yippieja bo vrgl vladno.

Mit naredi revolucijo. Marx je mit. Mao je mit. Dylan je mit. Črni panterji so mit. Ljudje poskušajo izpolniti mit; to potegne iz njih najboljše, kar imajo v sebi.

Skrivnost yippie-mita je v tem, da je nesmiseln. Temeljna informativna izjava je prazen list papirja.

Levica nas je tako napadla kot apolitike, iracionalneže, LSD divjake, ki usmerjajo „politično upornišvo mladine“ v drogiranje, rock glasbo in v „be-ins“. Hi piji so nas videli kot marksiste v psihedeličnih oblačilih, ki uporabljajo druge, ro ck glasbo in „be-ins“, da bi politično radikalizirali mladino v direktnih soočen ih s policijskimi pendreki.

Hipiji nas vidijo kot politike, politiki nas vidijo kot hipije. Samo desničarji nas imajo za to, kar v resnici smo.

Geslo yippiejev je: „DVIŠNI SE IN ZAPUSTI PLAŽEČO GMOTO MESA!“

Uradni tisk je menil, da „plazeča gmota mesa“ pomeni Lyndon Baines Johnsona in da smo ga hoteli spraviti s položaja.

Samo režali smo se, saj ljubimo LBJ. LBJ je bil naš vodja, ustanovitelj, naš guru. Kje bi bili brez LBJ?

Vsak ima svojo osebno plazečo gmoto mesa — ocene, dolgove, mozolje. Yippieji so participirajoče gibanje. Ni ideoloških zahtev, da postaneš yippie. Najdi si lastno geslo. Protestiraj za svojo lastno stvar. Vsaka oseba je sam svoj yippie.

Vse kar moraš storiti, da postaneš yippie, je, da si yippie.

Yippie je samo izgovor za upornišvo.

Če vprašam: „Ali yippieji res obstajajo?“ nisi yippie.

Če rečeš: „Yippiejev ni“ nisi yippie.

Lanskoletni yippie je že ugleden.

Letošnji yippie je zajeban.

Yippieji smo divji, da mularija tam zunaj lahko reče: „jaz sem tudi lahko divji, jaz tudi lahko jebem svet.“

Ko pride kdo dlje kot yippieji, takrat je čas, da se gre dlje kot oni ali pa čas, za razpust yippiejev.

Yippieji menimo, da ni socialne revolucije brez notranje, psihične revolucije, in da ni notranje revolucije brez socialne revolucije.

Zadeva kot PRIVRŽENEC YIPPIEJEV sploh ne obstaja. Je 646 in pol milijonov vrst yippiejev. Definicija yippieja je, da je VODJA. Yippieji so VODJE BR EZ PRIVRŽENCEV!

Yippieji počenjam, kar hočemo in kadarkoli hočemo. Yippieji vemo, da smo o normalni, in da so vsi ostali zmašani, torej se imenujemo „zmešanci“.

Yippieji pravimo: „če ni fino, ne delaj.“

Seks, rock'n'rol in droge razumemo kot del komunistične zarote, da prevzamo memo Ameriko.

Jokamo, ko se smejemo in smejemo se, ko jokamo.

Če hočeš biti yippie, moraš vsaj 2 uri na dan gledati barvni TV, zlasti poročila.

Yippie—ideja veselja je vreči vlado.

Yippieji so maolisti.

Yippieji so teater, ker javno oživljajo svoje sanje.

Maščevali bomo umor Cheja.

NOVINAR: KJE DOBIVAJO YIPPIEJI DENAR?

YIPPIE: STE KDAJ VPRAŠALI PAPEŽA, KJE JE DOBIL SVOJ PRSTAN?

Yippieji smo velemestni divjaki. Počutimo se doma v prometni gužvi.

Levica zahteva polno zaposlitev za vse. Mi zahtevamo polno ne-zaposlitev za vse. Svet nas je dolžan živeti!

Poštirkanke se posirjejo v gate, ko slišijo yippieje, kako odkrijejo najbolj kritično politično zadevo v Ameriki danes: plačevanje na javnih straniščih.

Yippieji hočemo dirkati nagaj po dvoranah Kongresa.

Yippieji imamo tajne sestanke z Ronnie Reaganom, kjer delamo načrte za radikalizacijo berkeleyskih študentov.

Yippieji se šponamo na Fidelovih govorih.

Yippiejstvo smo začeli z enim uradom, z enim seznamom oseb, tremi telefoni, s petimi plačanimi organizatorji, s splošnimi tedenskimi sestanki in s tedenski mi sestanki vodstva. Bil smo najbolj garaški in najbolj disciplinirani ljudje, čeprav poveličujemo lenobo in pomanjkanje discipline. Smo živa kontradikcija, ker smo yippieji.

Marihuana je obvezna na vseh naših sestankih.

Yippieji jemljemo LSD za zajtrk, da smo bližje realnosti.

Holden Caulfield je yippie.

Stari Nixon je bil yippie; novi Nixon pa ni.

Yippieji mislimo, da je vsak ne-yippie zatrt yippie. V vsaki osebi poskušamo vzbuditi yippieja.

Yippieji razglušamo: POŠTIRKANCI SVETA, IZOBČITE SE! NIMATE KAJ IZGUBITI RAZEN SVOJIH POŠTIRKANIH SRAJCI!

Revolucija bo prišla, ko bo vsak

YIPPIE!

14: NAŠI VODJE SO SEDEMLETNIKI

Amerika pravi: DON'T (NE)

Yippieji pravimo: DO IT! (DAJMO)

Vse kar yippieji delamo, je namenjeno tri do sedem-letnim.

Smo nadlegovalci otrok.

Naše sporočilo: Ne odrastite. Odrasti pomeni IZGUBITI SVOJE SANJE!

Naši starši vodijo genocidno vojno proti lastnim otrokom.

Ekonomija nima niti koristi niti potrebe po mladini. Vse je že dograjeno. NAŠA EKZISTENCA JE ZLOČIN.

Naslednja logična poteza je to, da nas pobijejo. Zato torej Amerika vpoklicu je svoje mlade zamorce in nas pošilja umirati v Vietnam.

Funkcija šole je zadržati belo mladino srednjega sloja stran od ceste. GIMNAZIJE IN UNIVERZE SO ČEDNI OTROŠKI VRTCI.

Vietnam in šolski sistem sta dve najpomembnejši fronti v ameriški genocidni kampanji proti mladini. Takoj za tem sledijo zapori in umobolnice.

Amerika pravi: ZGODOVINE JE KONEC. Vključite se. Najboljši sistem v zgodovini človeštva je že odkrit — tvoj je. Nič drugega ni mogoče, kajti človek je sebičen, pohlepen, omadeževan z izvirnim grehom. Če se ne vključimo, nas zaprejo.

Toda za množice po svetu se zgodovina šele začne. Mi, mularija, tudi hoče mo začeti znova, od začetka.

Hočemo biti heroji, kakršni so bili tisti, o katerih smo brali v zgodovinskih knjigah. Zamudili smo prvo ameriško revolucijo. Zamudili smo II. svetovno vojno. Zamudili smo kitajsko in kubansko revolucijo. Ali naj preživimo svojo prihodnost tako, da ves čas zehamo in gledamo TV?

DRUŽBA, KI ZATIRA AVANTURE DAJE KOT EDINO MOŽNOST AVANTURE SUPRESIJO TE ISTE DRUŽBE.

Debeli republikanski businessmani gledajo svoje otroke, kako postajajo vodje SDS. Otroci vojnih pridobitnežev postajajo hipiji. Otroci senatorjev so aretirani na marihuana-zabavah.

Spor med generacijami se zareže prek razrednih in rásnih linij in prinaša revolucijo v vsako dnevno sobo.

Revolucija je leta 1968 podrla gimnazije. Kmalu bo na poti v višje razrede osrednje šole pa v nižje in v vrtce.

Vodje revolucije so sedemletniki.

15: NE ZAUPAJ NIKOMUR NAD 40

„NE ZAUPAJ NIKOMUR NAD 30“.

Tako je govoril Jack Weinberg, in 2000 ljudi na zborovanju Gibanja za svobodo govora (FSM) se je dvignilo na noge.

Rodil se je spor med generacijami.

Vsi so se strinjali s cilji FSM. Toda nekateri so govorili: „Bodite potrpežljivi, delujte po pravilnih kanalih.“ Drugi so kričali: „Ne morem mirno sedeti!“

Naenkrat smo spoznali, kaj se dogaja. Namesto da bi izgubljali čas s spraševanjem ljudi o njihovi politični usmerjenosti, je bilo treba samo povprašati po njihovi starosti.

Tisti čez 30 so se stiskali ob status quo, mladostni ideali so ostali za njimi. Bil so v preluknjanem čolnu na razburkanem morju.

„Nehaj rukat čoln“, so govorili.

Toda kmalu so konservativci prevzeli ponosno radikalno geslo „Ne zaupaj nikomur nad 30“. Tisti nad trideset so govorili: „Počakajte, da boste sami stari 30; točno taki boste kot mi.“ Gibanje so imeli za adolescentno fazo, ki se jo prekorači na poti v meščansko urejenost in udobje.

Nekaj nas že ima 30 let. Nismo odrasli.

Pravimo: „Ne zaupaj nikomur nad 40!“

Smo večni adolescenti.

Odbijamo kariere in srednjerazredne čolne.

Naša kultura, dolgolasa hipi kultura, ni vezana na leta. Štirideset, 30, 20, in 10-letniki živijo skupaj po istih cestnih vogalih.

Starost — kaj je starost? — sploh ne uporabljamo ur.

Nihče nikoli ne vpraša tovariša dolgolasca, koliko je star. To je protirevoluciona vprašanje. Dolgi lasje in brade pripomorejo, da izgledamo vsi enako stari.

Ko imamo 35 let, je naša ambicija delati, kot da bi jih imeli 15.

Poznamo se po IMENIH.

Živimo SEDAJ.

Liberalci kot „The Village Voice“ (časopis) in župan Daley uporabljajo za napad na yippieje isto orožje: našo starost.

Ko „The Village Voice“ in Daley rečejo: „Ne zaupaj nikomur nad 30“, odgovorimo:

„So samo klapa 30-letnikov, ki poskušajo zapeljati ameriško mladino,“ pojejo v zboru.

Temu se smejemo, saj smo odkrili vir mladosti. Star si samo toliko, kolikor h očeš biti. Starost je v tvoji glavi.

Dvakrat smo rojeni.

To je tvoje drugo rojstvo — tvoje REVOLUCIONARNO rojstvo — je najbolj pomembno rojstvo.

Rojen sem bil leta 1964 v Berkeleyu, v FSM.

Zato sem star pet let!

„Imam še 25 let!“

Odraščati pomeni nabirati odpadke. Ostati mlad pomeni odvreči toliko odpadkov, kolikor jih nabereš. Sem za to, da se zniža letnica za volivce na 5 in dase prepove voliti ljudem nad 40, razen če lahko izkoplajo vse svoje odpadke.

Eden najbolj yippiejevskih yippiejev je Bertrand Russel, ki je prisostvoval svoji prveji sit-inu, ko je bil po koledarskih letih star že čez 90 let. Nikita Hruščov, 60, kot premier Rusije, je v Združenih narodih v navalu otroške jeze tolkel s čevljem po mizi. Lahko si yippie ne glede na to, koliko si star!

Svoja fizična leta ne moreš uporabljati za izgovor.

Petdeseta leta so bila obrat v zgodovini Amerike. Tisti, ki so odrasli pred 1950, živijo danes v duševnem svetu nacizma, koncentracijskih taborišč, ekonomske depresije in stalinističnih komunističnih idealov. Otrok izpred leta 1950, ki ima še vedno ideale, je zelo redek.

Otroci, ki smo odrasli po letu 1950, živimo v svetu supermarketov, barvnih TV reklam, gverilskih vojn, mednarodnih medijev, psihedelije, rock'n'rola in hoje po luni. Za nas NI NIČ NEMOGOČE. Lahko storimo KARKOLI!

Ta spor med generacijami je najgloblji v zgodovini. Generacije pred 1950 NIMA KAJ učiti generacij po 1950, in to je eden od vzrokov za razpadanje šolskega sistema.

Generacije pred 1950 vedno bolj obupavajo. Mi sanjači, motimo poštirkanca brezsanjsko spanje Amerike.

Živeli so, ko je Nemčija organizirala koncentracijska taborišča za Žide in druge nadloge.

Nas bodo poslali, svoje lastne otroke, v koncentracijska taborišča?

16: DOLGI LASJE, TETA SADIE JE KOMUNISTIČNA ZAROTA

Moj prvi uvod v komunizem je bil povezan z družinsko intrigo in z neverjetno dobro kokošjo juho. Vsaka družina ima črno ovco. Naša je bila teta Sadie iz New Yorka.

„Odpotovala je v Rusijo, da bi videla Stalina,“ so jo družinski člani opravliali v medsebojnih pogovorih.

Ko sem bil še mulc, je naša družina večkrat obiskovala teto Sadie, in ona je imela vedno najboljšo kokošjo juho na svetu. Večkrat mi je govorila: „JERRY, saj moraš biti še lačen. Prosim, LJUBI JERRY, jej še malo. Vzeml še malo dobre kokošje juhe.“

In medtem ko je nalivala kokošjo juho v moj že zdavnaj prepoln krožnik, mi je šepetala na uho: „Kapitalisti potrebujejo problem nezaposlenosti, da bi jim ne bilo treba zviševati plač.“

JERRY RUBIN DO IT!

Izgubil sem stike s teto Sadie in med tem sam postal družinska izguba. Nekega popoldneva je teta Sadie nepričakovano potrkala na vrata mojega stanovanja na Lower East Side. Deset let je nisem videl.

"Teta Sadie," sem zaklical in jo stiskal k sebi. "Jaz sem tudi komunist!"

Ni se niti nasmehnila.

Mogoče ni več komunist?

"Teta Sadie, kaj pa je?"

Oklevala je. "JERRY, zakaj se ne postržeš?"

Tako sem ji ponudil poln krožnik Nancyjine odlične kokoške juhe in začel:

"Teta Sadie, dolgi lasje so komunistična zarota! Dolgi lasje znervirajo ljudi - znervirajo jih bolj kot ideologija, kajti dolgi lasje so komunikacija. Sedaj smo nova manjšina, vsenarodna skupnost dolgo lascev, nova identiteta, smo nove lojalnosti. Mi dolgo lasci, se imamo na cestah za brate.

Mularija identificira kratke lase z avtoriteto, disciplino, žalostjo, dolgočasnostjo, strogotostjo, s sovraštvom do življenja - dolge lase pa s sproščenostjo, s spuščeni lasmi, svobodnostjo in odkritostjo.

Naša strategija je ukrasti otroke buržoaziji tik izpred nosov njihovih staršev. Glej! Včeraj sem hodil po ulici. Mimo se je pripeljal avto - starši na sprednjih sedežih, majhen otrok, okoli osem, pa na zadnjih. Mulc mi je pokazal stisnjeno pest."

"TODA JERRY..." je zajecjala teta Sadie.

"Teta Sadie, DOLGI LASJE SO NAŠA ČRNA POLT. Dolgi lasje spreminjajo belce srednjega sloja v zamorce. Amerika je drugačna dežela, če imaš dolge lase.

Smo izobčenci. Mi, otroci belega srednjega sloja, se počutimo kot Indijanci, črnci, Vietnamci, izločenci v ameriški zgodovini."

"TODA JERRY", me je prekinila teta Sadie, "črnici v getih sami sebi škodujejo.

Mislím, ves ta vandalizem in vse..."

"Dolgi lasje polarizirajo vsako sceno, teta Sadie. Gre za takojšnjo konfrontacijo. Vsak je prisiljen postati igralec - to pa je revolucionarno v družbi pasivnih potrošnikov.

Če imaš dolge lase, je, kot da bi vsakemu, ki ga srečaš, rekel živijo. Nekaj ljudi avtomatično odgovarja živijo, večina pa jih pobesni, ker si zmotil njihovo okolje."

"JERRY, TOLIKO BI LAHKO NUDIL. Če bi se le postrigel. Ljudje se ti smejejo. Ne jemljejo te resno!"

"Poslušaj, teta Sadie, DOLGI LASJE so tisto, kar jih spravi do tega, da nas jemljejo resno! Kamorkoli gremo, naši lasje ljudem govorijo o naših stališčih do Vietnamu, Wallaceu, neredov na univerzah, do drog. Smo žive TV reklame za revolucijo. Smo sprehajajoči se transparenti.

Vsak njihov odgovor dolgo lascem ustvarja postrirkancem moralno krizo. Prisilimo odrasle, naj pokažejo vse svoje represije, naj odkrijejo svoja realna občutja."

"Občutja, to je kozlarija, Jerry," je rekla teta Sadie. "Rečem ti, v mojih časih smo bili zares radikalci. Povabljeni smo bili na konferenco v Sovjetsko zvezo, da bi se dobili s Stalinom. In koga so izbrali za našega zastopnika? Koga so izbrali? Povem ti, koga so izbrali.

Izbrali so ljudi, ki so bili stvarni, ki so bili čisti in prijetni na pogled. Nisem imela dolgih las. Nisem smrdela..."

"Teta Sadie, jaz nočem nobene kurčeve konference," sem rekel.

"To ni važno," je odgovorila in naenkrat odrinila od sebe poln krožnik Nancyjine dobre kokoške juhe, ne da bi jo poskusila. "Toda biti bi moral čist in prijeten na pogled. Ali te je mama učila, da moraš smrdeti?"

"Teta Sadie, ne boš mi verjela, ampak ti si zavrta kar se tvojega telesa tiče... Človek je bil rojen, da si pusti rasti lase in da vonja po človeku. Smo potomci opic, in ponosni smo na svoje prednike. Mi smo naravni ljudje, izgubljeni v tem svetu strojev in elektronskih računalnikov. Dolgi lasje so lepši kot kratki. Mi ljubimo svoja telesa. Včasih celo povohamo svoje pazduhe.

Odrasli so imeli navado govoriti svojim otrokom, da črnici smrdijo. Spraševali smo: Kaj pa je narobe s črnici?" in oni so odgovarjali: "Si bil že kdaj tako blizu, da si jih zavohal?" Če bi to srednjerazredni meščani danes govorili o črnici, bi dobili zdravo črnsko klofuto po svojih zasranih ustih, zato pa raje pravijo te reči o dolgo lascih. Sprašujemo jih: Si bil že kdaj tako blizu dolgo lasca, da si ga zavohal?" Oni pa nam tulijo nazaj: "Pojd in skopaj se."

Amerikanci so puritanci. Amerikanci se bojijo seksa. Amerika ustvarja seksualno ječo, v kateri moški mislijo, da morajo biti supermoški in morajo čustvenost razumeti kot šibkost. Ženske so naučene, da je samoafirmacija nefeminilna. TAKO GREJO VOJAKI V VIETNAM, KJER JIH ŽENSKA VIET KONGA SUNEJO V RIT. Dolgi lasje so začetek našega osvobajanja iz seksualne zatrtosti, ki je podlaga vsej tej militaristični družbi. Prek dolgih las smo vključeni v seksualen napad, ki bo razdeljal politično - ekonomsko strukturo ameriške družbe!"

"Bog naj ti jo pomaga uničiti, JERRY," je zatarnala teta Sadie, in solze kurje juhe so ji drblale po licih. "Toda ti bi bil precej bolj učinkovit, če bi si postrigel lase in se lepo oblekel."

S teto Sadie nisva prišla daleč. Žalostno je bilo, da se obe črni ovcí v naši družini nista mogli druga z drugo identificirati.

"JERRY," je dejala teta Sadie in se odpravljala. "Samo eno si zapomni: na svetu sta dva razreda: buržoazni in delavski razred. Lahko si na eni ali na drugi strani. To pa nima nič opraviti z lasmi. Če bi se le postrigel. Samo sam sebi škodiš..."

Poljubil sem jo, vzela dvajset dolarjev, ki mi jih je dala, da bi si kupil "nekaj lepših novih oblečil", in ji pomahal v slovo.

"PAZI, TETA SADIE!" sem zakričal, ko je odšla. "Nekaj najbolj dolgo lasih ljudi, kar jih poznam, je plešastih."

17: TRAVA MORA OSTATI ILEGALNA

Marihuana naredi iz vsakega človeka Boga.

Prišponaj se, in hotel boš zašponati cel svet. Nikoli ne gre za "moje droge" - vedno gre za "naše droge". Vse za vsakogar. Komunistična droga.

Trava spreminja okolja. Vse zapreke, ki jih gradimo, da bi se zavarovali drug pred drugim, izginejo.

Trava se premika po sobi kot neprestano potujoči poljub. Kadí travo zjutraj. Ostaní prišponan cel dan.

Osem-urni dan je sovražnik.

Ko si razbit od trave, uživaš samo v enem - v trenutku. Minuta je kot ura; ura je lahko kot minuta. "HUDIČ, ZAMUDIL SEM SESTANEK." Vsi sestanki in urniki, časi in termini izginejo. Človek lahko dela, kar hoče, kadarkoli hoče.

Marihuana je cestno gledališče duha.

Marihuana uničuje šole. Vzgoja nasilno prilagaja s privzganjem pogojnih refleksov. Trava pa odprilagaja. Šola nas dela cinike. Trava nas dela sanjače idealiste. Izobrazba polarizira naše možgane v predmete, kategorije, razdelke, koncepte. Trava pomeša naše možgane in pokaže vse kot eno samo odlično zmedo.

Mi padamo s stolov od smeha in vriskanja, ko poslušamo naše profesorje, učitelje, strokovnjake - ljudi, od katerih naj bi učili - kako razpravljajo o nas, naši kulturi, o travi. Počutimo se tako, kot so se morala počutiti afriška plemena, ko se je veselo prikazala Margaret Mead s svojim svinčnikom in papirčkom.

Poslušati nekoga, ki še ni kadil trave, kako govori o travi, je, kot da bi poslušal nuno govoriti o seksu.

Edini ekspert je oseba, ki TO POČNE.

DRUŽINA, KI SKUPAJ KADI TRAVO, OSTANE SKUPAJ.

Trava je magična droga, ker transcendira spor med generacijami. Vsak bi moral poskusiti prišponati svoje starše. Marihuana omogoča starim, da zopet postanejo mladi; uničujejo tisto obrambo, ki jo imajo starši do svoje preteklosti.

Toda redki so starši, ki bi sploh hoteli poskusiti. Starši govorijo o marihuani, kot so njihovi starši govorili o masturbaciji. Koliko tisočev otrok so poslali starši v umobolnice, ker so kadili travo? Šole kot zapori niso dovolj učinkovite: ko si enkrat v umobolnici, ni več poti nazaj.

Profesorji se bojijo zabav s študenti, ker bi jim lahko na zabavi podali joint. In jointi so ilegalni. Ker so jointi ilegalni, bi jih lahko zaprli. Če bi jih zaprli, bi izgubili službo. Logika strahu. Ljudje, ki se bojijo, nas nimajo kaj naučiti.

Leta 1968 se je marihuana bujno razširila med vojniki. Leta 1969 se je šibka morala, celo civilna nepokornost bujno razširila v vojski.

Zakaj daje marihuana Vietkongovcem inspiracijo, uničuje pa bojnega duha ameriškega vojaka? Vsak travokadilec to razume: marihuana je serum resnice. Vietkongovci branijo svoje starše, otroke, domove - njihove smrti so plemenite in herojske. Amerikanci se borijo za nekaj, kar se ne da videti, otipati in v kar se ne da verjeti. Njihove smrti so jalove in nesmiselne. "Zakaj bi umrl na Hamburger hribu?" - se sprašuje ameriški vojak travokadilec, med tem ko meri s puškino cevjo v glavo kapetana, ki mu je ukazal zavzeti neki hrib, ki ga zares želijo edino Vietkongovci.

Če bo Pentagon poskusil preprečiti uporabo trave v vojski, bo končal tako, da bo obenem uničil tudi svojo vojsko. Toda če vojaške živine pustijo travokadilce pri miru, bodo vse vojne baze kmalu tako zašponane in neukrotljive, kot so univerzitetna naselja.

Kaj se bo zgodilo, ko se bodo vsi ti ameriški vojniki vrnili domov? "Kaj pa misliš! Da smo dovolj stari za borbe in smrt, nismo pa dovolj stari za kajenje?"

Nova levica je dejala: Protestiram.

Hipiji so rekli: Sem.

Trava je uničila levico kot gibanje manjšine in ustvarila namesto nje kulturo mladih.

Trava nam kaže, da so naša življenja, ne pa naša vest, v nevarnosti. Kot travokadilci prihajamo iz oči v oči s stvarnim svetom policajev, ječ, sodišč, obravnav, preoblečenih špijonov za narkomane, s svetom paranoje in vojne z našimi starši. Eno celo generacijo kadilcev cvetja so spremenili v kriminalce. Trenutno jih več kot 200.000 sedi po ječah zaradi drog. Vsak travokadilec je toliko časa v ječi, kolikor je v ječi. Solidarnost sline.

Trava nas uči prezira do zakonov in sodišč. Komu zaupaš: Richardu Milhousu Nixonu ali svojim lastnim čutom?

Smo tisto, s čimer se šponamo.

Pijanci pijejo sami. Postanejo pijani in negrauzni. Čez in žez se pokozlajo. Padajo v nezavest. Alkohol izključuje čute.

Travokadilci kadimo skupaj. Šponamo se in se združimo. Sami s seboj in drug z drugim. Kako drugače lahko naredimo revolucijo, kot vsi skupaj?

Legariziraj travo, in družba bo razpadla.

Ostane naj ilegalna, in revolucija bo kmalu tu.

18: HO ŠI MINH JE YIPPIE AGENT

"Cilj revolucije je odpreti vsaka vrata in polomiti vse zapehe," sem rekel obmenemu stražarju v Vancouverju, ko me je zvelkel za zaklenjena vrata, da bi ugotovil, če moralno ustrezam za vstop v Kanado.

"Uporabljate droge?" je vprašal.

"Jasno," sem rekel. Ne znam lagati.

Kuli mu je stopil. Označil je okence za "ja".

"Katere?"

"Coca-colo."

"Zagovarjate idejo, naj se vrže kanadsko vlado?"

"Ne," sem rekel. Bil sem še vedno v Združenih državah in mnenja sem, da se ne sme zagovarjati strmoglavljenja države, v kateri še sploh nisi. Ena cela nora tolpa kurcev hodi po Združenih državah in je pogumno za to, da se vrže vsako vlado razen njihove: kitajske, ruske, kubanske, severnovietnamske.

In potem sem se razpizdil.

"Izobči se!" sem zakričal obmenemu stražarju. "Saj sploh ni take reči kot meja med Združenimi državami in Kanado. Obstaja samo v tvoji glavi. Naši potni listi so naša telesa in zemlja je okrogla."

Poskušal sem ga pripraviti do tega, da bi slekel uniformo. Bila je ovira med nama. "Ta stroj se bo ustavil šele takrat, ko bodo taki ljudje kot ti odložili svoje svinčnike. Pridi z mano v študentska naselja. Mi imamo seks, droge, upore, svoboda." "Jaz samo opravljam svojo službo," je rekel.

Dokazal sem, da sem moralno zdrav - z lažjo - in spustili so me čez mejo. Povabljen sem namreč bil na University of British Columbia kot začasni spodbudnik za upor.

Čez dve uri sem stal pred 2000 ljudmi. Ljubim množice. Našim staršem množice evocirajo spomine na Hitlerja in masovno histerijo. Nam množice pomenijo svobodo.

Nosil sem svojo vietkongško zastavo med odobravaljočimvzklikanjem in izžvižgavanjem. "Zemlja, na kateri stojimo, je osvobodeno ozemlje!" sem zakričal. "Kadarkoli naletimo na kakšno pravilo, ga moramo prekršiti. Družba nas je spremenila v kifeljce, nas naučila, da sami sebe policijsko nadzorujemo. Šele s kršenjem pravil bomo odkrili, kaj in kdo smo.

Uničiti moramo univerze, razrušiti to poslopje, uiti iz ječe, pisati fuk po zidovih. Šola nas uči, da postanemo kritiki življenja. Fuk pa kritiki. Fuk pa kritika. Nehaj biti kritik in začni živeti.

Televizija potrjuje domno teorijo: ena univerza pade in vse padejo.

Prva "študentska demonstracija" se je po vsej deželi zablislila kot mit na TV ekranih leta 1964. Tisto leto je bila prva generacija, ki jo je od rojstva naprej vzgajala TV, stara devet, deset in enajst let. Ti otroci so si mislili: "Ob prvi priliki hočem tudi jaz početi isto."

Prva možnost, ki so jo dobili, je bila čez pet let, ko so prišli na gimnazijo - leta 1969. In to je bilo leto, ko so eksplodirale ameriške gimnazije. Statistike vlade kažejo, da so leta 1969 vsake tri izmed petih gimnazij po vsej deželi zabeležile "takšno ali drugačno obliko aktivnega protesta".

TV vzgaja generacije otrok, ki hočejo zrasti in postati demonstranti.

Ste že kdaj videli dolgočasno demonstracijo na TV? Že samo to, da je na TV, dela vso zadevo razburljivo in zanimivo. Celo mirno korakanje s transparenti ti vzame dih od navdušenja. Televizija ustvarja mite, ki so večji kot realnost.

Demonstracije trajajo ure in ure in večino časa se nič ne dogaja. Po demonstraciji hitimo domov na poročila ob šestih. Revija dramatičnega. TV strne vse dogajanje na dve minuti - reklama za revolucijo.

Že sama ideja "zgodbe" je revolucionarna, saj "zgodba" implicira razdor normalnega življenja. Vsak reporter je dramatik, ki ustvarja teater iz življenja.

Zločini na ulicah so novice; zakon in red nista. Revolucija so novice; status quo ni.

Sredstva javnega obveščanja ne POROČAJO o "novicah", jih USTVARJAJO. Dogodek se ZGODI, ko pride na TV in postane mit.

Sredstva javnega obveščanja niso "nevtralna". Prisotnost kamere spreminja demonstracijo, nas spreminja v heroje. Ko so prisotni novinarji, več tvegamo, saj vemo, da bo karkoli se bo zgodilo, že čez nekaj ur vedel cel svet.

Televizija nas spodbuja, da stopnjujemo svojo taktiko; taktika postane neučinkovita, ko preneha vzbujati obrekovanja ali interes - "novice".

Politiki dobijo svoj čas na TV že samo s tem, da dajejo izjave. Rockefellerju ni treba prenašati transparenta, da bi pokazal svoje stalščice. Toda navadni ljudje moramo na ceste, če hočemo priti na televizijo. Ena sama oseba, ki naredi pravo stvar v pravem trenutku, lahko ustvari mit. Prekinitev Nixonovega govora reducirala Nixona na ozadje dogajanja.

Televizijski čas je posvečen tistemu, ki ima največ poguma in domišljije.

Nikoli ne bom mogel razumeti radikalca, ki pride na TV v obleki in s kravato. Če bi izključil zvok, bi mislil, da je župan mesta!

BESEDE so lahko radikalne, toda televizija je neverbalni aparat! Če hočeš razumeti TV moraš izključiti zvok. Nihče se nikoli ne spominja besed, ki jih je slišal; duh je tehnicolor film podob, ne pa besed.

Nikoli še nisem videl "slabo" reportažo iz demonstracije. Vseeno je, kaj GOVORILJO o nas. Slike so zgodba.

Naša moč leži v naši sposobnosti, da poženemo strah v srce sovražnika: torej, čim bolj sredstva javnega obveščanja pretiravajo, tem bolje. Ko bi začela sredstva javnega obveščanja govoriti o nas v pozitivnem smislu, bi nas to moralo resno zasrbeti.

Če bi imeli yippieji televizijo pod svojo kontrolo, bi lahko v enem tednu naredili iz Vietkongovcev in iz Črnih panterjev heroje vzhiceni ameriških gospodinj srednjih let.

Gibanje je preveč puritansko kar se tiče smisla sredstev javnega obveščanja. Nav-

sezadnje, Karl Marx ni nikoli gledal televizije!

Dandanes ne moreš biti revolucionar, če nima televizijskega aparata - ta je tako pomemben kot puška!

Vsak gverilec mora znati uporabljati področje kulture, ki jo poskuša uničiti!

Ne posedaj tam naokoli razmišljujoč "strinjam se z njim glede te točke, toda sem proti tisti". Kurc te gleda, če SE STRINJAŠ ali pa SE NE STRINJAŠ z mano. To je sranje akademskega mišljenja. Nočem tvojega soglašanja ali nesoglašanja. Ne briga me, če se, ali če se ne strinjaš. Hočem TVOJE ŽIVLJENJE. Revolucija hoče TVOJE TELO."

MNOŽICA SE JE ZAČELA OGREVATI.

"Ali je v tem naselju kakšen prostor, ki potrebuje osvoboditev?" sem vprašal.

Nekdo je zakričal: "Klub univerzitetnih uslužbencev."

Nekaj ljudi se je obrnilo v tisto smer. Nato pa so vsi, vseh 2000 ljudi, začeli spontano korakati v smeri kluba.

Vdrli smo prav v sredo ekskluzivnega majhnega prostora. Profesorji so noro zavikalali, si polivali juho po oblekah in dirkali v zaklonišča. Začeli smo osvobajati prostor.

Prva osvobodjena stvar je bil alkohol; flaše so krožile naokoli za vse brezplačno. Čez eno uro so že povsod kadili travo. Nekateri so zvijali jointe iz pet in deset-dolarskih bankovcev.

Nekaj jih je sleklo obleke in poskakalo v bazen za fakultetne uslužbence. Neki ameriški študent je splezal na stol in zažgal svojo pozivnico za vojake. Nekdo je vzel mojo vietkongško zastavo. Kmalu je zaplapolala nad poslopjem.

TV kamere so prispele, da bi intervjuvale osvoboditelje.

Ljudje so se spraševali: "Zakaj to počnemo?" Nihče ni razumel, kaj dela. Univerzitetni polizančki, študenti ekonomije, akademski tipji, hipiji, radikalci, čisti fantki, kratkolasci, dolgolasci, brkači. Vsi študentski "tipji" so bili zastopani. Dotočnikli smo se skupne, a brezimne emocije.

Glavni v tem klubu, neki profesor ekonomije, se je poskušal pridružiti orgiji. Stal je na vrhu stola in se vsakemu zahvaljeval, da je prišel. Vse nas je povabil, naj ostanemo še popoldne.

Še nikoli prej nas nisi povabil!" je nekdo zakričal. Ljudje v sobi so odgovorili z žvižganjem, in profesor je pobesnel. "Kradete alkohol. Lahko bi poklicali policijo in vas obtožili. Toda če ne boste nič zažgali, lahko ostanete."

Orgija se je nadaljevala še šest in trideset ur. Njeno soočenje s Kanado je bilo travmatično. Resnobi kanadski tisk ni mogel razumeti, kaj se je zgodilo; zakaj so kanadski študenti, ki se navadno dobro obnašajo, spontano izbruhnili v otroški upor?

"Zares je žalostno," je pisal VANCOUVER PROVINCE, "da je tak krošnjar s kačjim strupom kot Jerry Rubin, lahko začasno spremenil nekaj naših študentov v nekritične ovčice ..."

Najbolj srce - trgajoča je bila reakcija uradnega študentskega vodstva, ki je imelo Rubina za ekshibicionista - upornika, čigar argumenti o strukturi univerze so tu brez vsake vrednosti.

Politični komentatorji v Ameriki vedno iščejo vzroke zadaj univerzitetnih nemirov. Dolžijo vojno v Vietnamu. "Čim bo vojne konec, bodo tudi univerze postale zopet normalne," razmišljajo.

Osvoboditev Kluba na British Columbia University dne 24. oktobra je razkrila prepovedano resnico. Osvobajanje samo ni vključevalo nobenega spiska "zahtev". Ni imelo "političnih" namenov. Šlo je za spontan dogodek. Resnica je bila zajeta v osvobajanju.

Ne protestiramo zaradi "nekih problemov," protestiramo proti zahodni civilizaciji. Ne spopadamo se zaradi sranja zato, da bi se lahko vrnili nazaj v "normalno" življenje: NAŠE "NORMALNO ŽIVLJENJE JE ZAJEBANO!

Revolucija je neverbalna in ne pozna ovir ali meja.

Če ne bi bilo vietnamske vojne, bi jo mi iznašli.

Če se bo vojna v Vietnamu končala, bomo našli drugo.

STRIC HO JE YIPPIE AGENT

19: VSAK REVOLUCIONAR POTREBUJE BARVNO TV

Walter Cronkite je najboljši organizator SDS (Students for Democratic Society). Stric Walter kaže zemljevid ZDA z obkroženimi univerzami, kjer je tisti dan izbruhnili. Vojne reportaže.

Vsak mulc tam zunaj si misli: "Uuuu! Jaz hočem videt mojo univerzo na tistem zemljevidu!"

Tribuna - Izdaja IO SŠ LVZ - Uredništvo in uprava:
61000 Ljubljana, Trg revolucije 1/II - Telefon 21-280.
Tekoči račun: 501-8-78-1. - Rokopisov ne vračamo -
Tiska DDU, Ljubljana, Parmova 39 - Poština plačana v gotovini.
Letna naročnina 25 Ndin.
Tribuno urejajo: Mladen Dolar (glavni urednik), Jaša Zlobec
(odgovorni urednik), Dragica Zlobec (sekretar redakcije in lektor),
Franko Adam, Boris Cizej, Milan Jesih, Vladimir Simič, Darko
Strajn, Mladen Švare.
Tehnični urednik: Tomo Podgomik
Fotografije: Drev Franc
Stalni sodelavci: Milan Dekleva, Jure Detela, Jože Konc,
Pavel Kristan, Andrej Medved, Jure Mikuž, Jernej Novak,
Lado Planko, Marjan Pungartnik, Janez Stergar, Tomaž Salamun,
Cvetka Tot, Milenko Vakanjac, Peter Vodopivec, Tomaž Wraber,
Vinko Zalar, Pavle Zgaga, Aleksander Zorn.

22: DENAR JE DREK — ZAŽIGANJE DENARJA
PLENENJE IN KRAJA PO TRGOVINAH
TE LAHKO PRIŠPONAJO

Boržni uslužbenec je videti zaskrbljen. Reče nam: „Ne smete si ogledati bor

ze.“
Začuden smo. „Zakaj ne?“ vprašamo.

„Ker ste hipiji, in ste prišli, da bi demonstrirali.“

„Hipiji?“ zakriči Abbie, ogorčen že ob sami misli. „Smo Židje, in prišli smo, da bi si ogledali borzo.“

VIZIJA: Naslovi v časopisih naslednji dan:

NEWYORSKA BORZA PREPREČILA VSTOP ŽIDOM.

Uslužbenca smo zadeli z verbalnim karate udarcem. Popusti.

Ob našem vstopu na vrh balkona borza popolnoma zastane. Tisoči delničarjev prenehajo igrati Monopoly in nam začnejo ploskati. Kako nor prizor za njih — dolgolasi hipiji, ki zijajo na njih.

Začnemo metati dolarske bankovce čez ograjo. Plavajoči denar napolne zrak. Kot divje živali plezajo delničarji drug čez drugega, da bi zgrabili denar.

„TO JE TISTO, KAR JE RES, RESNIČNI ŽIVI DENAR! I! PRAVI DOLARSKI BANKOVCI LJUDJE V BIAFRI STRADAJO!“ KRIČIMO.

Pokažemo nekaj realnosti njihovim zafantaziranim življenjem.

Medtem ko mečemo denar, opazimo, da prihajajo kifeljci. Kifeljci nas zgrabijo in nas pomečejo z balkonov v dvigala. Delničarji spodaj prascem glasno žvižgajo.

Znajdemo se pred borzo točno opoldne. Najbolj čudni odvratneži, kar se jih da videti, hodijo okoli nas: ljudje s kratkimi lasmi, z dolgimi kravatai, poslovni mi oblekami in aktovkami.

Tako resni so.

Začnemo plesat Ringa ringa raja pred borzo.

In potem začnemo sežigat stvari, ki jih častijo: dolarske bankovce!

Poštirkani ljudje začnejo kričati: „Ne! Ne delajte tega!“

Nekdo pridirka, da bi rešil goreči 5-dolarski bankovec iz Abbiejeve roke, toda prepozno je. Denar je šel PUUFF!

Množica se zbere; emocije so vroče. Pride policija, da bi zadevo razgnala. Zgine v podzemeljsko.

Čez tri tedne piše v The New York Timesu: newyorská borza je včeraj ponoči namestila neprobno steklo in metalno mrežo na galeriji za gledalce iz „vornostnih razlogov“, kakor je dejal zastopnik te borze.

24. avgusta je približno ducat hipijev metalo dolarske bankovce z galerije — ekshibicija, ki je precej delničarjev ne želi več videti.

Velika dvorana za zborovanja socialistov je bila okrašena s plakati Trockega, Malcolmxa in Cheja na stenah. Povabljen sem bil, da bi sodeloval na debati o 100-kiškem Fredu Halsteadu, kandidatu stranke Socialističnih delavcev za predsednika združenih držav leta 1968. Predmet: Kakšna naj bo bodoča politika Proti svojega gibanja?

Prispel sem na debato s telohraniteljema Keithom in Judy Lampe ob strani. Keith je bil oblečen v uniformo angleškega bobbieja, in Judy je bila noseč CIA agent z zavijanim ovratnikom detektivskega plašča in z velikim klobukom na glavi; v rokah je držala pištolo, ki bruha plamen.

Pred tem sestankom so mi nekajkrat grozili s smrtjo, sem razložil množici k akih štiristo ljudi.

Te ideološko precej levo usmerjene skupine nam poskušajo dati občutek, da so njihove debate zgodovinskega pomena. Vsakdo od poslušalcev mora ostati na svojem sedežu, prav kakor v šoli. Vsak govornik ima na voljo 30 minut, potem sledi deset minut za zavrnitev njegovih tez. Nato gre mlad trockistični pajacek med poslušalce in prodaja „Militants“, in vsakega zbudi za čas, ko so na vrsti vprašanja. In končno podajo glavni govorniki še trminutne zaključke.

Na koncu zmaga resnica.

Na vrsti sem. Na prenosnem gramofonu sem zaigral Dylana in Beatlese. „Nekaj se dogaja, toda ne veš, kaj je, ali ne, Mr Jones?“ in „I am a Walrus“.

„Poscane neumni,“ je zakričala neka ženska. „Niti besede ne pove.“

Prvič v zgodovini Socialističnega gibanja nekdo ni izgovoril niti ene besede v času, ki je namenjen političnim argumentom.

Zažgal sem svojo pozivnico za k vojakom. Soba je postala karneval. Naenkrat so vsi govorili. Glasba je sprostita pedsodke.

Potem se zažgal dolarski bankovec.

„Zakaj ne daš tega dolarja ljudem, ki so revni in ga potrebujejo?“ je zakričal neki „socialist“.

Začudil sem se. „Socialisti“ gledajo na denar ravno tako kot kapitalisti. Kot na realno stvar.

„Kako lahko zažigaš denar, ko ga reveži po getih tako krvavo potrebujejo?“ je vprašal neki drug „socialist“.

Nasmehnil sem se in zažgal naslednji kos zelenega papirja. Po sobi so kratkolasi socialisti preklinjali in izžvižgavali zažiganje denarja.

„Za sirkus si!“ so tulili.

Yippjeji po celi sobi so zažigali bankovce.

Denar je droga. Amerika je kultura drog, narod norih narkomanov. Denar se lahko uporabi za zvijanje cigaret. Zvij si joint. Pokadi ga.

„Kaj delaš?“

To pomeni: „Kako dobivaš denar?“ Tvoje delo je tista stvar, ki proizvaja tvoji denar. Do loča, kdo si. Naša nagloblja zavest je popačena od zelenega fetiša!

Denar je vzrok delitve na delo in življenje. Ljudje ne delajo tistega, v čemer uživajo, ker hočejo smrdeči denar. Ljudje ne uživajo v svojem delu, ker delajo za dolarje.

Noben umetnik še ni ustvarjal zaradi denarja. Če te motivira denar, potem ni si umetnik.

Ljudje gledajo drug na drugega kot na denarne transakcije, ne kot na človešk a bitja. Medij je sporočilo. Denar uniči vsak človeški odnos, čim se ga dotakne.

FIDEL CASTRO PRAVI: „OPRAVILI SMO V PRECEJNJI MERI S PRIVILEGIJI IN Z NEENAKOSTMI, IN HOČEMO, DA VSE TO IZGINI! TODA RESNIČNI PROBLEM NI V PONOVI RAZDELITVI DOHODKOV ALI V IZENACENJU PLAČ. ODTRGATI SE MORAMO OD VLADE DENARJA, DENARJA SE MORAMO POPOLNOMA ZNEBITI. NISMO TU, ZATO DA STARI SISTEM UČINKOVITEJE UREDIMO.“

Ker je denar merilo za sistem, ljudje presoajo sebe in svoje delo s finančnega stališča. Ljudem je njihovo življenje dobljeno ali izgubljeno glede na njihovo zbirko dreka iz državne blagajne.

Osvoboditev pride, ko nehamo delati za denar, in delamo tisto, kar smo si že leli že kot otroci.

(Če bi Beatlesi poslušali svojo glasbo, bi požgali ves denar, kar ga imajo.)

Denarna ekonomija je nemoralna, saj popolnoma temelji na moči in manipulacijah, in s tem žali naravno zamenjavo med človeškimi bitji: zamenjavo, ki temelji na skupni potrebi. Plenjenje je naraven izraz denarnega sistema. Kapitalizem je kraja. Sistem; ki temelji na kraji, ne more nikoli obsoditi kraje. Vse bi moralo biti zastoj za vse ljudi, če je zastoj za nekatero.

(BONNIE PARKER IN CLYDE BARROW STA VODITELJA NOVE MLADINE.)

Ves denar predstavlja krajo. Krasti bogatim je sveto in religiozno dejanje. Vzeti, kar potrebuješ, je dejanje samo-ljubezni in samo-osvobajanja. Medtem ko pleni, je človek resničen do svojega jaza.

(KRAJA PO TRGOVINAH TE ŠPONA, NE KUPUJ. KRADI. ČE SE DELAŠ, KOT DA JE TVOJE, NE BO NIHČE ZAHTEVAL, DA PLAČAŠ.)

Šole in cerkve so nemočne, kadar gre za denar. Šole nimajo duše, ker se zave dajo, kje dobivajo svoj denar. Cerkev ljubijo profit. V cerkvi se izkoriščevalec lahko počuti kot doma in se lahko zamišlja v nebesih.

(ŽICATI, ČLOVEK ČLOVEKA, PO CESTAH V TEJ DRŽAVI JE PLEMENITO, OSVOBAJAJOČE DEJANJE, KAJ DRUGEGA JE PREDSEDNIK UNIVERZE KOT EN ZAJEBAN ŽICAR?)

DENAR JE NASILJE. Denar sicer ni tako dramatičen ubijalec kot napalm, toda Amerika ubija precej več ljudi s svojimi dolarji kot s svojimi bombami. Na mesto statistike o eksportu-importu med Združenimi državami in Latinsko Ameriko beri: „Smrti otrok, človeška bitja izkoriščana in žrtvovana, zanikanje ponosa.“

(DENAR JE SREDSTVO, S KATERIM UPAJO BELCI ŠE NAPREJ KON TROLIRATI ČRNCE. POVOHAJ DENAR IN ZAVOHAŠ ŽELJO PO KONTROLI.)

Denar je vez med starši in otroki, ki drži družino skupaj, toda v resnici jo uničuje. Denar povzroča ponos, krivdo, dolgove, dolžnosti, odgovornosti.

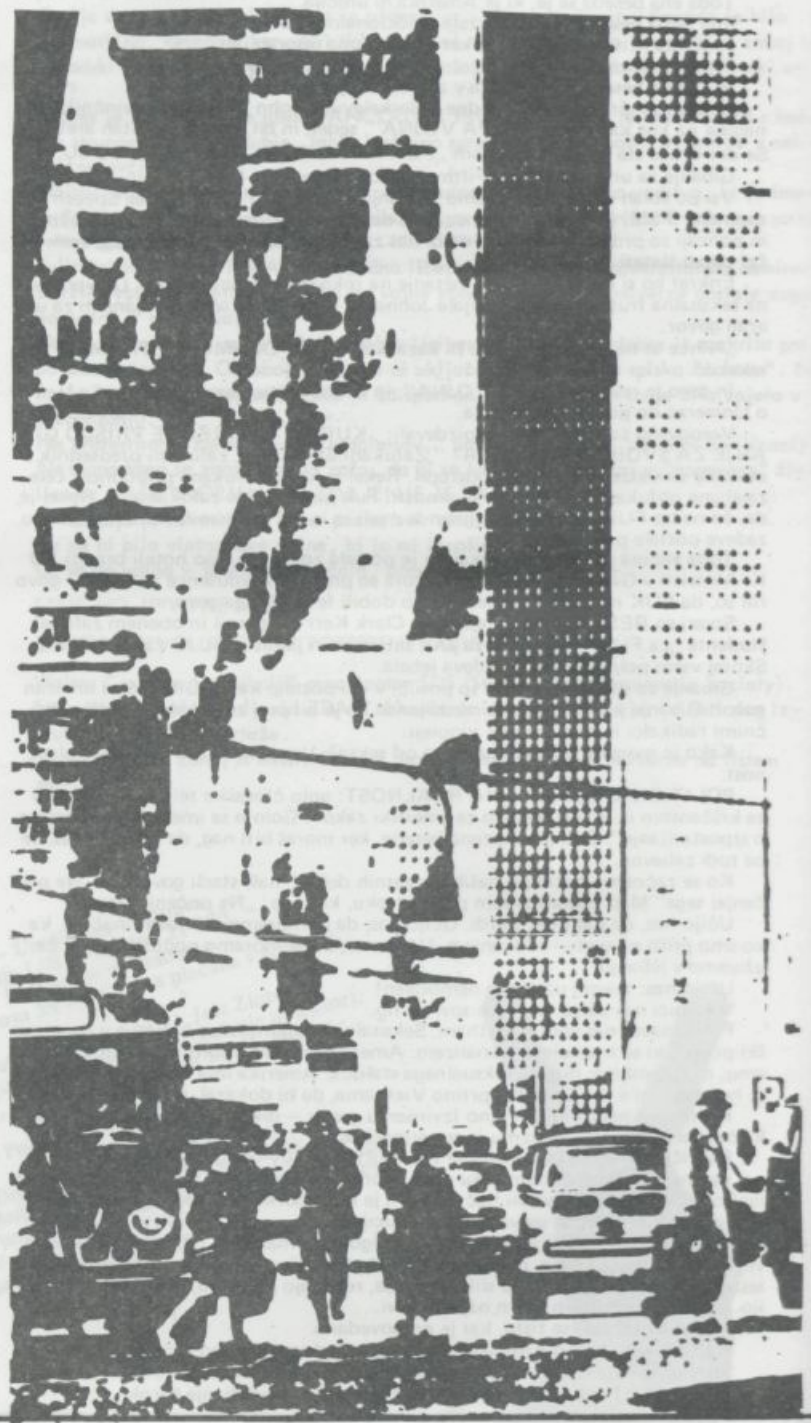
(OTROCI BI MORALI STARŠEM DENAR KRASTI, KAJTI TO JE PRAVA OSVOBODITEV OD ETIKE DENARJA: RESNIČNA DRUŽINA.)

Denar pomeni: Delaj danes, da boš lahko „jutri“ užival. Ta „jutri“ pa nikoli ne pride. Denar povzroča nepotrebno disciplino, dolgčas, trpljenje, bolečine.

Amerika se bo rodila svobodna, šele ko bo dolarski bankovec brez vrednosti. Družba, kjer je hrana privilegij, ne pa pravica, nima pravice obstajati.

(pojej svoj denar in umri)

Zažiganje denarja (IN KREDITNIH KART IN BANK IN LASTNINE) je dejanje ljubezni, dejanje v imenu humanosti.

JERRY RUBIN:

DO IT

23: STRINJAM SE Z VAŠO TAKTIKO NE VEM PA, KAR SE VAŠIH CILJEV TIČE.

Daj nam centimeter — vzeli bomo kilometer. Ugodi našim zahtevam, in takoj imamo dvanajst novih. Čim več našim zahtevam ugodite, tem več jih imamo.

Na demonstraciji nikoli ne vem, kaj so „zahteve“. O njih vedno odločajo ljudje, ki radi hodijo na sestanke, kjer ure in ure debatirajo o tem, kaj naj bi zahtevali.

Vse kar hočemo od sestankov, so zahteve, ki jim vlada nikoli ne more ugoditi. Kakšen poraz, če ugodijo našim zahtevam!

Demonstranti nismo nikoli „razumni“. Zahteve vedno postavljamo na tako zoprno način, da nas struktura moči ne more nikoli zadovoljiti, in tako tudi ostaja struktura moči. Mi pa potem, upravičeno besni, kričimo, ker naših zahtev ne upoštevajo.

Ugodi našim zahtevam, in izgubili smo. Zanikaj naše zahteve, in z borbo dosežemo ljubeze in bratstvo skupnosti.

Ljudje, ki pravijo: „Strinjam se z vašimi cilji, ne vem pa, kar se tiče vaše taktike.“ smrdijo po pokvarjenem dreku. Cilji so irelevantni. Kritična zadeva je taktika, so akcije.

Če bi morali vnaprej odločiti o svojih prihodnjih ciljih, bi se naslednjih 1000 let samo kregali o prihodnji družbi. Brigajmo se za most, ko pridemo do njega. SEDAJ JE NAŠ CILJ RAZSTRELITI MOST TIK ZA NAMI.

daj. DAJ. D A J. Gibanje doseže enotnost ob svoji taktiki. S kolektivno akcijo postanemo skupnost.

Ljudje nas redno sprašujejo: „Kakšen program imate?“ Dam jim seznam šporetih rezultatov. Ali pa jim naročim, naj pregledajo telefonski imenik. „Naš program je tam.“ FUK PA PROGRAM! Cilj revolucije je odpraviti programe in sprejeti gledalce v igralce. Je naredi—si—sam revolucija, in problem prihodnosti bomo reševali sproti.

Castro pravi: „Cilj kubanske revolucije je spreobrniti VSAKEGA posameznika v zakonodajalca.“

PREDSTAVNIŠKA demokracija je sovražnik. Cilj je vsak—človek—svoja—revolucija.

Hodi čez rdeče luči. Ne hodi, kadar so luči zelene.

Poskušaj razdajati dinarje ljudem po cestah. „Potrebujete kaj denarja zastoj?“ Opazuj, kako prestrašeni so ljudje, ko naj bi vzeli ZASTONJ, celo denar.

Ce greš po cesti in si zaželiš koga poljubiti, to stori. POLJUBI!

Pojdi v banko, v kakšno poslovavnico ali v urad in zahtevaj uporabo stranišča. Povedali ti bodo, da tu ni JAVNIH sanitarij. Stoj na eni nogi in glasno piskaj: „Scat, scat moram!“

Povej jim, da se jim boš usral na tla: če ti ne bodo dovolili na skret. POSERJI SE NA TLA!

NANCY, PETRA ZAJCA IN MENE SO VRGLI IZ NEWPORT FOLK FESTIVALA. ČEŠ DA SMO DALI NEKI NUNI PORNOGRAFSKO LITERATURO: NA LEPAKU JE PISALO: „POFUKAJ PRVO NUNO, KI JO ZAGLEDAŠ.“

Poklič telefonsko in jo prosiš za randi; vprašaj jo, katero barvo ima najrajši, govori z njo kot s človeškim bitjem, ne s telefonsko.

Po avionihih življenjih „in ternacionalno“ in prenašaj skatlo za kitaro in španski sfogar. Sen vsake stewardese je, da bi nekdo ugrabil letalo.

Ko pelješ skozi zapore z avtomati, kjer plačaš uporabo avtoceste, plačaj še za nekaj avtomobilov za tabo.

Ali še boljše: miniraj te zapore, ker zaračunavajo ljudem prehod čez svobodno ozemlje.

Miniraj restavracije Howarda Johnsona na cestnih izogibaščih — tega univerzalnega zatiralca vsakogar.

KADAR DVOMIŠ, ZAŽGI. Ogenj je revolucionarjev bog. Ogenj je takojšen teater. Nobena beseda se ne more meriti z ognjem.

Politiki zapazijo revščino šele, kadar gorijo geti.

Pizig prve pozivnice za k vojakom je povzročil trepet zemlje pod Pentagonom.

Zažgi zastavo. Zažgi cerkve.

Zažgi, žgi, požgi.

Zadeva kot slaba taktika sploh ne obstaja. Ničesar si ne zapisuj. John Birch Society nazorno kaže, kako učinkovito je lahko že samo pisanje črk. Poznam žensko v lowi, ki nosi črn trak okoli roke, kamorkoli gre, celo pod tušem.

odtужи se. ODTUJI SE. ODTUJI SE.

Čim več ljudi odtujiš, tem več jih dosežeš. Če ljudi ne odtujiš, jih tudi ne dosežeš.

Kadar načrtuješ demonstracije, vedno upoštevaj tudi vlogo za kifaljce. Več ljudi se sploh ne razburi, dokler ne nastopijo kifaljci. Nič ne radikalizira tako kot kifaljec. Kifaljeci so odlično oblečeni za vlogo „ta slabega“.

Osnovni problem danes v Ameriki so oblačila. Bratje Marx so naši voditelji, k o brzijo po restavracijah in režejo ljudem kravate. Obleke in kravate bodo v komunistični družbi protizakonite; obleka — in — kravata je manifestacija razrednega snobizma.

Amerika zapira svoje ljudi v ječe, in s tem natančno opredeljuje njihovo vlogo. Kako veš, kakšna je vloga človeka? Po njegovih oblačilih. Vse kar rabiš za službo v Ameriki, so oblačila.

Hočeš biti advokat? Dobi si modro obleko, nekaj formularjev, aktovko in klienta. Naslednji teden pojdi na sodišče in se predstavi kot advokat. Začni z vlogami: pozivi, prošnjami za razveljavitev procesa, s prošnjami, rotenjem in z vsem, kar si moreš zamisliti. Nič te ne bo nikoli vprašal za pravniško diplomato.

Sodnik si obleče svojo haljo in v trenutku postane Velika Pizda. Sleči ga, in bo tak, kakor vsak pizdun na cesti.

Hočeš biti nuna? Nadeni si nunska oblačila.

POSTANI SLEPAR. Yippieji poskušamo osvoboditi ljudi s tem, da pripravimo

vsakogar do tega, da zamenja oblačila. Kot prehodno fazo od komunizma zahtevamo yippieji za zdaj, da mora vsak menjavati oblačila in službi vsakeh nekaj mesecev. Vsak naj bi zamenjaval vloge z drugimi, tako da dobimo skupne izkušnje.

YIPPIE!

Komunistična družba bo vpeljala Univerzalnega človeka. Ekonomija bo igra glasbenih stolov. Vsak bo vozil taksi, prodajal čevlje, gojil hrano na kmetiji, delal pri časopisu. Ekspert—specialist bo muzejski artikel.

Družba bo naredila poln krog — od nespecializacije prek industrializacije in specializacije nazaj k avtomatizaciji in nespecializaciji.

Naredi, da vsak dogodek dobi zgodovinsko in mitološko pomembnost. Naredi iz sebe simbol.

Revolucija je borba med simboli. Kurc, kaj pa sploh je Vietnam? Združenim državam se jebe za tisti mali košček posestva. Vietnam je simbol. Vietkongovci so v San Diegu.

Če bodo Vietkongovci zmagali, bo to navdihnilo svobodnjake po vsem svetu. Združene države so papirnati tiger! Če bodo Združene države uspele ustaviti Vietkongovce, bo to navdihnilo prasce po vsem svetu.

Kifeljci vstopijo v zasedeno univerzitetno poslopje, da bi aretirali študente:

„Aretirani ste zaradi grobega motenja posesti.“

„Mi sploh ne motimo posesti; poskušamo vreči vlado.“

„Briga me, kaj delate. Aretirani ste zaradi grobega motenja posesti.“

Težko si je predstavljati sebe kot Che Guevaro, kot ti družba pravi, da grobo motiš posest.“

Amerika poskuša našim akcijam odvzeti simbolični pomen. Oglej si obtožbe v dosjeh političnih aktivistov. Videti je kot dosje kakšnega seksualnega maniak a — kršitev javnega reda in miru, postopaštvo, nespoodobno obnašanje, grobo motenje posesti, kaljenje miru.

V Chicagu so me aretirali na podlagi seksualne obtožbe — zaradi „nagovarjanja množic k agresivnim akcijam“.

Ameriška mladina išče razlog za umiranje. Razlog za smrt je razlog za življenje. Amerika nam ne daje razloga, za katerega bi umrli — ali živeli.

Danes so edini ljudje na svetu, ki dajejo našim življenjem pomen, revolucionari, ki se borijo za svojo svobodo.

Če Richard Nixon res tako zelo sovraži Vietkongovce, zakaj, namesto da pošilja tja umirat sinove drugih staršev, sam ne gre prostovoljno v prve bojne vrste?

Jack Kennedy je l. 1961 poslal kubanske begunce in ameriške vojake, da bi osvobodili Kuba. Fidel je skočil v tank in šel naravnost v bitko. Če bi kdorkoli umrl pri obrambi Kube, je bil Fidel med njimi.

Che ni podpisoval birokratskih formularjev s katerimi bi pošiljal druge v borbo v Bolivijo v arcondition pisarni; sam je šel naravnost v Bolivijo, in v borbi izpustil svoje lastno življenje.

Che je za ameriško mladino večji heroj, kakor sta Jack ali Bobby Kennedy. Kennedyji živijo naprej v spominskih knjižnicah, toda njihovi miti so umrli s smrtnjo njihovih teles. Che živi še naprej — v vsakem od nas. Če hočeš biti Kennedy, moraš biti rojen kot Kennedy. Che pa lahko postane vsakdo. Revolucionarji so nesmrtni — ker živijo drug v drugem naprej.

Celo Hollywood je užaljal zadevo.

Hollywood je izklozjal usran film z naslovom „Che“. Si moreš predstavljati, kako delo Hollywood film z naslovom „Dick“ — življenje Richarda Nixona? Kaj bi se zgodilo v filmu? Nixon bi dirigiral vladi kot Lawrence Welk svoji šampanjski glasbi.

Poznaš katerega otroka na svetu, ki hoče biti, ko bo velik, tak kot Richard M. Nixon?

Mi, yippieji, smo važiči, ker vemo, da nas bo ZGODOVINA ODVEZALA GREHOV!

Zgodovinske knjige bodo imele nas odpadnike (ne poštrkance) za heroje 1970—tih let.

TO VEMO, KER BOMO ZGODOVINSKE KNJIGE PISALI MI.

24: REVOLUCIJA JE GLEDALIŠČE NA CESTAH

TI SI ODER.
TI SI IGRALEC.
VSE JE RESNIČNO.
GLEDALCEV SPLOH NI.

Cilj je zašponati vsakogar, ki je lahko zašponan, in izključiti vse ostale. Gledališče je brez pravil, oblik, struktur, klisejev, tradicij — je čista, naravna energija, impulz, anarhija.

Naloga revolucije je razbiti kulise, zanetiti ognje po kinodvoranah in potem kričati: „Ogenj!“

Današnji gledališki geniji ustvarjajo dramo Vietnamu v zasedenih poslopjih šole po vsej Ameriki.

Living Theater, avantgardna gverilska gledališka skupina, je prispela v Berkeley, med tem ko so se ljudje topli z Nacionalno gardo po cestah. Kot pacifisti so bili proti tej akciji na cesti.

Living Theater je odpravil oder in se pridružil gledalcem. Revolucionarno gledališče.

„Ne dovolijo mi kaditi marihuane,“ je zastokal neki član Living Theatrea. Ponudili so mu pet jointov.

Drug je zakričal: „Ne smem si sleči obleke!“ Ljudje okoli njega so se slekli do gola.

Na koncu predstave je vsako odšel, da bi prenesel revolucijo na ceste. Igralska ekipa se je ustavila na vhodnih vratih.

Revolucija v auditoriju je kontradikcija. Razpizdi nas, ko se naša revolucionarna energija izgublja v igri, ki je določena z zidovi in izhodi, z določenim časom z ačetka in konca, s cenami za vstopnice.

Edina vloga gledališča je odpeljati ljudi ven iz auditorija, na ceste. Vloga revolucionarne gledališke skupine je delati revolucijo.

Uredniki študentskih časopisov so imeli proti koncu leta 1967 v Washington D.C. neko superkonferenco. Povabili so en yippie—primerki. Toda zadeva kot yippie—primerki sploh ne obstaja. Kamor gre en yippie, gremo vsi yippijeji. Prosi za enega, in dobiš jih tisoč.

Tako smo šli v Washington, da bi se dobili z uredniki študentskih časopisov. Takoj ko smo prišli, smo popizdili. Uredniki so bili vsi enaki. Kopirni papir, kopije drug drugega. Je mogoče kje kakšna tovarna, ki izdeluje urednike študentskih časopisov? Pogovarjali so se, kakor da bi govorili med seboj po telefonu.

Bili so tam, v frajerskem Sheraton—Park hotelu v Washington D.C., in imeli, oseba za osebo, „medkrajevne telefonske“ diskusije in osebnosti.

Njihovi univerzitetni campusi so celo leto goreli, oni pa so se sedaj obotavljali, ali naj kompromitirajo svojo novinarsko „poštenost“ z objavami člankov o vietnamski vojni.

Čutil sem, da se izključiš že s tem, da si med vsem tem sranjem tiho. To je im pliciralo, da je diskusija „pametna“ zadeva. Ali je vietnamska vojna zgolj predmet za nesoglasanje med pametnimi ljudmi? Ali ti uredniki mislijo, da so težave med južnjaškimi rasističnimi policijskimi pendreki in med glavo črnca samo razlika v mnenju med dvema pametnima človekoma?

Paul Krassner, ravno na LSD tripu, je postal tako histeričen zaradi njihove ravnanosti, da je začel vresčati. „Ljudje v Vietnamu umirajo, vi pa tako govorite,“ je še in še stokal.

Nekdo v moji bližini jebral New York Post in zagledal sem naslov: RDEČI RAZBILI HUE JEČO IN OSVOBODILI 2000 LJUDI. DELIRIČNI SRHI Dva tisoč človeških bitij, ki je bilo še pred nekaj urami v ječi, je sedaj prostih! McCarthy je trdil, da je proti vojni. Zaradi kakega drugega razloga le je lahko proti vojni, kot zato, da bi videl Vietkongovce svobodne?

Fantki uredniki niso razumeli, kako zarotniški smo yippijeji. Infiltrirali smo njihov komite za načrtovanje, da bi omogočili zlagano popoldansko debato po od naslovom „Ali naj Združene urednikov študentskih časopisov zavzame stališče do vojne“. Tisto jutro smo vsi vzeli LSD in se pripravili za borbo.

Poslušaj: nekaj urednikom podobnih oseb na debati, v oblekah, s kratkimi lasmi in kravatami, je bilo članov Washington Street gledališča. Samo 15 od 500 „urednikov“ je bilo zavestno igralcev, toda nisem mogel vedeti, kdo je kdo. Nisem mogel verjeti, da je sploh kdo pravi urednik. Vsi so delali, kot da bi bili igralci. Vsi so igrali „urednike“. Kdo je bil pravi; kdo je bil nepravil?

To je bila najbolj bedasta diskusija, ki sem jo kdajkoli slišal. Ali bi se uprli st oje? Sede? Na stranišču? Smo za pogajanja? Za vojno? Proti vojni? Ali je Associated Press zavzela kakšno stališče do vojne? Kdo je Associated Press?

NEKDO JE PREDLAGAL, NAJ BI ODLOŽILI VSE SKLEPE IN NAJ NE B I ZAVZLEI NOBENEGA STALIŠČA PREDLOG JE BIL SPREJET. NAENK R AT SO VSE LUČI UGASNILE IN PO ZIDOVH SO SE ZABLISKALI PRIZOR I IZ DRUGE SVETOVNE VOJNE, BORBE, POŽIGANJE VIETNAMSKIH V ASI, JOK VIETNAMSKIH ŽEN IN OD NAPALMA POŽIGANI OTROK, PRI ZOR ZA PRIZOROM. PO SOBI SO ODMEVALI HISTERIČNI KRIKI. „NEHA JTE! NEHAJTE! NEHAJTE!“

NEK GLAS JE ZABOBNEL PO ZVOČNIKU: „POZORI GOVORI INŠPEK TOV HAGGERTY Z WASHINGTONSKE MILICE. TE FILME SO ILEGALNO PRETIHOTAPILI V DRŽAVI IZ SEVERNEGA VIETNAMA MI SMO JIH ZA PLENILI IN ARETIRALI TISTE, KI SO ODGOVORNI. SEDAJ PA IZPRAZNI TE SOBOI VSAKOGAR, KI BO ČEZ DVE MINUTI ŠE TU, BOMO ARETIRA LI.“

UREDNIKI SO PADALI DRUG ČEZ DRUGEGA, KO SO HOTELI K VRA TOM. LJUDJE SO TEPTALI DRUG PO DRUGEM. NOSOVI SO KRVAVELI. OBLEKE SO SE TRGALE NA KOSCE. VERJELI SO, DA JIH BODO ARETIR ALI, KER SO GLEDALI TAK ZAFUKAN FILM. VERJELI SO, DA ŽIVIJO V NACISTIČNI DEŽELI. IN, TO SO SPREJELI.

Neki krepk, na krtačko ostrizen tip, v obleki—s—kravato, z značko, da je ur ednik iz Brigham Young University, je splezal na stol in zakričal: „Ravnokar se m se vrnil iz Vietnamu. Moji bratje so mi umirali na rokah. Idioti v Beli hiši nas bodo vse pobili. Mi smo uredniki študentskih časopisov. Mi imamo moč. Biti m oramo hrabri!“

Je te tip pravi? Ali je del Washingtonske gledališčne skupine? Nisem vedel. J e bilo to sploh važno? Vse je bilo RESNIČNO in NERESNIČNO.

Uredniki so bili pretreseni. Zavladal je kaos in anarhija. Dolgolasi študentski urednik, ki je bil vmešan v zaroto z yippieji, se je začudil ob poštastnosti, ki jo je sam ustvaril. „Sam se boste morali odločiti, če je policija realna ali ne.“

„Za norce nas imajo,“ je izblebetal urednik iz Duke univerze. Ljudje so se zl omilili in začeli jokati. Začeli so govoriti drug z drugim brez tiste telefonske posr ednosti. Prišlo je do emocionalnega prodora.

Teater jih je naučil nekaj o sebi.

Obrnite se proti sebi, zajebranci.

Bilo je rečeno, da bo kasneje popoldan prišel na tiskovno konferenco senato r McCarthy. Študentski uredniki so nameravali uprizoriti resnično „pravo tiskov no konferenco“. Rotili so nas, naj ne delamo zgage.

„Drek,“ sem si misli. Business z zabavo je business z zabavo. Tiskovna konfer enca je zastoj gledališča za vsakogar, ki zna zadevo najboljše izrabit.

Namen tiskovne konference je delati novice. Novice so zastonj. Zakaj predpo stavljati, da je edini, ki lahko dela novice samo kandidat, ki odgovarja na zastavlje na vprašanja?

McCarthy, ves odlični, rezerviran in siv, je končal svoj 15 minutni govor in s e ravnokar odhrkaval, da bi odgovarjal na vprašanja, ko sem skočil na oder, ga o bjal čez ramena in veselo zaklical: „Gene, ljudje so svobodni! Danes so ljudje v Vietnamu svobodni! Ali nisi srečen?“

Televizijske kamere so snemale naprej. Hotel sem poljubiti McCarthyja, toda bil je preveč hladen, preveč neodziven. Počutil sem se kot nezadovoljeni ljubi mec, moje emocije so ostale nepovrnjene. Gene rže je poskušal ignorirati, in nad aljeval tiskovno konferenco, kot da me sploh ne bi bilo tam.

Čez nekaj sekund je še pet yippiejev na vseh štirih, kot majčkene psički, yip piralo in grizljalo po njegovih petah.

Uredniki so popizdili. Prosjali so nas, naj nehajo. Gene je bil obkrožen z r evolucionarnimi Brati Marx. Spakovali smo se mu. Vpili smo mu živijo. Žvižgali smo mu. Toda on je nadaljeval, poskušal je ublažiti to krizo, ravno tako kot viet namsko, z boječim liberalnim sranjem.

Indijski buben v ozadju. Dum—dum—da—dum. Deset ljudi je proti nam usod nostno nosilo krsto, počasi, kakor na pogrebnem sprevodu. Blizje in blizje so pri hajali, tem bolj živčeni je postal Gene.

„Ne bodi v skrbeh, Gene,“ sem rekel. Toda še vedno se je delal, kot da me ni tam.

Nosači krste so se približali McCarthyju. Krsta je imela napis: Volilna politik a. Prebrnili so krsto in na stotine značk z McCarthyjem je zletelo ven, skupaj z z mečkano ameriško zastavo. McCarthy se je obrnil stran in odšel s tiskovne konf erence.

Študentski uredniki so bili besni, zelo besni. Začeli so se premikati proti men i, željni krvi. Goreli so od močnejših emocij, kakor so jih imeli zaradi Vietnamu. Njihov profesionalni ugled je bil oskrujen. Popizdili so.

„Zakaj pa tako pizdite?“ sem vprašal. „McCarthy nam je plačal 20 dolarjev za to. Njegova kampanja je postajala dolgočasna. To je storil, da bi postal novica dneva.“

Na zid so pripenjali podpisane odpovedi osramočenih urednikov. Neki uredn ik je poskušal sklofati nekega yippieja.

Kot ex—novinar sem se počutil moralno samozavestnega. „Dali smo vam zgo dbo, vi ste pa jezni! Poskušate biti taki novinari, kakršni so bili vaši očkoti? Fu k pa tiskovne konference!“

„Pojdite domov in glejte televizijo!“ sem zakričal. „TV vam vsem odvzema p ose!“

Postirkanci pričakujejo od radikalcev korakanje v krogih, prenašanje transpa rentov in kričanje gesel. Radikalci morajo odvresti transparente in začeti uporab ljati svojo zvitost.

Glejte: Bobby Kennedy je šel v San Francisco, da bi na obedu za 500 dolar jev govoril za Velike Demokrate.

500 DOLARJEV ZA OBRK!!!

Nekateri ljudje morajo biti grozno lačni!

Kar delajo demokrati, je to, da stradajo cele tedne, in tako lahko pridejo tja izlakoteni kot levi, da potem požrejo fantastične količine hrane, da znova in zn o va polnijo svoje krožnike, in navsezadnje končajo s krepkim spetvom riganja: „H ej, to je bil pa res prekleto dober petstodolarski obed, Bobby.“

Nam se je zdela gnila finta, ta cena 500 dolarjev za večerjo. Nekaj nas v celem letu ne vidi 500 dolarjev. Tako smo šli na Kennedyjevo večerjo uro pred začetk om in zunaj postavili mizo s kTuhom, safaladami in gorčico; naredili smo ogrom no sendvičev s safaladami da bi jih zastoni delili okinčanim ženskam in moškim v frakih, ki bodo prišli na veliko večerjo senatorja Kennedyja.

Ko so postirkanci prihajali smo jim mi, čudaki, kričali: „Vzemi sendvič s sa falado — zastoni! Zakaj bi plačal 500 dolarjev za safalado tam znotraj, ko jo lah ko tule dobiš zastoni?“

„VI GRAUŽE, SVINJE, UMAZANCI!“ so nam kričali nazaj.

Misim sem, da samo republikanci tako govorijo.

Bili smo pripravljene celo na Jack Newfield—tipe, liberalni odpadki, ki imajo pri-pri-prijateljski pristop do revolucionarjev.

„V resnici samo za Castra,“ so razlagali, „toda delamo za Kennedyja, da bi r evolucionarjem olajšali zadevo. Smo pa poleg vsega dobili karte zastoni.“

Prisilili smo bleferske liberalce, da so dokazali svoje prijateljstvo do nas, s te m, da so morali pojesti po en safaladni sendvič. Ti safaladni sendviči so zagaran tirano pokvarili apetit. Potem niso mogli uživati na Bobbyjevi 500 dolarski več erji.

SI TO, KAR JEŠI!

UKAZ S SVOJIM PODPISOM, DA BO USTRELJEN IN UBIT VSAK POŽIGAL EC ALI VSAK Z MOLOTOVIM COCKTAILOM V ROKI V CHICAGU, KER S O TO POTENCIALNI MORILCI, IN NAJ IZDA POLICIJSKI UKAZ, NAJ STRE LJAJO, DA BI ONEMOGOČILI ALI POHABILI VSAKOGAR, KI ROPA PO TR GOVINAH V NAŠEM MESTU."

Streljaj, da boš ubil!
Onemogoči!
Pohabi!

DICK DALEY JE ZA ZAJTRK MESO ČRNCA
DICK DALEY XXXXXXXX MAJHNE DEKLICE IN XXXXXXXX MAJHNE DEČKE.

Yippieji smo visoko leteli.

Mularija je drug drugega spraševala: „Greš v Chicago? “

Načrte smo razžirili z največjo možno zaroto — od ust do ust.

Bo Dylan prišel? Seveda!

Pa Beatlesi? Seveda!

Rolling Stonesi? Yippie!

Bodo Vietkongovci poslali delegacijo? Seveda!

Pride papež? Zakaj ne!

Dr. Spock in njegova predmestja? Blazno!

Pride Martin Luther King s pohodom? Seveda!

Che? Tako naprej!

Eldridge? Yippie!

Jezus Kristus? Seveda!

Absolutno!

Ničesar nismo zanikali. Vsako govorico smo še obogatili in jo predali naprej d eset novim ljudem. Pošta iz vse dežele je preplavljala yippie pisarno. Kakšno poš a st smo spustili z verigl Ustvarjali smo večji mit za Chicago kakor Demokrati sami.

Vedeli smo, da je naš mit vzgal, ker so nas vsi napadali. SDS je naročala ljude m v članku z naslovom „Ne vzemite pušk v mesto“, naj se držijo stran od dogaja nja.

Vsak teden smo zbrali časopise gibanja in videli, kako nas je tisk raztrgal: „Yi ppieji — tarča vseh sredstev javnega obveščanja.“

Ralph Gleason, konservativni kapitalistični glasbeni kritik, je pisal: „Če bo v tem avgustu kakšen čikaški kifelj ubil v tej zgagi kakšnega mulca, potem bo za t o smrt Jerry Rubin ravno tako odgovoren, kot je LBJ odgovoren za smrt ameriš k ega vojaka v Vietnamu.“

Nekega jutra je Nancy sanjala, da jo je po telefonu poklical Walter Cronkite.

„Daley nas bo zajebal,“ je zakričal Walter.

„Pomiri se Walter,“ je rekla Nancy.

Cronkite je začel s svojo čudno zgodbo: „Daley je šel ravnokar skrivaj v Krem elj, da bi se dobil z nekaterimi svojimi prijateljčki. Ima idejo, naj Rusija zasede Č eškoslovaško na večer Konvencije, da bi Daley čutil popolno svobodo, ko bi izte pali drek iz nas. Potem bi se oba, Rusija in Daley zmazala.

Nancy je po telefonu zavreščala v Walterjevo uho:

„dobrodošli v Czechagu!“

Yippie!

Czechago je bil tako velik, da se je hotel vsakdo vključiti. McCarthy.

Kennedy.

H H H.

H H H.

Celo sam stari LBJ.

LBJ je sklical tiskovno konferenco. Potegnil je ven bel robec in za trenutek s mo vsi mislili, da bo delal zgodovino s tem, da si bo obrisal nos na vseh TV kanal ih po vsej deželi. Namesto tega je začel mahati s svojim robcem in momljati neka j o tem, da je politika „umazana“.

LBJ SE JE VDAJAL YIPPIEJEM! LBJ je zapušal politiko.

„O, fuk,“ smo zamrmrali. „LBJ, ljubica, ne izključuj se.“ Slišalo se je tako, k akor da je LBJ hotel tudi razglasiti, da se nikoli več ne bo postrigel.

Začeli smo se cmerat.

LBJ je bil zvit star yippie.

Ljudje so nehali kričati „Yippie!“ Yippie pisarna je bila zapuščena. Yippie zn ačke so odvrgli. Nič se ni brigal, da bi branil naše dokumente. Nikomur se ni z delo vredno ukrasti naše dokumente. Telefon je nehali zvoniti. Poštar je nehali pri hajati.

H H H je rani dodal popra s tem, da je naredil satiro iz Yippiejevske „Politike Ekstaze“, ko je proglasil svojo „Politiko Veselja“.

Kennedy je vzel „I“ iz „yippie!“. Kot LBJ je delal zaroto, da bi uničil revolu cijo mladine, toda tako da je kradel NAŠO retoriko in NAŠE simbole.

Celo nekaj yippiejev je imelo skrito fantazijo o tem, da Bobby Kennedy kadi travo v Beli hiši.

„Kaj, če se Bobby prikaže na našem Festivalu življenja in si zaželi plesat? “ s e je spraševalo nekaj yippiejev. Z LBJ kot hipijem in s Kennedyjem kot kandidat om je interes za Czechago PONIKNIL. Niže. Niže. Bobby je povmil življenje De mokratski-smrti Konvenciji.

Mislili smo celo na to, da bi v javni manifestaciji „Smrt Yippiejev“ dramatičn o pomotali yippie značke v Atlantski ocean.

Nancy, Stew in jaz smo gledali Kennedyja, kako je premagal McCarthyja v kal ifornijskih uvodnih volitvah, in šli potem spat. Sanjal sem, ko je zazvonil telefon. „Jerry, Jerry, odpri televizijo!“ je rekel histerični glas Toma Haydena na drugem koncu.

„Kennedyja so ustrelili.“

Vrgel sem samo pogled na ubijačev obraz na zaslonu. Šok prepoznanja me je pretresel po vsem telesu.

Se spominjaš tistega tihega, majhnega tipa, ki je sedel v kotu na sestanku yip piejev, ko smo prvič načrtovali Czechago festival?

Tipa, ki cel večer ni znil niti besede. Ki je izginit, Ki ga nikoli več ni bilo vid eti?

Sirhan, kaj, za boga, si naredil?

Sirhan Sirhan je yippie.

29: BITKA ZA CZECHAGO

Prvi pogled vsakega Amerikanca ob zori Demokratske Nacionalne konvencije 1968:

Dvesto freekov, ki dirka po parku. Smešni na pogled, dolgolasi, divji yippie-fa ntiki in punčke, ki vadijo japonski kačji ples in počestno pretepaštvo s koli, ki se učijo samoobrambe, tako da brčnejo kifeljca v jajca z dobro usmerjenim karate-u darcem, in zakričijo:

„WASHO!“

Czechago policija je stalno nameščena pred vsakim glavnim rezervoarjem za v odo, da bi preprečila yippiejem vsuti LSD v mestni vodovodi. Demokratska Konv encija poteka za bodečo žico.

In mi se šele ogrevamo.

V nedeljo smo malo pogledali po Lincolnovem Parku in prešteli nosove — mo goče 2 do 3000 freekov — in mi, organizatorji, smo se žalostno spogledali. Neko č smo sanjali, da bo prišlo 500.000 ljudi v Czechago. Pričakovali smo jih 50.000. Toda Daley se je napihoval in pihal in uspelo mu je prestrašiti ljudi.

Daley ne bi uspel brez pomoči gibanja samega. Celotno gibanje v Kaliforniji j e zaničevalo Czechago. SDS in Gibanje za mir srednjega sloja sta govorila: „Osta ni doma.“ Edina rock grupa, ki je prišla, so bili MC5; edini folk pevec je bil Phil Ochs.

Vsi so se bali, da gre za past: demokrati naj bi nalašč izbrali Czechago, da bi nas tja zvalili, nas pobili, nas zaprli v koncentracijska taborišča in se potem usme rili v popoln fašizem.

Tako smo se razgledali po Lincolnovem Parku po naših nekaj junakih in zavz dihnil. „To je torej to.“

JERRY RUBIN:

DO IT

12. nadaljevanje

Toda čeprav nas je bilo malo, smo imeli trdo kožo: po strašni kampanji v ko operaciji gibanje Daley, kdo drug kot hudobni, neustrašni, obupani, zmešani piz dun bi si upal v Czechago?

in BILI SMO prekleto hudobni. Bili smo umazani, smrdeči, mastni, pokvarjen i, glasni, zmešani od drog, v pekel usmerjeni ledrači. Bili smo javna razstava umaz anosti in razcapanosti, odmečki načel srednjega sloja iz mesa in krvi.

Scali in srali in fukali smo v javnosti; hodili smo čez cesto ob rdeči luči; stekle nice coca cole smo odpirali z zobmi. Konstantno smo se drogirali z vsemi pod son cem znanimi drogami.

Bili smo izobčene sile Amerike in smo se ostudno razstavljali na svetovnem od ru.

Dejstvo! USODA ČLOVEŠTVA V PRIHODNJE JE BILA V NAŠIH ROKAH! YIPPIE!

Celih šest mesecev smo se poskušali dobiti z Daleyem, da bi se z njim pomeni li o spanju v njegovih zafukanih parkih. Hotel sem tudi povedati Dicku, da ga im am za velikega igralca in da bi moral dobiti Oskarja za svojo vlogo župana.

Toda Daley je kar naprej pošiljal svojega enostavno-mislečega kužka — pom o žnega župana Davida Staha.

In Stah, svojemu imenu ustrežno, je samo stal, in stal in vso zadevo zavlčeval. Brezvezna pogajanja med yippieji in Czechagom so se navsezadnje končala tak o, da je Allen Ginsberg Stahlu zapeł HARE KRISNO.

No, nam bodo končno dovolili spati po parkih, in uredili zadevo tako? Ali p a nas bodo pregnali na ceste, in ustvarili točno tiste nemire, ki so se jim tako žel eli izogniti?

NEKAJ DNI PRED SMRTNO KONVENCIJO; SMRT SE NEPRIČAKOVAN O POJAVI.

NA ULICAH OLD TOWNA (Hipi predel Chicaga) SO PODIVJANI PRASCI USTRELILI YIPPIEJA V SRCE.

SIOUX INDIJANEC.
DEAN JOHNSON.

UPRIZORILI SMO POGREBNI SPREVOD.
NEKI ČRN BRAT JE STAL NA VRVEČEM PLOČNIKU, TOČNO NA TIST EM MESTU, KJER JE PADEL DEAN.

„PAZITE, GOSPOD, TAM LEŽI MRTEV MOŠKI.“
„PAZITE, GOSPOD, STOPILI STE NANJ.“ POKAŽE NA STRNJENO KRI NA TLAKU, NATO NA DVE LUKNJI V ZIDU.

„OPROSTITE, GOSPOD, RAVNOKAR STE STOPILI NA MRTVEGA BRA TA.“

STALNO PRISOTNI PRASCI CZECHAGA VDREJO NA PRIZORIŠČE: M AHAJO S PENDREKI.

Sprva nekateri niso želeli imenovati kifeljce „prasci“. „Prasec“ je bila zadeva, Berkeley-San Francisco, ki so nam jo navdihnili črni panterji. Obenem je bila to žalitev Pegaza. Toda vrgli so samo en pogled na Češkaške velike belo-plave kose svinjine: „Pizda, te debele kurbe pa so res videti kot prasci!“

„In dve pištoli! Vsak ima dve pištoli! Eno za hitro streljanje in eno za počasno streljanje!“

Czechago je bil Divji Zahod.

V nedeljo ponoči je zapeljal policijski avto skozi Lincolnov Park. Na vseh kon cih se je začela rock glasba v stilu yippiejev: ritem kamnov, ki trgajo pločevino p olicijskih avtomobilov in razbijajo njihove šiše. Bitka za Czechago se je začela.

Pošasti iz Meglenih Pragozdov, groteskni, masivni stroji kot tanki, osvetljeni z močnimi lučmi, so se priplazile v park in izstreljevale solzilni plin, ki je silil na kozlanje.

Vodili so prasci z maskami, duhovi v pekl u — videti so bili kot grozljivi vesolj ci — in spremenili park v bazen, poln plina.

Yippieji smo zdržali pred Velikim Strojem do zadnje minute. Potem smo zdiv jali na ceste in veselo kričali: „Ceste pripadajo ljudem!“

Yippieji smo podtikali ogenj v kante za smeti, jih razmetavali po ulicah, spro žali alarme za požar, zmešali promet, s kamni razbijali šiše, ustvarjali kaos na sto in sto različnih načinov.

Policijski avtomobili so brenčali za nami. Vrgli smo se na tla, ležali mirno po d olgem brez vsakega glasu, dokler niso avtomobili odpeljali mimo.

Tiste policijske avtomobile, ki smo jih ujeli na samem, smo uničili s kamni.

Našel si skupino prijateljev, katerim si lahko zaupal, in to je postala tvoja revo lucionarna akcijska celica. Ceste so preskrbovale z orožjem. Drevesna veja je post ala kol. Kamni vsepovsod.

Meščani so odpirali vrata, da so nas skrili pred svinjami, ki so vihtele pendreke.

Beli otroci delavskega sloja so yippiejem pomagali postavljati barikade.

Črni šoferji avtobusov, ki so ravno štrajkali, so se pridružili yippiejem in na c estah obmetavali izdajalske bele šoferje avtobusov.

Novinarji so postopali naokoli, si zapisovali in fotografirali. Mislili so, da so na bojni črti ali čem podobnem.

Bum, Neki prasec je počil nekega točno po glavi.

Novinarska kri!

Bum! Drug fotograf se zloži, bela srajca vpije rdečo kri.

Bum!

„HEJ, JAZ DELAM ZA ASSOCATED PRESS.“

„A, TAKO, PIZDA. NA!“

V terek smo yippieji veselo pozdravljali novinarje in fotografe, ki so se prikaz ali v bojnih črtah. Že samo pojaviti se na bojnem polju je bilo junaško dejanje. Sk upne so nam bile obvezane glave.

Po svetu je blisknila novica: demokrati so stranka krvi, prascem in krutosti: P RASCI PROTI LJUDEM. Vsak prasec na cesti je bil svoj lastni zakon.

Avtoriteta vlade je tako izpuhtela, da nam ni bilo treba storiti drugega, kakor nadaljevati borbo v Združenih narodih. Yippieji smo se proglasili za „nov narod“, ki zahteva samodločitev.

Stew je na mednarodni tiskovni konferenci pokazal svojo šivano glavo in zaht eval, sklic Varnostnega sveta Združenih narodov in Združeni narodi naj takoj poš ljejo svojo misijo za mir v Czechago, ki naj ga zasede.

U Tant je čez dve uri telegramsko dobil našo zahtevo. Čez TRI MESECE smo dobili odgovor na matricah: našo prošnjo so dali naprej, in sicer enemu od 20.003 komitejem Združenih narodov.

Prasci so v terek zjutraj oskrunili svetost Lincolnovega parka, da bi aretirali i Toma Haydena in Wolfa Lowenthala. Odhiteli smo, da bi demonstrirali pred zap orom, toda na koncu smo se znašli sredi napada na spomenik generalu Loganu v Grant parku. Dvignili smo zastavo Vietkongov visoko nad spomenik.

„Boljše je kot na Ivo Jima,“ je zakričal nekdo.

Več sto prascem je hitelo, da bi ponovno zavzelo hrib.

V terek je gverilska strategija yippiejvska požela svojo največjo zmago. Solziln i plin, usmerjen v yippieje, je zaplaval v ventilacijski sistem hotela Hilton.

Hubert je bil v postelji, ko mu je nekaj čudno zasmrdelo.

Bil je solzilni plin! 45 minut je moral stati pod tušem, da je spravil s sebe smr dljivi, ogabni solzilni plin.

Naslovi po časopisih so zveneli:

Humphrey napaden s solzilnimi plini

Naša gverilska strategija je delovala: če napadejo s solzilnim plinom nas, napa dejo s solzilnim plinom tudi sebe.

Zborovanje v sredo, polno dolgočasnih govorov a la „vojna je nemoralna, ileg alna“ je bilo prekinjeno, ko so prasci videli, da smo spustili ameriško zastavo. Spú ščanje rdeč-beloplave, čeprav ilegalno, je simboličen napad na moškost vsakega Czechaškega prasca, in zato so nas napadli s plinom in s pendreki, mi pa smo jim povrnili s plazom kamenja, vreč z drekom in s klopmi iz parka.

Potem je šlo 10.000 ljudi na ilegalni pohod do amfiteatra, kjer nas je ustavila strnjena vrsta prascem.

Oddirjali smo po cestah proti hotelu Hilton, toda vse mostove v tisti smeri je Nacionalna garda blokiral in nas obmetavala s solzilnim plinom, če smo se pribli žali.

„TUKAJI TUKAJI!“ je nekdo zakričal. „Nezastražen most“. Zaradi kolosalne vojaške taktične napake, ki so jo zagrešili prasci, smo se zgrnili čez nezavarovani most naravnost pred Hiltonova vhodna vrata. Zapolnili smo avenijo Michigan.

Prasci so dobili ukaz, naj nas odstranijo, ko so televizijski reflektorji spremenil i temno ulico v svetovni Broadway: ki feljci so izstreljevali solzilni plin, s pendrek i mahali po novinarjih, porivali uboge stare gospe skozi izložbe, razbijali obraze in nas poskušali likvidirati.

Yippieji smo gradili barikade, netili požare, prevračali marice in po cestah zas ejali paniko. Humphreyevo imenovanje je bilo točno takrat, ko je nacistična drža va začela s svojim brutalnim napadom na ljudi.

Scene, kako prasci tepejo Mc Carthyjeve gospodinje, novinarje in fotografe, li beralne študente, yippieje, delegate in nedolžne opazovalce, so se neprestano poj avljale na videotapih.

Scene pogumnih mladih ljudi v protinapadu so se zopet in zopet pobliskavale na TV kanalih:

Neskončne ponovitve propada Amerike

30: IMENOVANJE IN IZVOLITEV
PEGAZA, PRASCA,
ZA PREDSEDNIKA ZDRUŽENIH DRŽAV

Značke prascem, lepaki prascem, reklame prascem v The New York Timesu, pisa rne za kapmanjo prascem po vsej deželi!

Blaaaazno!

Vsi so nas spraševali: „Vemo proti čemu ste, ampak kaj je tisto, za kar pa ste? Končno smo našli nekaj, za kar smo lahko bili: za prasca kot predsednika!

Končno en pozitiven program!

Geslo naše kampanje: „ZAKAJ VZETI SAMO POL, ČE IMAŠ LAHKO CELO SVINJO?“

Sedaj smo si lahko predstavljali yippiejvski festival: dramatično norčavo kon vencijo s sobanami zborov volivcev, polnimi dima od trave in z delegati iz Srednj e Zemlje, Vodnarja, New Mexika in Lower East Sida.

„Delegacija z avenije Telegraph da petdeset glasov . . . za prasca!“

Množice navdušeno pozdravljajo.

Toda kandidatura prasca je zagnala yippieje v težko strankarsko borbo. Nekaj yippiejev je hotelo ubiti Pegaza za na ogromen prašičji raženj, kjer bi se lahko vsa kdo najedel. Demokrati imenujejo svojega predsedniškega kandidata in ON je LJU DI. Mi imenujemo svojega kandidata in MI jemo NJEGA. Mi požremo svojega ka ndidata, preden on požre nas.

En sam politični problem bi yippieje lahko razcepil. Nismo imeli problemov s kapitalizmom (proti), z Albanijo (za), s svobodnim seksom (za), z ABM (za). Tod a vegetarjanstvo nas je skoraj uničilo.

Nihče ni bil proti, češ da prasci niso židovska hrana, čeprav smo yippieji žido vski hipiji. Toda Ed Sanders je odklonil vsako sodelovanje s politično stranko, ki bi nameravala vzeti življenje kateremu koli bijočemu srcu.

Bitka se je razmahnila, ko smo prispeli v Czechago. Razpizdil sem se, ko je A bbie šel na neko farmo in privedel s seboj luštkanega, majčkenege belega Prasca Petunija. „Naš Pegaz mora najbolj smrdeti, biti mora najbolj ogabna svinja, ki je k dajkoli smrdela pod tem soncem. I ti ti mora na kozlanje, že če ga samo pogledaš, sem rekel.

Yippieji smo doživeli krizo, ki se je stopnjevala skoraj do udarcev in javnih ov adb. Skozi perspektivo prasca smo poskušali definirati yippieja. Je poskušal yippi e spravit Ameriko v smeh? Ali je bil yippie pripravljen pogrnati Ameriko v zrak? Abbie in Paul sta privoliła, da bomo držali Petunijo stran od predsedniške nagrad ne tekme, če bi nam uspelo najti gršega prasca.

Nič nismo vedeli o prascih. Slišal sem, da je Jim iz hipijevske trgovine nekoč živel na farmi. Poklical sem ga in ga vprašal, če mu je kaj znano o prascih. „Malo pa res,“ je rekel, in naslednji dan smo se napokali v avto s 25 dolarji v žepu in se napotili v osrčje Amerike, na podeželje Illinoisa, da bi kupili naslednjega predse dnika Združenih držav.

Na prvi farmi, na katero smo naleteli, smo imeli 200-kilske svinje. JOJ, KAKO LEPE SO BILE! MISLIM, OGABNE! Tako ogabne so bile, da so bile lepe. Bile so odlične pred sedniški material.

Ena je imela celo obličje pravice Vrhovnega sodišča. Več kot je prasec tehtal, bolj ostuden je bil. Tudi bolj vroč. Če bi vzeli 200-kilskega prasca v mesto, bi dobil srčni napad in bi poginil. Kako bi palil teater z na šim kandidatom, ki bi krknil sredi nastopnega govora ob Picassovem kipu! Bi Am erika lahko psihološko prenesla smrt že četrte pomembne osebnosti njenega javn ega življenja?

Prispeli smo na drugo farmo in zagledali prasce vseh starosti in velikosti. Spr a vili smo se v smeh. Tako smo se režali, da nas je notri vse bolelo. So imele tako z abavo, tudi Velike Zverine Demokratske stranke, ko so izbirale svojega kandidat a? Želeli smo si, da bi lahko prenesli cel svinjak v Čezchago. PRASCI PRAV ZA RES POTREBUJEJO KOPEL. Žalijo občutljive.

Dobili smo moža v slamniku, ki je vodil farmo. „Slišal sem, da bo ta teden pri šlo orecej demonstrantov v Chezcago,“ je rekel. Tako je Demokratsko konvencij o pit videl. Ko sem to slišal, sem vedel, še preden se je bitka začela, da bomo zma gali.

Rekli smo mu, da potrebujemo prasca za šolsko igro. Potegnili smo ven 25 d olarjev. „Vzemite kateregakoli hočete,“ je rekel. Petdeset črno-sivih prascev je te kalo naokoli. Pizda, so bili umazani. In, jebemti, smrdeli so kot prašičji drek. Fa rmar nam je rekel, naj si ga sami ulovimo. V zadregi smo se spogledali; do sedaj š e nihče ni imel priložnosti preganjati prasce.

Tudi prasci so bili v zadregi. Zbežali so vsakokrat, ko smo se približali. Tako s mo jih lovili, dokler nismo enega stisnili v kot. Jim ga je držal za rep, mi pa smo ga medtem zgrabili. Bil je šest mesecev star in je tehtal 100 kilogramov. Novi pre dsedniški kandidat je bil pripravljen na dolgi spust v Belo hišo.

Natrpali smo se v kamion. Bilo je vroče. Pegaz je besno škakal gor in dol. Vsa kih 10 minut smo morali zapeljati na bencinsko črpalko, kjer smo ga polivali z vodo. Kar naprej je cvilil in blaznel. Toda niti enkrat ni bil z nami nasičen. Naučil sem se pametne lekcije: ČETVERONOŽNI PRASCI NISO NASILNI.

Naš cilj je bil pripeljati Pegaza čez nekaj dni pred Picassov kip v Civic Center in tam oznaniti njegovo kandidaturo. Odvečniki so nam povedali, da bi prekršili zakon o javnem redu in miru, če bi pripeljali žival z dežele v mesto. Kaj bi se zgo dilo, če bi Humphrey pripeljal kot svojo reklamno finto Ringling Bros. Cirkus B arnum Bailey v mesto? Bi aretirali Huberta? Vsi zakoni so politični.

Bi se dalo spraviti Pegaza v Civic Center še preden bi ga zavohali kifeljci? Skli cali smo veliko mednarodno tiskovno konferenco, tako so bili kifeljci z zadevo seznanjeni. Za kifeljce bi bil udarec, če bi najprej pobrali Pegaza, in s tem prepre čili dramatični mit, ki bi šel po celem svetu.

Policija, ki je čakala na nekaj nas, ki smo šli iskat prasca, je parkirala pred hiš o, kjer smo spali. Tako smo neko jutro vstali zgodaj in vzeli kifeljce na brezvezno gonjo za prascem, med tem pa je drug avto potihem odpeljal, da bo v resnici nalo žil našega prasca.

Pred Civic Centrom je bilo vse polno novinarjev za TV, radio in časopise ter FBI agentov. Avto s prascem je prispel, in yippieji smo medtem, ko smo usmerjal i cviječega prasca na trg Civic Centra, prepevali „Bog blagoslovi Ameriko“.

Deset dvoonožnih čekaških prascev nas je zgrabilo, še preden je Pegaz lahko iz daval EN SAM OINK. „Demokracija v Ameriki je lažno sranje!“ sem zaričal, ko so me zgrabili. „Ne pustijo nam, niti da bi naš kandidat opravil svoj nastopni gov or!“

Sedem so nas vrgli v marico in zaloputnili vrata. Potem so vrata zopet odprli i n vrgli noter Pegaza. Z našim kandidatom smo se peljali. Čakali smo, da nam bod o odvzeli prstne odtise, ko je vstopil v sobo debel čekaški kifeljci in rekel: Gospo dje, slabe novice prinašam. Precej težke obtožbe se vam obetajo.“

„Prasec vas je izdal.“

Med Demokratsko konvencijo je Pegaz dominiral nad zavestjo vsakogar. „No, ravno tako dober je kot ostali kandidati,“ je rekla natararica — tipičen odgovor n a Pegazove tipične politične obljube umazanije. Toda Prasec je jezno obtožil vla do Združenih držav, da je na volitvah goljufala proti njemu. Temeljna zahteva nj gove kampanije je bila, da je treba vsakomur na svetu dovoliti, da glasuje na amer iških volitvah, ker Amerika kontrolira svet.

Zahtevali smo, naj Pegaza kot vse druge kandidate takoj prepeljejo z avionom v teksaško Belo hišo na kurz iz zunanje politike. Zahtevali smo varstvo ameriške tajne službe.

Namesto tega so Pegaza, kjerkoli je hotel imeti kampanjo — v San Franciscu, New Yorku, celo Londonu — , aretirali. Vsakokrat nam je bilo treba samo iti na farmo, in dobili smo novega kandidata. Prasci so kakor demokrati in republikan ci: eden toliko vreden kot drugi.

Nekateri ljudje govorijo, da smo yippieji blef. Kdo je večji blef, Pegaz ali Mc Carthy? McCarthy je hotel od nas, naj si postrizemo lase, naj se vrnemo v sistem in glasujemo zanj, da bi potem končal z vojno.

To ni uspelo, in tako se je McCarthy spustil na vse štiri in želel od svojih navij ačev, naj glasujejo za Humphreya.

Pegaz, zvest svojim besedam, ni podpiral nobenega drugega prasca razen sebe. Potem ko smo preživeli celo vrsto izkušenj s Pegazom, tudi aretacije in zaporn e kznani, smo se yippieji navezali na Pegaza.

Če imenujemo kifeljce „prasci“, žalimo četveronožne prasce. Četveronožni prasci niso nasilni ali sadistični. Vse kar ljubijo, je samo žretje in valjanje po lastn em dreku.

So hedonisti — s slabim okusom. Kaj so prasci drugega kot yippieji na nižji stopnji evolucije? 30: MOJ TELOHRANITELJ SE IZKAŽE ZA ČEKAŠKEGA PRASCA.

Sunny je bila dvajset centimetrov višja od mene. Bil a je tetovirana po rokah in nogah.

Nisem potreboval telohranitelja. Toda ideja gigants ke blond pičke kot telohranitelja je vibrirala, da gre za dober teater.

Sunny me je pogledala nazdol in rekla: „Ne bodi v skrbeh, Jerry. Imam pištolo.“ Pokazala je na torbico.

Čez dve minuti me je Sunny predstavila Bobu. Obl ečen je bil v črn usnjen suknjič, črno bombažasto maji co, črn telovnik, bil je v škornjih, črni čeladi, imel je so nčna očala in dva dni staro brado.

Bob in Sunny sta nekaj časa visela po okolici. Prine sla sta mi sladoleđ.

Bob mi je kar naprej govoril, naj jem in se dobro na spim.

Naročil mi je, da moram paziti na zdravje. BIL JE KAKOR ŽIDOVSKA MATI.

Bil je dolgočasnež.

Neko noč, ko so kifeljci izstrelili solzilni plin v Linc olnov park, smo bili skupaj; Bob je izgubil kot usrana, p replašena kurba.

Dal sem mu močno tableto in mu naročil, naj gre d omov. Bila je to droga, 1000-krat močnejša od LSD. B ob je požrl tableto, skočil na svoj motor in odfrčal v D eželo Yippie-Trip.

Sreda ob 10h zvečer. Zadnji bojevniki smo po Bitki za Hilton dirkali po cestah in bežali pred kifeljci. Skoči li smo v neko restavracijo. Neki sumljiv tip nam je sledi l.

Začeli smo bežati po ulici.

Naenkrat je zacvilil avto in štirje moški so poskakali iz njega.

„Jerry Rubin, Jerry Rubin, ljubimo te,“ je zatulil n eki tip.

„Domov gram,“ sem zamomljaj.

„Te bomo mi peljali domov,“ so kričali in me odvle kli za lase.

Nancy so odrinili na stran. „Hočeš tudi ti z nami, s estra?“

Stlačili so me v nezaznamovan avto in oddirkali.

„DALI TE BOMO V VREČO IN TE VRGLI V RE KO, RUBIN.“

„KADARKOLI SE POJAVIŠ NA CESTI, RUBIN, DELAŠ TEŽAVE.“

„Na policiji sem se zmenil, da bom pu ščal zapisnike v stra nišču za moške v L incolnovem parku, kajti precej yippiej em se sploh ne ljub i uporabljati straniš č. Svoj človeški izm eček odlagajo kar n a prostem.“

„Takrat je minilo ž e nekaj dni, odkar s em se zadnjič skop al, in že sam smrad je bil dovolj, da se m se lahko neopazn o priključil demon strantom.“

JERRY RUBIN:

DO IT

13. nadaljevanje

Neki praščnik je sporočil po radiu: „Dobili smo Jerryja Rubina.“

Peljalj so me na praščni štab. Majhna soba, javna pisarna ameriške politične policije – Red Squad – tistih predebelih frajerjev, ki so viseli na obrobju demonstracij s kamerami in majčknenimi magnetofoni, s športnimi srajcami, ki so jim visele čez hlače, da bi zakrile pištole. Poskušajo igrati prave prijateljske pred nami (Živijo, Tom! Kako kaj, Martin!), med tem ko zbirajo dosjeje in načrtujejo uničenje nas.

Obsipali so me z vprašanji:

„Kdo je zmagal, Jerry? Kdo je zmagal?“

„Se vi tipi kdaj skopate?“

„Ima vsak od vas punco, ali spite kar drug z drugo?“

„Kaj boste storili, če prevzamete oblast?“

„Zakaj ne bi vzeli svojih pušk in se spustili v boj? Mi smo pripravljene.“

„Komunicirate s kitajskimi rdeč karji?“

Jerry, ti je Chechago kaj všeč? Tu boš zaprt kar precej časa,“ je rekel Glavni Prasec Red Squad.

„Le kako sem lahko jaz povzročil upor – osebno p oznam samo nekaj sto ljudi v Chechagu,“ sem rekel.

„Koliko ljudi poznaš?“ je rekel Prasec.

„Sto štirindvajset.“

„Morali bi jih sto triindvajset,“ je odgovoril.

Kifeljci so se napokali v majhno sobo, da bi si dobili sprednje sedeže za polnočno gledališče. Približno 30 jih je bilo v sobi.

Nenadoma se je pojavil na vratih Bob, me gledal z tenidnim, trdnimi, razdivjanimi očmi; bil je polizano postrizen, na novo obrit, oblečen v obleko.

Čez nekaj ur so me obtožili zaradi „nadlegovanja ljudi, da bi sodelovali v upor“ na podlagi pričevanja B. oba Piersona, me zaprli in postavili kavgijo 25000 dolarjev, kar je več kot za tiste, ki so obtoženi umora.

Najvidnejši naslov v The Chicago Tribune naslednjega dne je zvenel:

„Nekateri so morda idealisti, toda ko sem soočen z mladimi, ki se ne kopajo od dneva do dneva, tečna do tedna, ne morem jemati njihovega idealizma resno.“

„Videl sem vodje vtipiejev, kako so tlačili narkotikevs krema na polnjene pogačice, ki so bile namenjene demonstrantom za čas, ko se bodo morali soočiti s policijo. Ne vem za katero drogo je šlo, toda povedali so mi, da bo dala mladi m tak šuš, da jih bo spremenil v bojoviteže, ko se bodo borili s prasci.“

„Ta dekleta so nosila obleke, pod njimi pa nič, in da bi fante in fotografirale, so dvigale obleke nad glavo. Fante pa so si odprli hlače in se razkazovali mimoidočim!“

The New York Daily News so odkrile, da je Bob za segel moj „tajni dnevnik“ in ga „predal svojim predpostavljenim, potem ko je Pierson izzval pretep z drugim m iličnikom in so ga podrli na tla ter ga aretirali.“

Potem je prišla decembrska številka Official Detectives Stories:

„EKSKLUZIVNO! V OZADJU NAČRTOV YIPPIEJEV, DA UNIČIJO KONVENCIJO DEMOKRATOM“

Z Bobovo lastno senzacionalno fantazijo o tem, kako je postal moj telohranitelj:

„Pretep se je raznel v bližini, kjer smo viseli in jaz sem navalil tja in preprečil nadaljevanje, ko sem nagnal tiste, ki so se preteпали v vse smeri.“

VEDEL SEM, DA JE JERRY RUBIN V BLIŽINI, INTOTO JE BIL GLAVNI RAZLOG, DA SEM SE VMEŠAL. POKAZAL SEM MU, DA SE NE BOJIM IN DA SEM GLAVNI.

Čez eno uro se je raznel še en pretep – zopet tako blizu, da ga je Rubin lahko videl in prekinil sem tudi tega.

Tretjič to popoldne so bili pretepači nekoliko boljše in jih je bilo težje strašiti. Vendarle sem, zaradi moje velikosti in mojega prejšnjega treninga za policajca in za protišpijonažnega agenta, poznal trike bojevanja, ki jih ti grobi mladi fantje niso.

Preden sem lahko končal s to zmedo, sem se moral spoprijeti s tremi različnimi moškimi. Ko sem končal z njimi, so imeli zdravo spoštovanje do mojih sposobnosti.

„VSE TO JE OPAZOVAL JERRY RUBIN – ZARADI NJEGA SEM SE VKLJUČIL V TE PRETEPE, ČEPRAV TEGA NI VEDEL – IN TAKO GA JE PREVZELO, DA SE JE POSVETOVAL Z (ABBIE) HOFFM ANOM“ KI SE JE STRINJAL, DA ME VZAMEJO MEDSE, DA POSTANEM RUBINOV OSEBNI TELOHRANITELJ!

Bob je iz svoje super-LSD halucinacije izpustil Sunny, kajti nič preveč mitično ni, če se poslužiš pičkinega moči. Senzacionalne borbe in pretepi boljše ustvarjajo mit „dokaži–svojo–moškost“. Sunny je morala iz mesta, ker ji je Pierson grozil, da jo bo dal aretirati.

„Pridružil sem se kričanju in draženju policije in sprovocabal policajce, da so me tepli s svojimi pendreki. Ni so vedeli, kdo sem, toda vedeli so, da sem jih zmerjal in jih na več načinov fizično napadal.“

Vohun-kifeljc je pa res blazna zadeval. Da bi povečal svojo fantazijo, povečiča tiste, za katerimi vohuni in nas naredi 100 metrov velike.

Pierson je naredil iz nas Superfreeke, ki lahko vzamejo več drog, fukajo več pičk, pobijejo več prascev, požejejo v zrak več hiš in mečejo več dreka naokoli kot v si regularni free!ti skupaj na vsem svetu.

Če bodo kdaj pospeli kakšen Hollywood film o vtipiejih, bi moral Bob Pierson napisati scenarij.

Veliki Bob je yippie.

Svojo fantazijo ima za realnost.

„Zadnjih nekaj dni, p redem sem šel v podtalno dejavnost, sem ostal doma in se izogibal vsakemu umivanju.“

„Če so bili to otroci, kje so bili njihovi starši? Zakaj niso bili doma, namesto v oddaljenem mestu s trdnim namenom, da bodo povzročali težave?“

Kako je kifeljc špijoniral med Yippieji: neobrit, umazan, je infiltriral sam vrh, da bi dobil tajne; bil je telohranitelj in poglavar.

32: KAKO SO AMERIKAN AIRLINES, RICHARD NIXON, SPIRO AGNEW, STROM THURMOND, JOHN MITCHELL, WALTER CRONKITE, CBS, NBC, ABC, STRICH HO IN MILIJON DRUGIH KOVALI ZAROTO, DA BI POŽGALI CHECHAGO.

Kot Pavlov in njegov pes Spot.

Pozvojni in potem daj Spotu hrano.

Kmalu ko poznoviš se bodo Spotu pocedile sline. PRIVZGAJANJE POGOJNIH REFLEKSOV.

S pomočjo na tisoče podkupljivih psihologov z univerz je Avenija Madison dosegla, da se je amerišku ljudstvu v 1950-letih vedno pocedila slina, ko so zaslišali zvonec: „Komunizem“.

„CELA STOLETJA SO VLEKLI ZAMORCI KRATKO STRAN, TODA KOMUNISTI IZKORIŠČAJO GIBANJE ZA ČLOVEČANSKE PRAVICE, TOREJ JIH MORAMO ZAUSTAVITI!“

Politik pozvojni. Ljudje se penijo in tresejo. Toliko za zamorce. Naslednji problem?

„JUŽNI VIETNAM SICER NI DEMOKRACIJA KOT ZDRUŽENE DRŽAVE, TODA VIETKONGOVCI SO KOMUNISTI, TOREJ JE BOLJE, ČE SO V VIETNAMU MRTVI KOT RDEČI!“

Politik udari po zvoncu, in amerišku ljudstvo pljuva po vseh rdeče-belo-plavih metaljčkih.

Potem pa se je zgodila čudovita stvar. RODILI SO SE OTROCI! Rodili so se otroci, ki ne dobijo slabih vibracij, ko zaslišijo ime „Stalin“.

Mi se seksualno vzburiimo, ko zaslišimo besedo „revolucija“.

Zašpona nas beseda „yippie“.

In kozlamo, ko zaslišimo „Nixon“.

Vlada je vsa razburjena, da bi našla TISTO BESEDO, ki bi pripravila Amerikance do tega, da bi se zopet slišili. Imajo celo semantika z imenom Hayakawa, ki vodi obsežno terensko raziskavo na State Collegu v San Franciscu.

Preizkušajo celo vrsto besed.

Za zdaj je najbolj popularna beseda „ZAROTA“.

Aretilali so sedem berkeleyjskih radikalcev zaradi ZAROTE, češ da so prekršili zakon o grobem motenju posesti med „Tednom za ustavitve vpoklicev v vojsko“.

Zarota za prestopke je zločin: kakšna semantika!

Pozaprlji so mladoletnike v Toledo, zaradi ZAROTE, češ, da so kadili travo.

Zaprlji so igralce Lenox Raphaelovega „Che“ v New Yorku zaradi ZAROTE, češ, da se zagršili sodomijo.

Enaindvajset newyorških črnih panterjev so aretilali, ker so kovali ZAROTO, da bodo pgnali v zrak veleblagovnice in botanični vrt.

In aretilali so črnega panterja Bobbyja Seala, Davo-Dellingerja, Toma Haydena, Rennieja Davisa, Abbieja Hoffmana, Lea Weinerja, Johna Froinesa in mene, zaradi ZAROTE, češ da smo prekoračili državne meje z namenom, da bi jedli od ojka v Chechagu.

Po yippiejih semantikih prihaja beseda „ZAROTA“ (konspiracija) iz latinskega korena „dihati skupaj“. Naš zločin je, ker dihamo. Prekršek postane zločin, če dihamo skupaj. Teža zločina narašča, če več ljudi v istem času začne skupaj dihati na istem kraju.

Mi SMO Zarota. Smo največja, najbolj zlobna zajebana zarota, kar ste jih kdajkoli videli.

Vse smo dobili na svojo stran. Če pogledamo samo vse, ki so sodelovali v naši zaroti za načrtovanje čakaškega policijskega upora!

Prvi zarotniki so bile letalske agencije. Amerikan United in TWA sta nas prepeljali tja, vse na POPUST ZA MLADINO. Vse, kar potrebuješ za mladinski popust, so dolgi lasje. Vsi dolgolasci so enako videti. Delal sem se, kot da sem moj 20-letni brat – študent klavirja Gil, in sem tako tisočkrat potoval iz New Yorka v Chechago, da bi pospešil zaroto.

Richard Nixon, Spiro Agnew, Strom Thurmond in John Mitchell so se tako razburili, da so nam dali 500 dolarjev, da bi po vsem svetu razposlali našo prvo yippiejevsko izjavo.

Toda za pravi denar smo šli na televizijo. Vsaki TV postaji smo ponudili ekskluzivno informacijo o tem, na katerih mestih bodo scene z nasiljem policije. ABC so odklonile, toda CBS in NBC sta vgriznili kot psi.

Brinkleya in Cronkita smo dali na avdicijo, kjer sta morala ponavljati besede: „Chechago je policijska država.“ Cronkita je bilo slišati bolj prepričljivo, tako s mo sprejeli njegov kruh.

Predstavniki TV so se strinjali, da bodo njihovi novinarji pustili, da jih čekaški i kifeljci fizično pretepajo, da bi s tem posebili vključenost sredstev javnega ob veščanja v reportaže.

In tu je bil HU, ki je koval z Davom Dellingerjem zaroto po International Telephone and Telegraphu (kateremu vsak centimeter prisluškuje in zopet posluša FBI), češ da organizira vietkonsko zasedo ameriške ambasade v Saigonu in tako navdihne naše čekaške rekrute z „voljo do zmage“.

Justice Departementu smo poslali dolg seznam zarotnikov, da bi mu pomagal i pri njegovih obtožbah za Chechago.

Prvi na seznamu je bil Dylan — vse smo se naučili od njega

**PUMPA NOČE DELAT
KER SO VANDALI
VZELI ROČICO**

Kaj pa Gene McCarthy? Yippieji smo imeli tajni sestanek z Genom teden po tem, ko je začel kandidirati na lokalnih volitvah za Predsednika. Povedali smo mu, da bo s tem omogočil naivne upe in da bo povzročil upor besnečih mladih po štirkanec v Chechago. Vseč mu je bilo. (Justice Departementu smo poslali magn etofonski trak s tem razgovorom.)

Fuk, Danny the Red je zažgal Francijo tri mesece pred Chechagom, da bi na m vsprical adrenalin. In mitični Mark Rudd je zavzel Kolumbijo, da bi spravil rev olucionarno dinamiko v tek.

Ce hoče FBI zapreti tiste, ki so zares ustvarili Chechago, potem bo moral ob tožiti Carlyla Chessmana, Charlesa Van Dorena, Marilyn Monroe, Oswalda Augustusa Owseya, Shermana Adamsa, Walterja Jenkisa, Bobbyja Bakerja, Tima Learyja, Garryja Powensa, Antoniana Artauda, Abea Fortasa, Sputnika, Allena Ginsberga, Jimmyja Piersalla, Johna Dilingarja, Normana Mailerja, Markiza de Sade, Charlia Chaplina, Mary Jo Kopechne in Lassie.

Vsak seznam obtoženih zarote mora vsebovati tudi vsakogar, ki je obseden od duha svobode. Toda cd trilionov so izbrali samo nas osem.

In pozabili so obtožiti tiste, ki so kovali zaroto, da bi ustvarili našo zaroto: Dickie Nixon in Dickie J. Daley.

Zatora je duh, ki živi v deželi. Večji je, kot mi vsi skupaj.

Ljudje so nekega lepeta dne hodili po Telegraph Aveniji in brez opozorila se jih je dotaknila Revolucija. Duh zarote se je preselil v Pentagon, kjer so se ljudje s premenili pod vplivom duha Berkeleyja. In potem v New York. Chechago. V Francijo. Nazaj v Berkeley. Povsod.

Magija!
ZAROTA JE KOZMIČNA.

33: OSKAR ZA PROTESTNI NASTOPNI GOVOR

To mi je v največjo čast v življenju. Z odkritosrčno ponižnostjo s prejemam to zvezno obtožbo. To je izpolnitev mojih otroških sanj, k ulminacija teh let težkega dela in veselja.

Rad bi se zahvalil vsem tistim, ki so mi to omogočili: moji materi, mojemu očetu, moji ženski Nancy, mojemu bratu Gilu in Louise, St ewu in Gumbu, Abbieju in Aniti, Sharon in Robinu, Spartaku, Tomu Painu, Punu in Genie, Hou, Maxu Scherru, Jeffu in Alice, Lenoxu, F idelu, Jimu Rehterfordu, Marshallu Bloomu, Tuli, Keithu in Judy, W olfu, Bobu Scheeru, Philu Ochs, Hueyu, Eldridgu, Lennyju Bruceu, Pegazu, Paulu Krassnerju, Edu Sandersu, Cheju, Martinu Kennerju, A beju Pecku, Walterju Cronkitu in končno, a ne nazadnje — Richardu J. Daleyu.

Vem, da je bila tekma težka, in čestitam vsem tisočem, ki so prišli v Chechago. Upam, da sem vreden velike obtožbe, OSKARJA ZA PROTEST.

S to obtožbo sem se pridružil seznamu vidnih svetovnih osebnosti, ki so prestopile meje države, da bi ustvarile civilne nemire: Beatles om, Elvisu Presleyu, pokojni Marilyn Monroe, Jimu Morrisonu, Pred sedniku Združenih držav in Jou Namathu.

In veste, kdo vse je še kriv? Hipiji, ki so se oblačili v psihedelična indijanska oblačila, ki so se vkrcali na britanske ladje in leta 1973 metali čaj čez krov! Prekoračili so državne meje z namenom, da bi u ničili lastnino.

Kongres je sprejel zakon proti uporom kot kakšno opozorilo na nogometno tekmo. Ljubitelje, ki prekoračijo državno mejo in potem polomijo gole, je dovoljeno aretirati.

Zločin ni dejanje, ampak tvoj NAMEN v trenutku, ko prekoračiš državno mejo. Protizakonito je misliti slabe misli med tem, ko preko račuješ državno mejo.

Ta zakon lahko prekršiš celo na svojem domu! Že telefonski pog ovor z nekom v drugi državi je dovolj. Ali pa pismo. Ali intervju za r adio TV, ki ga prenaša tudi druga država.

Yippieji smo prekršili ta zakon, ko smo poslali razglednico Daley u, kjer smo mu sporočili, da bomo vsuli LSD v mestni vodovod!

Ni ti treba biti na samem kraju upora. Lahko priletiš z avionom v neko mesto, imaš govor in potem odletiš 10000 milj stran. Če izbruh ne upor na kraju, kjer si imel govor, ne glede na to, kjer si, si kriv, če š, da si ta upor „povzročil“.

Ta zakon lahko prekršiš brez nasilja ali poškodb lastnine. Definicija upora je „GROŽNJA nasilja ali NEVARNOST poškod ovanja lastnine“.

Yippieji v Lincolnovem parku smo bili upor. Isto je nogometna m nožica. Beatles koncert je hudičevo hud upor.

Kje je meja med „svobodnim govorom“ in med „netenjem upora “? Zelo enostavno je.

Ce je tvoj govor NEUČINKOVIT, ga varuje ustava. Ce je tvoj govor UČINKOVIT, si kriv „netenja upora“.

Učinkovit govor — govor, ki zgane ljudi je protizakonit.

Ker je preprečevanje zločinov bistven aspekt uveljavljanja zakono v, zahteva zakon proti uporom grobo Policijsko državo za svoje uvelj avljanje.

FBI mora prisluškovati našim telefonskim razgovorom, brskati m ora po naših smeteh in brati našo pošto, da bi našla prekrške, še pred en se zgodijo.

Kako daleč je dan, ko bo FBI postavila kontrole na državnih mej ah, pregledovala „potne liste“ in prepovedovala vstop potencialnim „ upornikom“?

Kongres je bil v stanju, ki bi se ga dalo najbolje opisati kot „vlada nad maso“, ko je sprejel ta zakon leta 1968. Iz ognjev Detroita in Ne warka se je še kadilo. Rasistični južnjaški poslanci so pisali in glasova li za protičrnski zakonski osnutek in kričali, da so bili upori zaneten i zaradi nacionalne zarote, ko so agitatorji potovali iz države v državo: Internacionalni Komunisti!

Namen je bil zapreti Stokelyja Carmichaela in Rapa Browna. Kon gres je haluciniral, da ne bi bilo uporov, če ne bi bilo agitatorjev!

Amerika misli, da je rešitev rasnega pritiska možna tako, da bi sp rejeli zakone proti tistim, ki se borijo proti zatiralcem.

Kot je dokumentiralo Walkerjevo poročilo, so se kifeljci uprli. Na ši dolgi lasje so pripeljali kifeljce do upora. Obtoženi smo po zvezne m zakonu proti uporom, ker so naši dolgi lasje pripeljali kifeljce do n asilja nad nami. Te obtožbe so osebna odgovornost Richarda Nixona. Več tednov zamude smo imeli, ker smo čakali na specifično in indivi dualno odobritev Bele Hiše.

Oni predstavljajo zloben poskus vlade, ki hoče uporabljati kazen, da bi zaustavila demonstracije. Toda glavni rezultat teh obtožb bo to, da bodo razkurili vsakega mulca v deželi, da bo hotel, ko bo teenage r, prekoračiti državne meje in postati „upornik“. Yippie!

JERRY

RUBIN:

DO IT

14. nadaljevanje

34: YIPPIE-PANTER SANJA OB PIPI št. 2

Pogodba Yippieji — Panterji se je spiritualno začela leta 1964 in 1965, ko so berkeleyjski študenti zganjali nemire na svoji univerzi in zaustavljali vojaške vlake — in je bil Eldridge Cleaver v zaporih Folsom.

Eldridge v svoji knjigi SOUL ON ICE govori, kako je takrat čutil: „Rad bi priskočil to celo zadnjo miljo, si pustil rasti brado in si nadel vse moč očee cape, ki jih lahko zahteva lokalni nacionalizem, rad bi postal tovariš Che Guevare, da bi z njim delil usodo in vžgal svežo sled skozi biokirane izrabljene možgane Nove levice... Prav zares bi bil rad sedaj v Berkeleyu, da bi se valjal po tistem blatu, uživajoč v svinjaku te fantasične revolucije.“

Eldridgea Cleaverja je Bela Amerika ob rojstvu obsodila na zapor. Prvič so ga obsodili, ker je imel, kar on imenuje „vrečo polno ljubezni“ (marijuano), vendar je bil njegov zločin njegova črna koža.

Sedaj pa je sedel v ječi in bral o otrocih svojih belih ječarjev, ki pljuvajo v obraz svojih domišljajevih očetov!

Otroci zatiralcev se pridružujejo zatiranim!

Čez pet let je postal Eldridge Cleaver kandidat Stranke za mir in svobodo (Peace and Freedom Party) za Predsednika Združenih držav.

Eldridgeova vizija se je resničevala: mladi belci zavračajo belo družbo. „Bel o“ je bilo stanje duha. Hipiji so iskali novo identiteto.

Mladi belci so spravljali Ameriko srednjega sloja iz uma in iz teles z drogami, seksom, glasbo, svobodo, z življenjem po cestah. Polnili so zapore. Niso bili v rev oluciji samo zato, da bi „podpirali“ črnce, ampak so bili izobčenci bele družbe, ki so se, horili za svojo lastno svobodo.

Eldridge je želel doseči zavezništvo med nevarnimi črnici in nevarnimi belci. Kriminalci vseh barv, združite se.

Dosežimo bratstvo s skupno borbo in zatiranjem.

Vzpostavimo enakost pod prasce.

Črno-bela enotnost lahko postane resnična, SAMO če ravnajo z belci ravno tako kot s črnici.

Eldridge je želel koalicijo med panterji in psihedeličnimi počestnimi aktivisti. Eno zahtevo je imel za svojega kandidata za podpredsednika: moral je priti iz ječe, na kavcijo.

Mene so v mojem stanovanju ravno napadli trije policaji za narkotike iz New Yorka. Tako me je Eldridge poklical in zadevo sem pograbil.

Ampak kaj bodo rekli v Stranki za mir in svobodo? Zadelja jih bo kap.

V Stranki so belci, ki se ne čutijo zatirane, taki ki čakajo, da se bo dvignil del avski razred, katerih simboli so obleke s kravatami, letaki in odločbe.

Ti belci lahko toleirajo kandidata za Predsednika, ki kadi travo, nosi puško, ali je bivši zamorski zapornik.

Ampak dolgolasega belega freeka za podpredsednika?

Bog nas varuj!

Šel sem na newyorško konvencijo Stranke za mir in svobodo in se vrgel v aren o.

Predlagal sem, da bi preselili Stranko za mir in svobodo iz njenih birokratskih pisarn na ceste. Stranka belih izobčencev.

Odjebal sem.

Stranka je imenovala univerzitetnega profesorja.

Eldridge v celi kalifornijski stranki za mir in svobodo ni mogel najti niti ene o sebe, ki bi podprla zavezništvo z yippieji. Ljudje so se mu samo smejali. „Eldridge, pa saj nisi resen.“

Vendarle Eldridge ni pustil, da bi mu birokratska norost Stranke za mir in svobodo ukrenila duha — nič bolj kot prasce.

Na ustanovitelski konferenci Konvencije za mir in svobodo v Ann Arborju je Eldridge prelomil dolgčas, ko si je pripel značko yippieja in imenoval yippieja za svojega podpredsednika.

Stew je reakcijo opisal v časopisu Barb: „Videl sem ženske, ki so jokale, in od rasle moške, ki jih je vrglo v popolno zmedenost. Ozračje na konvenciji je bilo po norelo in najlepše bi ga opisal pogled na obraz nekega obetavnega mladega univerzitetnega profesorja, ki se je zaletel z glavo v Eldridgeova prsa, z očmi v višini ena ki kot značka yippieja, zajecjal in rekel: „O, bog, res je! Kako si le mogel?“

Eldridge je kasneje v Barbu poročal, kaj se je zgodilo: „Lahko bi si mislil, da sem vrgel bombo. Njihovi razredni predoski so udarili na dan, ko so govorili o tem, kako bodo morali razložiti ljudem iz bele skupnosti, da so tipi „Roke v vis, zajebanci“ (tako jih imenujejo), yippieji in hipiji, med njimi. Za njih so uporabljali izraz „tisti gnoj“.

„Kulturna revolucija v beli skupnosti je bolj levo od politične levice v beli skupnosti.“

Stranka za mir in svobodo je izglasovala, da raje ne bo imenovala nacionalnega kandidata za podpredsednika, kot da bi morala sprejeti yippieja, ki se je ravno takrat pripravljala na uničenje demokratske konvencije v Chechagu.

Eldridge in yippieji smo se naslednjič dobili visoko v berkeleyjskih gričih, da bi pokadili precej trave in napisali Panter-Yippie sanjo ob pipi:

SALVE IZ ČRNO/BELE PUŠKE, KI JIH IZSTRELIJO NORCI, KI SE SPO PRIMEJO Z VZROKOM SVOJE NOROSTI, KO IŠČEJO ZDRAVILA. IZGNA LI SO NAS IZ POLITIČNE ARENE V DIVJINO NAŠIH LASTNIH NEMIH DUHOV. NE BOMO ODSTOPILO OD AMERIŠKE VLADE. HOČEMO VREČI VLA DO.

— ELDRIDGE CLEAVER, STEW ALBERT
IN JERRY RUBIN, JOINT UVOD.

Simbol Yippie-Panter pakta je pipa za hašiš prekrizana s puško. Eldridge, minister za informacije Stranke črnih panterjev, je pisal:

„NA CESTE! NA ULICE! V PREDMESTJA! NA STREHE! V VSAKO ZAK LONIŠČE, KI JE OSTALO ZA ČRNCE TU V BABILONU!... BRAT MALCO LM JE DEJAL, DA BODO ALI VOLITVE ALI KROGLA. PRIDRUŽIMO SE V SI SKUPAJ TISTIM DUŠAM V BABILONU, KI SE TRUDIJO ZA ROJSTVO NOVEGA DNE. REVOLUCIONARNA GENERACIJA JE NA SCENI.

MOŽJE IN ŽENE, ČLOVEŠKA BITJA, SO DANDANES V BABILONU. R AZOČARANA, ODTUJENA BELA MLADINA, HIPIJI, YIPPIEJI IN VSI BREZ IMNI IZOBČENCI IZ BREMENA BELEGA ČLOVEKA SO NAŠI ZAVEZNIKI V TEJ STVARI.“

S Stewom sva za Youth International Party pisala:

„NA DAN VOLITEV BODITE NA NOGAH. RAZUMITE: V VSEH MESTI H SAMI BOJKOTI, ŠTRAJKI, SIT- IN, DEMONSTRACIJE, MNOŽIČNE MOL ITVE, SKUPNE EMOCIJE, KOLEKTIVNA SCANJA NA VOLIŠČIH... NIHČ E NE GRE DELAT. NIHČ NE GRE V ŠOLO. NIHČ NE VOLI. VSAK POST ANE ŽIVI IGRALEC NA CESTI.

PRISILIMO NACIONALNO GARDO, DA BO ZAVAROVALA VSAKO VO LIŠČE V DEŽELI PRIDRUŽITE SE POLJUBNEMU STRELSKEMU KLUBU. RAZPIDIMO PRASCE S PREDSTAVAMI KAČJIH PLESOV IN KARATEJA V NAJBLIŽJIH ZBIRALIŠČIH PRASCEV. SPUSTITE ČRNEGA PANTERJA V JUSTICE DEPARTEMENT.

IZOBESIMO AMERIŠKE ZASTAVE PO VSEH HIŠAH, TAKO DA VOLIV CI NE BODO NAŠLI VOLIŠČ.

NESIMO GOREČO POZIVNICO ZA K VOJAKOM SPIRU AGNEWU.“

Eldridge je bil najboljši nor kandidat za Predsednika, kar jih je Amerika kdajk oli videla.

Na stopnicah Sproul Halla je vodil 5000 berkeleyjskih študentov, da so v zbor u zapeli:

„JE BI SE, RONALD REAGAN!“

„JE BI SE, RONALD REAGAN!“

Na zborovanju na dan ustanovitve Panter-Yippiejev je Eldridge pokadil joint, izlil svojo dušo na 3000 ljudi in potem umaknil svoje ime s kandidatne liste za Predsednika v korist Pegaza.

Ko je postajal pritisk Sveta za začasno izpustitev težji in težji na njegovi glavi, je on postajal bolj in bolj pogumen. Bil je kot človek, ki se je dvignil iz globin pe kla in obupa, da bi spoznal, kakšno veselje je biti živ — in svoboden.

Izzival je prasce do zadnjega dne pred Dnevom zopora in potem izgini. Za sl ovo pa nam je povedal:

„Vidimo se kmalu, ne glede na to, kako.“

„Se nobenemu zamorcju, ki je bil začasno izpuščen, ni uspelo narediti toliko sranja kot meni. Kandidiral sem za Predsednika. Napisal sem knjigo. Užalil sem v sakaego politika v Ameriki. Potoval sem po deželi in vse imenoval prasce. In še bo m to storil. Vrnil se bom. Srečen sem, Prav dobro sem se zabaval. Blazno mi je bi lo všeč. In sedaj moramo dvigniti to sranje na višji nivo.“

Amerika mora zapreti Eldridgea Cleaverja, ker je svoboda nalezljiva — in Eldridge je SVOBODEN ČLOVEK.

Amerika je, s tem ko je izgnala Eldridgea, napovedala vojno človeštvu.

Če Amerika ni svobodna za Eldridgea Cleaverja, Amerika nima pravice do ob stoja.

Prasce so sprožili prvi strel.

Mi pa, beli in črni zamorcji, mi bomo sprožili zadnjega.

35: HUAC SO VŠEČ CHEJEVE POBARVANE BRADAVICE, NE DOVOLJ PA VSTOPITI DEDKU MRAZU

Nekega jutra v začetku septembra 1968 me je poklical po telefonu Abbie iz New Yorka.

„Ravnokar sem od HUAC dobil pozivnico za na sodišče, je rekel Abbie. V tre nutku sem spet začutil tisto staro seksualno pozele. Pozivnice vzbujajo zavist. „A res? JA Z TUDI HO ČEM ENO!“

Telefoniral sem z prijatelju HUAC Zahodne obale, novinarju Hearsta Edu Mon tgomeryju.

„Jerry, ljubček“, je rekel. „Ravnokar sem govoril s HUAC. Imajo pozivnico t udi zate. Iskali so te po New Yorku.“

„V New Yorku?“ sem rekel delirično srečen. „Vi tipi pa res usrano opravljat e svoj posel in poskušate rešiti deželo! V Berkeleyu sem že ves teden!“

Hotel sem sprejeti sprejem pozivnice za na sodišče v religiozno ceremonijo. Tudi HUAC je morala biti ta ideja po volji, saj so se strinjali, da mi bodo predali pozivnico na Sproul Plaza opoldne, v času, ko je kompus najbolj živahen.

„Vsak rdečekrvni ameriški fant in dekle bi morala sanjati, da bo odrasel in po slal prevratnež, da bi dobil pozivnico od HUAC.“ sem povedal množici študento v, novinarjev, TV kamermanov, kifeljcev in agentov FBI, ko sva s Tomom Hayde nom žrtvovala svoji pozivnici Bogu Ognja. Na sebi sem imel deset značk „Eldrid ge Cleaver za Predsednika“

„Ko sem zadnjič dobil pozivnico od HUAC, sem zaslužil 400 dolarjev in s te m živel dva meseca in organiziral demonstracije na berkeleyjski univerzi. Želel b i se zahvaliti HUAC. Denar, ki ga bomo zaslužili tokrat, bomo porabili za nadalj nje financiranje revolucije.“

Desničarska Berkeley Gazette je pisala: „Rubin, praznične volje, je bil videti, bolj kot da sprejema vabilo za na čajanko kot pozivnico za pričanje.“

Po požigu sem visel dan in noč po Telegraph avenuji in vodil kontest „Kako n aj bi bil Jerry oblečen“.

Kostim iz Revolucionarne vojne je bil zares poskus, da bi vzpostavil racionaln o komunikacijo s HUAC. S to uniformo pa sem hotel prek glav HUAC naravnost med mlade. Mogoče bom, ko bom poklican za pričanje, strgal s sebe vso obleko in zakričal: „Ničesar nimam skrivati!“

Mogoče bi pa prišel kot baseball igralec z YIPPIEJI na hrbtu moje uniforme. Prinesel bi še lopar in žogo in bi rekel HUAC: „Pojdimo ven in uredimo zadevo na dobri stari ameriški način

Eldridge mi je predlagal, naj se oblečem kot črni panter, on pa bo šel z mano oblečen kot hipi, vendar mu Svet za začasno izpustitevni dovolil odpotovati.

Mogoče bi šel tja kot pirat?

Kot klovn?

Kot Indijanec?

Potem sem dobil fantastično idejo: zakaj ne od vsakega nekaj?

Zakaj ne geštait?

ZAP!

PRISHEL BOM KOT MEDNARODNA REVOLUCIJA V ENI OSEBI, KOT P OTUJOČA ZAROTA

Moje brez besed sporočilo: Ameriška mladina mora začeti z gverilsko vojno. Vsi moramo postati zašponani gverilci.

Ko v deželo pride gverilska vojna, pride skc zi STIL te kulture. Ko pride gverilska vojna v Ameriko, pride v psihedeličnih barvah. Mi smo hipi gverilci.

YIPPIEJI!

Na prizorišče sem prispel v baretki črnih panterjev, z značkami panterjev in yipiejev, z egiptovskimi uhani, meksikanskim pasom za patrone, s pravimi britanskimi 303 patroni okoli vratu, v svileni vietkongovski pidžami, stresal sem z zape stnicami na nogah in s koraldami in imel trak okoli glave. Okoli vratu, zapestij in členkov na nogah sem imel obešene kravje zvonce in ženketajoče zvončke, da je bilo, vsakokrat ko sem se premaknil, slišati kot orkester. Moj obraz, gola kosm ata prsa in bose noge sem imel poslikane s psihedeličnimi okrasi in simboli miru. Čez ramo sem imel obešeno igračko M-16 po naročilu narejene puške, takšne k akrsne uporabljajo Vietkongovci, ki jih pokradejo Amerikancem.

„Pokažite to puško.“

Paznik na vratih je bil velik zajeban prasec.

Ra-ta-ta-ta-taj sem ga ustrelil s puško (samo da bi mu pokazal, da ni prav a).

Potem je rekel: „Pokažite mi te patrone. Hej, saj so pravi patroni!“

„Ampak,“ sem rekel, „saj nimam puške, da bi jih z njo izstrelil.“

„No, ne morete noter s temi patroni.“

V nekaj sekundah sta me zgrabila za roki dva prasca in me porivala tri nadstro pja navzdol in ven iz poslopja.

Niso me pustili nazaj, dokler se nisem razorožil.

Vendar so mi dovolili obdržati puško.

Kaj mislite, kaj je najbolj razpizdilo HUAC?

Vietkongovska črna pidžama?

Ne.

Puška?

Ne.

Zvenketajoči zvončki?

Ne.

MOJE POBARVANE BRADAVICE!

Poslanec Richie Ichord, novi predstojnik HUAC, kar ni mogel odvrniti oči od mojih pobarvanih bradavic. Zares so ga morile moje pobarvane bradavice. Bolj kot politična ideologija so ga vznemirjale moje pobarvane bradavice.

In tu smo bili mi, teroristi, anarhisti, freeki. Ravno kar smo izvedli zločin stole tja v Chechagu. In te riti od HUAC so se pogovarjale o sešlankih komunistične p artije, ki so bili pred desetletji. Kar naprej omenjajo imena oseb, ki so že mrtve.

Zatulil sem: „Komunistična partija je bila proti demonstracijam v Chechagu, vi norci!“ Sodniško kladivo je butalo po mizi. Niso hoteli, da bi se njihov teater pomešal z dejstvi.

Abbie je dvignil roko, „LAHKO GREM NA STRANIŠČE?“

Čutili smo, kako vsa zemlja vibrira od hahljanja otrok, ki so to brali v svojih lokalnih časopisih. GLOBOKO VPRAŠANJE VSEH ČASOV.

Neko jutro sem si ogrnil mojo plava-rdečo-rumeno vietkongovsko zastavo ko t pelerino. Abbie je imel oblečeno srajco iz ameriške zastave. Odpravila sva se na zaslisanje v poslopje HUAC.

Kifeljci so se nagneti ljuico pred nama. Videla sva, kako prijemajo za pendrek e in nama sledijo z očmi, tako kot delajo kifeljci, ko nameravajo stopiti v akcijo. Prihajali so proti nama.

Takrat se mi je zasvetilo: aretiran bom zaradi izdaje, ker imam v Washington D.C. oblečeno zastavo sovražnika!

Ampak, koga so kifeljci zgrabili in vrgli v marico?

Abbieja z njegovo ameriško zastavo!

Pustili so me, ostal sem čisto sam na cesti z mojo zastavo Vietkonga.

„Vi, komunisti!“ sem zatulil, „Izdajalci! To je vietkongovska zastava! Le kaj se dogaja tej deželi!“

Veliki dan: moj tajni kifelj je bil na vrsti kot priča. Še vedno je haluciniral za radi tiste supertablete, ki smo mu jo dali. Toliko fantastičnih stvari je povedal.

Rekel je, da smo yipieji imeli odlično trgovsko pogodbo s Chechaško motorji stično klapo, s Headhunterji (Lovci na glave). Yipieji naj bi Headhunterjem daj ali droge in seks. V zameno pa bi dobivali dinamit in motoristično silo.

Rekel je, da sem citiral Lenina, kadarkoli sem kogarkoli hotel o čemerkoli pr epričati, in da sem predlagal, da bi izolirali kifeljce in jih pobili, in sem zagovarjal umor Daleya in McCarthyja.

„Pierson ni izjavil, ali je bila Rubinova namera direktna grožnja za takojšnjo akcijo ali pa je šlo samo za osebno bahanje,“ je poročal Washington Evening Sta r.

Tisto noč sem se vrnil v hotel in našel svojo sobo polno solzilnega plina. Vizi tka s smrtno grožnjo ameriške nacistične stranke je bila prilepljena na mojih vrat ih.

Moje pričanje pred HUAC je bilo docela pripravljeno. Ko bi mi veleli, naj ime nujem člane yipiejev, bi jim prebral vsa imena iz Chechaškega in washingtonske ga telefonskega imenika.

Nameraval sem dati vsakemu poslancu HUAC 10 dolarjev s prisrčno zahvalo za požrtvovalno delo za yipieje.

Ichordu sem nameraval dati enako tableto, kot smo jo dali Piersonu.

YIPPIEJI!

In nameraval sem zaključiti: „Obstaja mednarodna komunistična zarota, ki obsega širiri petine sveta. Stiri petine sveta proti vam, vi neumni zajebanci. VI BI MORALI biti paranoični.

Ravno kar sem vzel LSD, meskalin, STP, THC in marijuano in visoko letim. P ička, res sem zašponan. In če še nikoli niste bili zašponani, potem ne boste nikol i razumeli, kaj vam govorim.

Vi stari zajebanci pizdite, ker vam krademo otroke.

V vaši lastni spermi je komunistična zarota.“

Toda, ravno ko sem se pripravljaj, da bom začel pričati, je Ichord za dva mes eca prekinil zaslisanja.

Čez dva meseca sem že spet imel stari politični problem: Kaj naj oblečem za Kongres?

Bil je ravno božič!

ZAP!

DEDEK MRAZI

Dedek Mraz je rdeč. Predstavlja Rdečo Nevarnost. In brado ima, zato je hipi. Jaz bi bil rdečebrađi dedek Mraz, ker imam rdečo brado.

In kaj kadi dedek Mraz? Travo.

Dedek Mraz vse deli zastoj. Je komunist. Dedek Mraz je zašponan komunist. Dedek Mraz se veliko smeje. Na zaslisanju bom vстал in se smejal: „Ho, Ho, Ho, Ho Ši Mingh, Vietkongovci bodo zmagali: Ho, Ho, Ho Ši Minh, Ho, Ho, Ho, Ho.“

Prispel sem do dvorane za zaslisanje v izposojeni obleki dedka Mraza. Prasci s o me zaustavili: „Ne morete na zaslisanje, če ne slečete te smešne obleke.“

Odgovoril sem: „Tako se oblačim vsak dan. Ne bi smeli imeti predsodkov prot i meni zaradi načina mojega oblačenja.“

HUAC me je spustil noter s pobarvanimi bradavicami in s puško, niso me pa hoteli kot dedka Mraza.

Sedel sem na tla pred sobo za zaslivanje. Nekaj sekretark HUAC mi je prine slo tortice in mi povedalo, da so jim yipieji precej všeč. Niso rade delale za HUA C!

Povsod imamo infiltratorje.

Naslednji dan so sijali naslovi:

HUAC PREPREČIL VSTOP DEDKU MRAZU.

Zašponalo me je, že ko sem to zagledal. Komuniciral sem z vsakim štiri, pet in sedem-letnim otrokom v deželi. Dokazal sem jim, da je Kongres Združenih držav proti Dedku Mrazu.

Ichord je povedal novinarjem New York Daily News, da me bo, če me bo v pr ihodnje še klical na zaslisanje, prej priporočil za kompetenten psihiatrični pregled.

Čez mesec dni je HUAC predlagal nov zakon, ki je preganjal žaljenje Kongres a s „simboli kulture“.

Kaj so simboli kulture? Glejte! Čudaška oblačila!

TO JE MOJ ZAKON! Jaz sem napisal ta zakon.

Jaz sem zakonodajalec.

Nekoč so samo poslanci lahko delali zakone. Sedaj lahko piše zakone vsak po prečen državljan.

To naj bi bil cilj vsakogar. Napiši si svoj lasten zakon. Naredi kaj tako norega, da bodo za preganjanje le-tega morali sprejeti nove zakone.

Sedaj nimajo dovolj zakonov, da bi lahko zaustavili vse to, kar se dogaja.

Stori, da TE bodo IZOBČILI.

NAREDI SE NEZAKONITEGA

JERRY RUBIN:

DO IT

36: POŽGIMO ŠOLE

Nekega sončnega dne na berkeleyškem kampusu. Študenti prenašajo pet kilogramov knjig iz enega razreda v drugega.

Neštudentski zafukanci rečemo: "Oprosti študent, Ali veš, da sije sonce? "

Gledajo nas kot da bi bili nori.

Navalimo na knjižnice, tuleč: "Sonce sije! Sonce sije!"

Gremo na psihološko predavanje o "mišljenju", v ogromno predavalnico za 300 študentov. Profesor je spredaj in riše na tablo diagram obnašanja. Vsi si zapisujejo v zvezke vsako besedo, ki jo profesor izbruhne.

Njegove prve besede so: "Dobro jutro, slušatelji."

Tip zraven mene zapiše: "Dobro jutro, slušatelji."

Nekdo dvigne roko in vpraša: "Moramo to znati za izpit?"

Učilnica je avtoritetno okolje. Učitelj spredaj in vrste študentov, druga za drugo. Ne zjezi se, fukaj, poljublaj, objemaj, postani čustven ali se sleci. Razredna borba se začne v razredu.

Zvijemo nekaj jointov in začnemo kaditi sredi predavalnice. Vonj bogato dehti, ampak videti je, kot da ga ni nihče zapazil.

Lahko bi napadli vietkongovci z bombami, še vedno bi si vsi zapisovali.

Kot tekoči trak.

Profesor govori, študenti si zapisujejo.

Vsi 99-procentno spijo.

Marvin Garson si sleče srajco in se začne po francosko poljubovati s svojo puncico Charlie. Jaz strgam s sebe srajco in se začnem poljubljati za Nancy.

Tu smo sredi predavalnice, brez srajc, poljublamo se, šlatamo se in kadimo travo.

Zaradi nas postanejo vsi tečni in živčni. Nihče si ne more več zapisovati. Profesorja, ampak študenti so preveč zatrti in preveč sramežljivi, da bi kaj rekli.

Končno vsega tega neka punca sredi sobe ne more več prenašati. "Ali bi ti ljudje, prosim, nehali motiti," izdavi.

Nancy skoči na noge. "To je predavanje o mišljenju! Mi mislimo! Saj vendar ne moremo ločevati mišljenja od poljubljanja, čutenja, dotikanja."

Mi smo laboratorični del predavanja. Vsak, ki hoče to, naj se nam pridruži. Vsak, ki hoče poslušati teoretični del predavanja, naj se pomakne na drugi konec sobe."

Profesor razkrije svojo dušo. "V MOJEM razredu" reče z avtoriteto, učim JAZ"

POPRASKAJ PROFESORJA, IN NAŠEL BOŠ PRASCA.

(Njegov asistent gre po uniformiranega prasca, tako izginemo.)

DVESTO PSIHOLOŠKIH TERORISTOV BI LAHKO UNIČILO VSAKO UNIVERZO - NE DA BI IZSTRELILI EN SAM ŠTEL.

Šole - gimnazije in univerze - so dandanes v Ameriki največja zapreka na poti do izobrazbe.

Šole so nadaljevanje privajanja otroka na stranišče.

Iti na izpit je kot iti na sekret. Zadržuješ v sebi cele tedne, memoriraš, samo čakaš na pravi čas. Potem pride čas, in greš na stranišče.

Ah!
Um!

Tako prijetno je.

Posirješ vse po urniku - za oceno. Ko so izpiti končani, si svojih možganov rešil enega bremena. Znebil si se vsega dreka, s katerim si si štopal svoje uboge možgane. Končno se lahko sprostiš.

Papir, na katerega pišeš na izpitu, je toaletni papir.

DOJENČKI SO ZEN MOJSTRI, RADOVEDNI O VSEM

ODRASLI SO RESNI IN ZDOLGOČASENI.

KAJ SE JE ZGODILO?

MOŽGANSKA KIRURGIJA V ŠOLAH.

Veselje do knjig sem izgubil na predavanjih o literaturi. Veselje do jezikov sem izgubil na predavanjih o tujih jezikih. Veselje do biologije so mi vzela predavanja iz biologije.

Samo univerzitetno okolje pogledaj! Poslopja so videti kot tovarne, kot letališča, vojaške kasarne, IBM kartice v zraku, bolnice, zapori. Načrtovana so tako, da izbrišejo vsako individualnost, da ljudem pomračijo čutila, da ti dajo občutek majhnosti.

Vsakdo bi moral na kampus prinesiti fluorescentne barve, da bi v našem prvem dajanju osvobojanja psihedelizirali poslopja.

"Kritično" ali "abstraktno" mišljenje je šolska past.

Kritiziraj, kritiziraj, kritiziraj.

Oglej si obe plati argumenta, ne podzemaj ničesar, ne imej stališč, ne žrtvuj se za nič, kajti vedno iščeš več argumentov, več informacij, vedno preiskuješ, kritiziraš.

Abstraktno mišljenje spremeni duha v ječo. Abstraktno mišljenje je pot, s katero se profesorji izognejo svoji lastni socialni impotentnosti.

Naša generacija je upor proti abstraktnemu intelektualizmu in kritičnemu mišljenju.

Mi občudujemo vietkongovsko gverilo, črne panterje, zašponane hipije, ne pa abstraktno intelektualne zelenjave.

Profesorji so bleferji, ki pišejo in govorijo v kičastih znanstvenih velikih besedah, tako da ljudje na cesti ne bi spoznali njihovega sranja.

Tako hvaležni so za svojo "intelektualno" svobodo v Ameriki, da je ne mislijo izgubiti, s tem, da bi se borili zaradi zadev, kot so revščina, vojna, droge in revolucija. Vztrajajo v svobodi irelevantnosti.

Mi presojamo naše učitelje najprej kot ljudi, šele nato kot učitelje. Kako nas lahko učiš o prvi svetovni vojni, če nisi bil na cestah Chechaga?

Namen revolucije je odstraniti vse intelektualce in ustvariti družbo, v kateri ne bo razlik med intelektualnim in fizičnim delom; družba brez intelektualcev. Naš cilj je uničiti univerzo in narediti iz cele nacije šolo enostavnega življenja.

Šola zastrepnja ljudi s heroinom življenja srednjega sloja: garanje za ocene (denar), ki so lepo shranjeni v naših dokumentih (bankah) za prihodnost (smrt). Postaja mo nadomestljivi deli za korporativno Ameriko!

Sola nam ponuja poceni zmage - ocene, diplome - v zameno za naše duše. V resnici pa naj bi bili srečni, ko dobimo boljše oceno, kot nekdo drug! Učijo nas tekmovalni, učijo nas dobivati srečo iz NE - sreče drugih.

Za nas je izobrazba ustvarjanje svobodne družbe. Vsakdo, ki bi želel učiti, bi lahko "učil". Vsakdo, ki bi se želel učiti, bi se lahko "učil". Ni razlike med učitelji in študenti, kajti mi učimo in se učimo drug od drugega.

Profesorji in študentje so izobčenci - so ljudje, ki so se izobčili iz življenja. Izobčenci iz šol smo ljudje, ki smo se v-občili v življenje. Naša generacija dela zgodovino po cestah, zakaj bi potem izgubljali življenja v sterilnih učilnicah?

Gimnazijci so največja zatirana manjšina v Ameriki.

Mi vemo KAJ JE SVOBODA, ko slišimo zvonec, ki oznanja konec pouka.

"KONEC POUKA, KONČNO SEM PROST!"

Učitelji vedo, da ne bi nikoli ostali v razredih, če ne bi kontrolirali našega stranišnega treninga. Če hočeš sрати, moraš dvigniti roko in dobiti dovoljenje. Stran išča so edina osvobojena področja v šoli.

Zakaj bi ostal v šoli? Da boš dobil diplomu? SAM SI JO NATISKAJ! Lahko diplomu kadiš?

Zasedli bomo šole in osvobodili naše brate, ki so zaporniki. POŽgali bomo poslopja in knjige. Metali bomo torte v obraze našim profesorjem.

Administratorjem bomo dali metle in smetišnice, da bodo lahko koristni, pomegli bodo prostore, Fuk pa birokrati, zlasti tisti "dobri" Dekani Moških, ki nas z eno roko objemajo okoli ramen, z drugo pa grabijo po naših štacunah. Vzeli bomo vse dokumente, ocene vse administrativno sranje in ga vrgli v stranišče.

Ljudje, ki kontrolirajo univerze, so tudi lastniki največjih kapitalističnih korporacij, vodijo vojne, jebejo v glavo črne ljudi, vzdržujejo policijske sile in za zajtrk žrejo denar in meso. So odsotni diktatorji, ki delajo pravila, sami pa ne živijo po njih.

Univerze so fevdalne avtokracije.

Profesorji so hišni zamorci in študenti so plantažni zaitu ...

Demonstracije na kampusih niso "demonstracije" - so vdori v zapore. Upori su žnjev.

Vojna na kampusih je podobna vojni v Vietnamu : gverilska vojska Ljudstva.

S tem da zapremo 100 univerz v enem dnevu, mi kmetje lahko prascem, ki vlada joameriški družbi; zadamo najbolj močan udarec.

Prisilili bomo Predsednika Združenih držav, da bo prišel po vseh štirih do konference mize.

Kampus uporabljamo kot izstrelitveno bazo, da bi vsepovsod zasejali revolucijo.

Ronnie Reagan, ljubček, prav imaš !

37 : "DOBRODOŠEL DOMA, JERRY !"

"DRAGI JERRY :

Popolnoma se strinjam z g. Brokampom v zvezi z njegovo odločitvijo. Že nekaj časa sem čutil, da tvoj program uničenja zaradi uničenja samega ni nič drugega kakot goli nihilizem, katerega odprto in direktno zagovarjanje pred gimnazijskim študentskim telesom, kot si zahteval, bi bila le strupena kontradikcija izrazov, ne glede na to, KJE in KDAJ bi se to godilo."

Pisec tega sranja je bil moj gimnazijski profesor in svetovalec pri Chatterboxu, ko sem bil jaz tam športni urednik in sourednik lista.

Hotel sem nazaj, da bi imel govor na moji stari gimnaziji.

Fuk, imel sem se za enega najboljših maturantov te gimnazije. Bil sem edini iz našega maturantskega razreda, ki ni bil specifično povabljen na sestanek razreda ob 10. obletnici mature. Motto šole je bil : "Dvigne se najvišje !" in jaz sem si do bil zvezno obsodbo. Koliko više pa lahko greš ?

Toda novi predstojnik šole Ray Brokamp je rekel, da ne bom mogel imeti govora, ker bi to vplivalo na predpis o šolskih dajatvah, o katerih bodo naslednji mesec volitve.

Iz New Yorka sem po telefonu poklical Brokampa in mu povedal, naj si raje dobi pomoč Nacionalne garde, če mi hoče govor preperečiti.

Dvanajst let je tega, kar sem bil zadnjikrat v Cincinnatiju. Je mladinska revolucija segla že v črvesje Amerike ?

Prepoved mojega govora je bil dober znak ; predstojnika je nekaj skrbelo. Se je mogoče bal, da bodo študenti v resnici požgali šolo ?

Šola je bila videti točno tako kot takrat, ko sem jo zapustil. Visoko na griču, z zeleno kupolo. Kraj kjer bogataši negujejo svoje otroke za socialno elito.

Iz učilnice v drugem nadstropju je visel ogromen napis :

"DOBRODOŠEL DOMA, JERRY !"

Učenci so se zgrinjali iz poslopja. Prosili so me za avtograme.

Kifeljci v civilu so obkrožili šolo. Agenti FBI so bili na strehi z walkie talkieji. Že zopet Pentagon !

Predstojnik je če je prišel ven, bliskal s svojimi najboljšim kalodont-komercialnim smehljajem in me pozval, naj bom "pameten" in naj ne ustvarim nobenega "pri petljaja".

"Odločitev, da ne smeš imeti govora na šolskem teritoriju, ni v mojih rokah," je rekel. "Prevzel jo je svet za izobraževanje."

O, šola pa se je spremenila ! Imela je vse znake revolucije, ki je pometala po Ameriki - od podtalnega šolskega lista do polno-zaposlenega kifeljca, ki je patroljiral po šoli. Nek triinajstletnik se je boril proti predstojnikovi odločitvi, da bo moj govor prepovedal.

Predsednik sveta gimnazijcev je bil dolgočas Andy Schwartz, ki je odklonil dolžnost, držati ameriško zastavo na šolskih zborih. Na srnjci je nosil značko "Rubin - prepovedani sadež".

In celo predstojnik sam je imel na steni sliko kadilca trave - Georga Washingtona.

Kampus sem zapuščal zelo počasi, po tri korake naenkrat, in tako prisilil predstojnika, da me je od zadaj nežno potiskal naprej. "Prosim Jerry, pojdi."

Majhna vojska FBI in policajev v civilu je bila pripravljena, da me bo napadla in aretirala zaradi kvarjenja morale mladine.

Počasi sem korakal s kampusa in vodil 1000 študentov, TV kamere, novinarje, kifeljce in agente CIA do sosednje hiše, kjer smo se vsi zašponali malo pokramljali in se zarotili, da bomo svoja telesa rešili iz krempljev pufukanega šolskega sistema.

V Cincinnati sem prispel ravno tisti dan, ko je bilo tam zborovanje "Mladina za Spodobnost". Mi smo imeli zborovanje "Za Nespodobnost" na travi Eden parka.

Zborovanje " Za Spodobnost " se je začelo tako, da je 10 000 ljudi recitiralo "Za obljubo zvestobe državi " in zapelo pesem " The Star Spangled Banner ". Kora kajoči godbeniki so nudili glasbo. V prostem času so kifeljci nudili varnost častne straže. Golobradci politiki, sodniki in businessmeni so se natrpali na oder, držali roke kvišku in recitirali molitve Bogu in Državi. Mularija je prispela v avtobusih, ki so jih plačali njihovi starši.

Po mestu je 3000 freekov zvijalo svoja telesa v orgastični sli žive rock glasbe ...

si med tem podajalo jointe in sendviče. Edini odrasli so bili prasci. Ni bilo avtobusov za katere bi plačali starši. Namesto tega so mulci govorili : " Ubili me bodo, ko pridem domov."

"Takšno breme nosite samo zaradi dejanj nekaj nespodobnih ljudi" je Tv punčka Dick Clark povedal zborovalcem " Za Spodobnost " ne da bi se zavedal, da ravno v tistem trenutku nekaj nespodobnih Yippiejev s kratkimi lasmi hodi med spodobno množico in zbira prostovoljen prispevek v rdeče-belo-plave posode.

Na zborovanju " Za Spodobnost", je zavladala smrtna tišina, ko je neki 19-letni organizator Bill Blue vzel v roko mikrofon in se spovedal smrtnega greha : ponaredil je profesorjev podpis na nekem univerzitetnem dokumentu.

SRAMOTA !

Ampak Bill je prosil za odpuščanje - in množica je mahala s svojimi amerišskimi zastavicami, da bi s tem simbolizirala odobravanje njegovega opravičila.

Zborovanje " Za Nespodobnost " je pretreslo ekstatično vzklikanje in topotanje z nogami, ko smo imenovali Billa Blua za častnega predsednika zborovanja " za Nespodobnost " in sicer zaradi njegovega velikega dosežka - ker je ponaredil profesorjev podpis ! Oprostili smo mu celo opravičevanje.

Zborovanje " Za Nespodobnost " je bilo najbolj čudna mešanica, ki se jo je dalo najti v Ameriki. Otroci iz najbogatejših predelov mesta. Otroci iz najubožnejših belih in črnih getov. Otroci iz delavskih družin. Otroci businessmenov. Otroci iz protestantskih, katoliških in židovskih hiš.

Zborovanje " Za Spodobnost " se je končalo z množičnimi litanijami ::

" DOL Z OBSCENOSTJO ! "

" GOR Z BOGOM ! "

" IZBRIŠIMO FUK ! "

(CELO SPODOBNI ŽELIJO MOŽNOST, DA BI IZREKLI FUK)

Tisto noč je neki TV napovedovalec dejal : " Na zborovanju " Za Spodobnost " je bilo sicer več ljudi, vendar se zdi, da so se na zborovanju " Za Nespodobnost " ljudje bolj zabavali."

Ta postaja je izbrisala moj glas, vsakokrat ko sem izrekel, kot je napovedovalec imenoval, "obsceno besedo iz treh črk", in s tem ustvarila prijetno igrivo za sodi elovanje gledalcev :

" ZAJEBANEC IMA 9 ČRK. KURC JIH IMA ŠTIRI. AH, RIT IMA TRI ČRKE. FUK RAVNO TAKO."

" LAHKO JE RIT ALI FUK FRANCKA."

Moja domov usmerjena odisejda me je nato pripeljala v hišo polno sorodnikov tet in stricev, njihovih otrok in prijateljev.

Stric Sid me je pozdravil na vratih. Lase je imel počesane v fru-fru, okoli glave je imel trak, meksikanski hipipevski telovnik, kavbojske škornje, v eni roki je imel ameriško zastavo, v drugi pa kitaro.

"Prezgodaj si prišel! je rekel. "Nameraval sem sedeti v lotusu in meditirati." P,otem me je vidno razočaran pogledal. "Jerry," je rekel. "Kje imaš svojo vietkongovsko zastavo? Družina pa ja zasluži popoln kostim."

"Stric Sid," sem se zasmel "Ti si bil prvi yippie."

Sploh se nisem zavedal, do kakšne mere mi freeki dominiramo v zavesti Amerike srednjega sloja. Brižgejo televizijo za poročila, in vse kar vidijo, so nemiri, študentske demonstracije in revolucije.

Sidov sin Billie je dolgočas, ki je ravnokar nehal z gladovno stavko v državi Ohio zaradi RTCO na kampusu.

Vse moje sorodnike - posestnike so prizadeli štrajki zaradi najemnin.

"Kam vse to pelje, Jerry, kam vse to pelje? " so še in še stokali.

Meni je bila zadeva precej všeč.

Šel sem obiskat uredništvo časopisa, pri katerem sem pet let delal kot športni poročevalec in urednik strani za mlade. Scripps-Howardov najbolj talentirani mladinovinar se je spremenil v kosmatolasega, neumitega, upore povzročajočega komunističnega freeka, ki kadil travo.

Novinarji so sedeli za svojimi mizami, točno tako kot pred 13 leti, ko sem odšel. Na delo so prihajali ob enakem času kot nekdanj. Jemali so si coca colo iz iste mašine coca cole, ob enakem času. Hodili so srat ob enakem času. Vozili so se z istim avtobusom, v isto hišo.

NEKOČ SEM JIM GOVORIL: "TA LIST BI MORAL BITI KOT DRUŽINA. MORALI BI SI DELITI VES KRUH IN MORALI BI SKUPNO ODLOČATI."

"JERRY," SO TREPETALI. "TO JE KOMUNIZEM."

TAKO SEM POSTAL KOMUNIST V ČASU, KO SEM DELAL ZA CINCINNATI POST IN TIMES-STAR.

Toda trinajst let kasneje je bilo precej drugače: vsi mlajši novinarji sploh niso bili zadovoljni, hoteli so se izključiti.

Navalili so okoli mene v upanju, da bom jaz - izobčenec - našel kakšno rešitev.

Bili so pri časopisu prav spodaj in niso imeli nobene želje, da bi se povežpli na vrh. Pričakujem, da bodo kmalu prizadeli prav ta časopis, za katerega delajo, s štrajki in sit-ini in sabotažami.

JERRY RUBIN: DO IT

Urednik me ni hotel sprejeti.

NOČEM IMETI NOBENEGA OPRAVKA Z JERRYJEM RUBINOM!

je rekel.

Vendar je bila večina mojih starih prijateljev novinarjev prijaznih in toplih. Prva ljudje. Ni njihova krivda, da je vse tako zafukano. To je krivda institucije. Institucije moramo uničiti in osvoboditi ljudi.

Vrnil sem se v Cincinnati, da bi razdivjal mesto.

Za tisk sem dal izjavo, da nameravajo Youth International Party, SDS in črni panterji preseliti svoje pisarne v Cincy, da se tu nekje skriva Eldridge Cleaver, da se bom jaz vrnil v to mesto, ker hočem kandidirati za župana in "razjedati gimnazije z drogami, seksom in dinamitom".

Časopisi so bili polni prva pisem, kjer so ljudje spraševali, zakaj ni sem bil aretiran zaradi "kozlanja cele poplave žalostnih, uporniških, pohotnih oslarjev na mladino", kakor je to imenovalo neko pismo. Neki predstavnik je dal uradni odgovor mesta:

"Administrativna presoja je prišla do spoznanja, da bi aretacija g. Ru bina zaradi prekrška obenem z manjšo kaznijo verjetno povzročila le tisto konfrontacijo, ki jo je Rubin tako želel, da bi z njo nato dose gel sočutje mladine."

Le naprej!

Pejtal sem se skozi moj stari konec. Nekoč je bil to predel belih Ži dov srednjega sloja. Sedaj je to črnska skupnost. Belci so se umikali globlje in globlje v "nobel" predmestja.

Vendar, glej! Otroci umikajočega se srednjega sloja so hipiji in pre seljujejo se v stare lepe domove, ki so jih njihovi starši zapustili.

Mite Amerike preobračamo na glavo. Se spominjate Horatija? Nje gov film igramo od zadaj naprej:

ZAČNEMO NA VRHU IN SE PREBORIMO NAVZDOL

DO DNA.

Cincinnati!

Tako vesel sem bil, da sem doma.

Toliko freekov po cestah!

Črnci in dolgolasci, ki se pozdravljajo s stisnjenimi pestmi.

Šole in institucije razpadajo.

Ubogi kifelci, ki patrolirajo, businessmeni, verniki - izgubili so svojo deželo.

V AMERIKI SE DANES EDINOLE REVOLUCIONAR LAHKO POČUTI DOMA.

ZOPET SE BO DVIGNIL LJUDSKI PARK

Glavna obveščevalna služba (CIA) je začela l. 1966 preučevati zemlje vide, policijsko dokumentacijo, tajne posnetke diskusij in članke po časopisih o "problemu Berkeley". Bili so mnenja, da je enako po membro dobiti nazaj osvobodeno ozemlje freekov v Berkeleyu kot zavarovati Južni Vietnam pred Vietkongovci.

DOBIMO NAZAJ BERKELEY!

V nekem skrivališču na letališču v San Franciscu so imeli 11. sep tembra 1966 tajni sestanek, kjer so načrtovali dolgoročno operacijo za "pomiritev" Berkeleyja. Sestanka so se udeležili predstavniki CIA, FBI, zastopniki University of California, top-businessmeni dr žave, predstavniki iz Ministrstva za obrambo, pet šefov kalifornijske policije in berkeleyški businessmeni.

Načrt? Enostavno! Vzemi ribam morje.

"Izobčenski element" je cvetel po vseh poceni najemniških hišah, ki so obkrožale univerzo - ti stari, razpadajoči berkeleyški domovi.

University of California, ki je igrala glavno vlogo v zahrbtni zaroti CIA, je imela v načrtu, da bo pokupila vse poceni najemniške hiše, jih porušila in na istem mestu potem sezidala internate ter na IBM kontrolirana stanovanjska poslopja - vse to bi bilo veliko predrago in estetsko nesprejemljivo za neštudente.

Mi tako ne bi imeli kje živeti in bi morali zapustiti Berkeley.

Univerza je začela nakupovati kvadratast konec zemlja, točno za Telegraph avenijo in kake tri ulice stran od kampusa. Porušili so vsa stara poslopja, da bi zgradili internate - popolnoma nepotrebne, saj je bilo že itak 30 procentov tedanjih internatov nezasedenih.

Neštudenti smo popizdili, ko so prispeli buldožerji. Vedeli smo, kaj je cilj: "odstranitev hipijev". Mrmraje smo odšli.

Potem pa so čudovite kontradikcije kapitalizma razfukale shemo CIA. Na univerzo se je naselila vojna s štrajki, solzilnim plinom in z oboroženo Nacionalno gardo, ki je zasedla kampus.

Državna zakonodaja se je zafecijala. Besni, ker predstavniki univerze niso pobili upornikov, so ukinili državno pomoč univerzi. Tako je šel denar, potreben za gradnjo internatov, po gobe.

Zemlja je samevala kot veitka blatna luža - prostor za parkiranje čez dan, ponoči pa močvirje za oplojevanje kumarjev.

Potem pa je nekega dne neki fresek pogledal na žalostno podrtijo:

V GLAVI SE MU JE ZABLISNILA VIZIJA!

Zdirkal je povedat prijateljem, Na matrice so natiskali letake.

Čez eno uro je bilo ob močvirju že 300 ljudi. Buldožerji so prispeli zravnat zemljo. Odstranili so kamenje; položili so zeleno rušo. Po enem dnevu dela je bil majhen del močvirja preoblikovan v park. PARK!

Po Berkeleyu je šla vest: Pridi in si oglej novi park. V "Barbu" so na tiskali obvestilo. Po cestah so zbirali denar. Naslednji dan je 600 ljudi odstranjevalo kamenje in polagalo zeleno rušo.

Med tem ko je Ronnie Reagan doma bral filmske magazine in med tem ko je bila cela univerzitetna administracija pijana in se je lizarila po stranskih sobah na univerzi, so prihajali ljudje, da bi ustvarjali Ljudski park.

Kot v kakšni "kitajski komuni" so tisoči strgali cement s starih opek, ki so jih potem drugi uporabljali, da bodo ustvarili vijoče se mozaične potke.

Ena skupina je zgradila raženj.

Druga je ustvarila igrišča.

Nekateri so šibali glasbo s konzervami, bobni, kitarami, flautami, orglicami, gramofoni, glasovi in telesi.

Drugi so snemali filme.

Vsak dan zastonj hrana. Rock grupe so igralo.

Bilo je gledališče za svobodno igro kreativnosti, energije in skupnosti. Vsa umetniška in življenjska moč podtalne kulture se je boho tila v čisti ljubezni.

Po petih minutah, ko si prišel v park, si bil zašponan.

ZASTONJ hrana.

SVOBODNO delo.

SVOBODEN seks.

PROSTI smehaljaji.

PROSTO sonce.

PROSTA luna.

SVOBODNA ljubezen.

PROSTO gledališče.

ZASTONJ trgovine.

ZASTONJ droge.

ZASTONJ življenje.

ZASTONJ park.

Vsak dan so ljudje srednjega sloja z berkeleyških gričev puščali svoje otroke, da so se igrali z nami. Ljudje so prihajali v park, da so zasajali svoja lastna drevesa.

Hipiji, študenti, yippieji, fantki-študenti in punčke-študentke, panterji, ljudje srednjega sloja - vsak je užival v svojem lastnem parku.

"HEJ, ALI LAHKO POSADIM TO KORUZO?"

'ODVISNO OD TEBE. SAM SE ODLOČI.'

'HEJ, KAJ LAHKO POSTAVIM NEKAJ GUGALNIC?'

'PRIMA.'

Bilo ni nobenega načrtovanja. Ničče ni ukazoval. Nekateri so hoteli spremeniti ogromno jamo sredi parka v plavalni bazen, drugi so hoteli imeti ribnik. Vsi, ki so sodelovali v parku, so se v mestu dobili na sestanku, o zadevi nekaj ur debatirali in končno izglasovali, da bomo imeli ribnik.

Dekani univerze so se zbudili in videli, kaj se dogaja. Ljudje so ob univerzi ustvarjali park! O, jebenti! To bo privlačevalo vse vrste uma zanosti in golazni.

Telefonirali so Ronnieju in hitro si je zadrgnil hlače in odhitel na tajni se sestanek. Iz Washingtona sta priletela dva agenta CIA.

Kaj storiti, da bi tem dolgola sim zvernam preprečili ustvaritev baze v srcu področja, ki ga je univerza poskušala uničiti? Študenti so naciona lizarili zemljo, ki je bila ocenjena na 130000 dolarjev!

Navsezgodaj ob treh nekega jutra je prispela berkeleyška policija in iz parka pometala 50 ljudi, da je napra vila prostor za delavce, ki so začeli postavljati ograjo. Ob zori je ograja iz bodeče žice z vrstami pra scev obkrožala Ljudski park.

Opoldansko zborovanje na kampusu se je končalo tako, da smo ti soči grmeli po Telegraph aveniji, DA BI PODRLI TO ZAJEBANO O GRAJO.

Odpri smo hidrante.

Na prasce smo metali kamenje.

Prasci so spustili solzilni plin.

...da bi od tam metali kamenje in policija je izvela puške!

Kritično stopnjevanje vojne med kulturama: prvič se je zgodilo, da je policija začela streljati na bele ameriške upornike, streljati s šrapneli. Koniec dneva je James Rector umiral v bolnici, neki drug človek je oslepel in najmanj sto ljudi je bilo ranjenih.

Nacionalna garda je spremenila Berkeley v zasedeno mesto.

Vietnamski helikopterji so preletavali mesto na kontrolnih misijah in iskali Vietkongovce (vsakogar na cesti), da bi tja usmerjali avtomobile s prasci, da bodo tolkli s pendreki, napadali in aretirali.

Helikopterji so bombardirali kampus s solzilnim plinom.

Z zakonom so prepovedali javna zborovanja. Po zaporih so mučili ljudi.

Ljudski park je postal baza okupacijskih sil v vojni proti domačinom. Šotori so nadomestili naše igrišče.

Tanki in kamioni so pohodili drevesa in grmovje in cvetlične grede.

Okrutni vojaški škornji so uničili zeleno travo.

Prazne konzerve piva in cigaretni ogorki so plavali po ribniku.

In ljuba stara ameriška zastava je ponosno plapolala nad bojnim poljem.

39: LULAT PO CESTAH JE PROTIZAKONITO

Revolucija zadovoljuje globoke človeške potrebe, ki jih ameriška družba zanika. Zato je tudi tako nevarna. Dandanes je največji socialni problem v deželi osameljenost.

"KAJ BOŠ DANES ZVEČER?"

"NE VEM, MARTY, KAJ BOŠ PA TI POČEL DANES ZVEČER?"

Osamljenost ni individualni problem - je kolektivni problem milijono nov Amerikancev, ki raste iz alieniranega okolja, v katerem živimo. Na enem koncu mesta delamo z ljudmi, ki niso naši prijatelji, in na drugem koncu mesta spimo in ne poznamo svojih sosedov. Izgubljamo precej svojega življenja z umiranjem v premičnih koncentracijskih taboriščih, ki se imenujejo avtomobilske ceste in mestni javni transport.

Kje v mestu si lahko dobimo prijatelje? Kje lahko izskočimo iz naših osebnih zaporov in kje lahko uživamo drug drugega? Mesto je polno zidov, zaklenjenih vrat in napisov s

PREPOVEDANO JE

Če nekdo, ki ga ne poznaš, reče živijo, ti je že neprijetno: "KAJ PA TA HOČE?" Govoriti s tujci je tabu. Vsi se drenajo. Ceste so tlakovane s terorjem, mesto je za dušo ječa.

Avto, škatla, prevaža osamljene ljudi iz škatle, v kateri spijo, v škatlo, v kateri delajo, in potem nazaj v škatlo, v kateri spijo. Amerikanci komunicirajo drug z drugim kot s šoferji drugih avtomobilov; edini dober šofer je tisti, ki gre po drugi poti. Ljudje, ki so ubiti na avtomobilskih cestah, so žrtve vojne, ki je ravno tako zajebana kot vojna v Vietnamu.

Ceste so za Posle, ne za ljudi. V restavraciji ne moreš sedeti, če ne kupiš hrane; ne moreš brati časopisov v trgovini - moraš kupovati, ku povati, kupovati - kar naprej in naprej. Kaj, če si sredi mesta in moraš naenkrat srat?

Hudičevo sranje.

Mi mesto osvobajamo, spreminjamo ceste v dnevne sobe. Mi žimo, delamo, jemo, se igramo in spimo skupaj s prijatelji po cestah. Moč je naša sposobnost stati na cestnem vogalu in nič delati. S tem ko izvajamo na ceste vsakogar, ki se dolgočas doma, v šoli ali pri delu, v vsakem mestu ustvarjamo gete mladine, in vsak išče "nekaž za delat"

Nam prazni žepi pomenijo osvoboditev - od pozivnic za k vojakom, če kovnih knjižic, kreditnih kart, registracijskih formularjev, - smo blizu svojim golim telesom.

Hipijevsko področje postane prva masovna alternativa ameriške mestne ječe. Osvobojene soseske so velika grožnja kapitalističnemu mestnemu življenju. Tako si le Smrti - poslovna skupnost, kifeljci in politiki - delajo zaroto, da bi nas izbrisali s sveta. Cela armada zakonov - genocidnih zakonov proti mladim - opredeljuje socialno življenje po cestah za zločin.

Če kifeljcu ne daš dokumentiranega dokaza o tem, kdo si, te lahko aretirajo. Državi pomenijo prazni žepi potepuštvu.

Opazovati svet s cestnega vogala je postopaštvo. Štopanje je zločin, protizakonito je prosjčiti, predavati množici na cesti, deliti po cestah hrano zastoj, ustavljati promet. Igrati na orglice na cestah je v Venicah, v Kaliforniji prepovedano.

Dva moja prijatelja so ravnokar aretirali na podlagi težkega političnega zločina, ker sta scale na cesti. Enega so vtaknili v bolnico za duševno bolezen. "Mladoletne" otroke, ki jih ujamejo na cestah, takoj zvečejo pred mlada dinsko sodišče.

In ko vse drugo odpove, si izmislijo policijsko uro - nacistični zakon, da nam onemogočijo biti skupaj.

Ti zakoni so ustvarjeni, da bi v skupnost mladih zasejali strah. Čeprav so zapisani v knjigah povsod, jih izvajajo edinole v getih. Kifeljci patruilirajo po hipijevskih predelih, tako kot patrolirajo po črnih predelih in kot ameriški vojaški patrolirajo po vietnamskih vasih. Vsako je potencialni sovražnik.

Vrednotenje je glavna strategija za uničenje vsakega človeka. "Psihoedelične" trgovinice poskušajo ukrasti kulturo tako, da emocionalno sestradanemu Zunanjemu svetu prodajajo potvorjeno umetno obrt. Ameriški turisti, ki poblsikavajo s kamerami, se vozijo v avtobusih in se sprehajajo, delajo posnetke, se smejejo, cvilijo, kažejo na nas. Ceste se spreminjajo v gužvo, v poslovni predel. Nikoli ne vemo, komu lahko zaupamo. Kraj preplavljajo bleferji in zakamuflirani kifeljci, in ni več varno kupovati ali prodajati droge po cestah.

Postajamo otok v kapi talističnem morju, napaden in infiltriran od znotraj. Kultura Smrti poskuša uničiti našo življenjsko silo in ponovno zgraditi geto za mladino po svoji podobi. Premalo prostora imamo v naši skupnosti, da bi dihali, delali zarote, proslavljali, rasli.

Je vojna za ozemlje. Naš obstoj je odvisen od naše sposobnosti, da bomo spravili stran psihodelične izkoriščevalce, prasce, okupatorje in politike in ustvarili skupnost za mlade, kjer bodo lahko živeli izobčenci iz Amerike srednjega sloja.

Naš cilj je netiti požare, izklopjati elektriko, povzročati zastoje podzemeljskih železnic, ustvarjati štrajke in snežne viharje, saj edini noli se krizo prihaja v mesto osvobajanje. Ljudje se prvič srečajo s sosedi, ko gledajo, kako gorijo njihove hiše. Ko podzemeljska roputa naokoli, se vsakdo obnaša, kot da ne bi bil prisoten nihče drug. V trenutku ko se podzemeljska pokvari pa ljudje začnejo govoriti s tujci. Med snežnimi viharji je New York igrišče, zabavišni park.

Kriza prinaša v mesto osvobajanje.

Revolucija proglašuje vsako lastništvo zemlje za neveljavno, ukinjeno. Mi smo mestni in podeželski osvobodilci, ki se polasčajo ozemlja za ljudstvo. Nič več "to je moja last"! Ljudje, ki mislijo, da so lahko lastniki naravnih virov, industrije ali zemlje, so RESNICNI kandidati za instiucije za duševno bolne.

Mi bomo prenesli vojno v predmestja. Srednji sloj si ustvarja predmestja kot svetišča stran od ognja mesta. Otroke, ki so z rasli v predmestju, imajo za mentalno in fizično zaostale. Če mi nismo varni v naših skupnostih, zakaj bi bili direktorji varni v svojih?

Dobili si bomo lastne turistične avtobuse, nakradli bomo fotoaparate in se vozili po predmestjih cvileč, smeje fotografirali bomo in kazali s prsti.

Revolucijo bomo prenesli v Scarsdale.

V REVOLUCIJI NI SVETIŠČ.

40: NE MOREMO BITI IZRINJENI, KER HOČEMO VSE

Revolucija je dobičkonosna.

Tako je kapitalisti poskušajo prodajati.

Denarni zvodniki jemljejo tisto najboljšo, kar dajejo naša srca in naš duh; to spreminjajo v potrošniške produkte z nalepkami s ceno in nam isto potem prodajajo kot potrošniško blago. Jemljejo naše simbole, prepokane s krvjo s cest, in jih napravijo "šik".

So lastniki NAŠE glasbe - glasbe, ki jo producira NAŠE trpljenje, NAŠA bolečina, kolektivna podzavest NAŠE skupnosti! NAŠO glasbo snemajo na plošče in jo predvajajo v plesnih dvoranah s tako visokimi vstopninami, da si ne moremo privoščiti, niti da bi jo slišali.

Haight-Ashbury, prvi masovni eksperiment v mestnem getu mladine, je propadel, ker je imel komunistično etiko zgrajeno na kapitalistični materialni bazi.

Ljubezen ne more obstajati brez ekonomske enakosti.

V naši skupnosti je vsak človek varuh svojega brata.

Naši geti mladine morajo imeti skupno ekonomijo, tako da lahko živimo drug z drugim, trgujemo in menjavamo za tisto, kar potrebujemo. Svobodno skupnost brez denarja.

Organizirali bomo lastne tovarne za plošče, lastne založbe in turistične agencije, tako bo profit pritekal nazaj v skupnost in omogočil zastoj hrano, stanovanja, zdravstvene usluge, droge, zastoj življenje, skupne fonde za kavcijo.

Tisoči nas so se izselili iz mest na deželo, da so ustvarili komune. Pri ma! Komune bodo dajale mestu hrano v zameno za usluge, ki jih bodo dajale deželne mestne komune.

Napovedali bomo vojno posestnikom in osvobodili bomo hiše in stanovanja sva poslopja za ljudi, da bodo živeli v njih.

Samo sebe bomo upravljali.

Poštrikani rock managerji organizirajo z ograjami zagrajene rock festivale in prasci uporabljajo solzilni plin in strupe, da nas držijo stran.

Pazi se psihodeličnega businessmana, ki govori o ljubezni na poti v banko Chase Manhattan. Pusti si rasti lase in obleče si kričeče barva sto srajco, ker "to je ta pravo" - se pravi denar. Ima velik kup gotovine in majčkeno dušo.

Hip-kapitalist je prasec-kapitalist.

Hip-kapitalisti imajo nekaj zaveznikov med revolucionarno skupnostjo: dolgoletne, ki delajo kot posredniki med mularijo na cesti in milijonski mi businessmeni.

Pazi se dolgolasca, ki pravi, da je bolj "revolucionaren kot ti", ker je "p rek politike". Pazi se guruja, ki misli, da bo njegova stvar, pa naj bo scientologija, astrologija, meditacija, vegetarijanstvo, rock glasba ali pacifizem, naredila SAMA PO SEBI revolucijo.

Pazi se dolgolasca, ki se raje pusti dan na dan hvaliti, kot da bi dobil slabe vibracije.

Pazi se dolgolasca, ki brani dolgolasega businessmana: "Brez veze, Bill Graham samo počne svoje, dela si precej kruha."

Vsi ti so izdajalci svojih dolgih las.

Vse te napetosti v kulturi mladih dosegajo vrelišče, ker mi ustvarjamo osvojen ozemlje za odpuščanje v vsakem vele mestu in mestu in ker je skupnost, ki nima v oblasti svoje lastne ekonomske baze, v očeh Države nemočna.